

Giới thiệu Tái Thế Vi Xà

Truyện Tái Thế Vi Xà, câu chuyện nói về một anh chàng gặp chuyện gì cũng rất xui, làm gì hay gặp ai thì xui xẻo vẫn cứ bám theo anh không buông và cuối cùng là anh cũng thăng thiên luôn.

Anh mới vừa tốt nghiệp, mới lần đầu tiên phá án, mới phá án chuẩn bị thăng chức. Kết quả cuối cùng là trực tiếp thăng thiên luôn. Mặc dù nói cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một trang hảo hán, nhưng ông trời tựa hồ không dễ dàng buông tha cho hần.

Hà!?Hần xuyên đến đâu đây, còn biến thành tiểu xà siêu "Độc"!? Không biết vị đại nhân trước mắt này,có hay không tính kế "Tiểu xà" này.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Người xui xẻo đến độ uống nước lọc cũng bị dắt vào răng càng đừng nói đến phá án.

Lăng Duệ thề, nếu y có thể sớm một chút biết lời cảnh báo này,y tuyệt đối sẽ không đi làm cảnh sát.

Đáng tiếc,chờ lúc y lĩnh ngộ, y đã rơi tự do từ lầu 63.Dĩ nhiên trời cao không có cho Lăng Duệ cơ hội mà hối hận, vì rơi xuống quá nhanh, nhanh tới mức y không kịp nhớ lại những khoảnh khắc xui xẻo ngăn ngui khi mình còn sống, nhìn mặt đất càng ngày càng gần, trong đầu Lăng Duệ không tự chủ mà hiện lên hình ảnh một mặt cà chua.

X! Chết không nhắm mắt!

Lăng Duệ chỉ kịp mắng một câu rồi mất ý thức.

Là một cảnh sát tay mơ vừa tốt nghiệp, Lăng Duệ so với người khác rất may mắn, vừa gia nhập cảnh cục liền có vụ án bắt cóc Tiêu gia nhị công tử Tiêu Đường cho y chứng minh kỹ năng mình.

Mà thành tích tội phạm tâm lý học của y không phụ lòng mong đợi của mọi người nên để cho Lăng Duệ người mới này nở mặt một lần -chỉ dùng hai ngày liền tìm được kẻ bắt cóc Tiêu Đường,thiết lập kỉ lục mới của cảnh sát.

Thật không may Lăng Duệ từ khi ra đời ,vận khí cũng tương đối eo hẹp.Khi cảnh sát bao vây, bọn bắt cóc tức giận, đánh bị thương Tiêu nhị công tử,không làm việc nghĩa không chùn bước mà từ lầu 63 nhảy xuống.

Lăng Duệ thành tích từ trước đến giờ luôn đứng đầu, ban đầu nhập học được một phen tẩy não về tư tưởng làm đầy tớ cho nhân dân nước nhà, cộng thêm y trời sinh tính nóng nảy, hậu quả trực tiếp là——thân thể phản ứng trước lý trí, nhào tới tóm lấy thân Tiêu Đường kéo lên .

Kết quả có thể nghĩ, Lăng Duệ đi làm ngày thứ 5 trực tiếp thăng——không phải cục trưởng nhận lời thăng chức cho y, mà là thăng thiên (lên gò rồi em)

Lăng Duệ biết mình vận khí cho đến giờ vẫn không tốt, cho nên khi y phát giác bản thân trầm mình từ tầng 63, y vẫn ý thức rõ ràng, cực độ khiếp sợ mà quên đi vui vẻ.

Nhưng sau khi khiếp sợ xong xui,y lập tức nhận ra mình cũng không có gì để vui vẻ.

Thượng Đế vì nguoi mở ra một cánh cửa, nguoi nhất định phải đóng bớt một cái cửa sổ.

Như để chứng minh, trời cao cho Lăng Duệ rớt từ lầu 63 vẫn sống, nhưng tàn nhẫn tước đoạt thân phận làm người của Lăng Duệ.

Chính xác, Lăng Duệ bây giờ không phải người, y biến thành xà-một tiểu ngân xà.

Thượng Đế,nguoi là đang đùa giỡn ta hay sao?Lăng Duệ khóc không ra nước mắt.

Lăng Duệ không biết vì sao mình còn sống,cũng không biết tại sao mình biến thành xà,y vừa tỉnh dậy đã là xà rồi, hơn nữa y rất nhanh bắt đắ dĩ phát hiện, mình cũng không ở thế giới quen thuộc, mà là ở cổ đại.

Từ khi ra đời số xui xẻo đem thân kinh Lăng Duệ ra rèn luyện e rằng có thể nói là cứng cáp, ở lúc ban đầu còn tức giận cùng sợ hãi , sau Lăng Duệ rất nhanh làm cho mình tỉnh táo lại . Sống ở đâu thì yên ở đây, đây lựa chọn duy nhất của Lăng Duệ .

Hơn nữa Lăng Duệ hiện tại cũng không có khí lực dư thừa mà nguyên rủa trời cao ác ý cười giỡn y, vì y vô cùng đói bụng, y tỉnh được ba ngày vẫn chưa có gì vào bụng.

Xem tình cảnh y, Lăng Duệ biết mình là sùng vật người khác nuôi, nhưng không hiểu tại sao chưa ai cho y ăn, trong ba ngày Lăng Duệ vẫn dựa vào chén nước bên cạnh duy trì tánh mạng yếu ớt của mình.

Qua ngày thứ ba, Lăng Duệ đã đói bụng đến đầu vầng mắt hoa, y cảm giác có người đi vào, mò lên thân thể mềm nhũn của y, ném vào một cái vò, đáng tiếc vì lâu ngày không ăn uống Lăng Duệ cũng không có khí lực đi chiêm ngưỡng cái người chủ ngược đãi y.

Lăng Duệ không biết ở trong vò bao lâu, y chóng mặt thì phía trên cái vò hé ra người nào đó nhét vào một đồng thứ.

Đói a, thực sự là cực đói.

Đang lúc y đói bụng đến sắp mất ý thức, bỗng có một cỗ mùi thơm nhẹ nhàng bay tới. Y bị mùi này kích thích giờ phút này y bị đói bụng đến mức huấn luyện được khứu giác nhạy cảm. Y không có tâm tư đi phán đoán thức ăn gì phát ra mùi vị này, tan ra - bản năng buộc ý thức trở nên từ từ rõ ràng.

Mùi thơm ngày càng nồng hơn, y biết thức ăn đặt trước mặt, chẳng qua là trước mặt rất nhiều chướng ngại vật chắn ngang tầm mắt Lăng Duệ.

Hiện trong đầu Lăng Duệ chỉ có chữ “Ăn”. Khi y phát hiện thức ăn được để bên cạnh y, bản năng cầu sinh cho y tự một tia khí lực, lao thân thể nặng nề hướng về nơi phát ra mùi thơm.

Lục Nghiễn Đình mấy ngày qua tinh thần đang rất căng thẳng.

Nhi tử Lang Vương được hoàng thượng sủng ái nhất chết oan chết uổng, tuổi già mất con bị đá kích, long thể hoàng đế rất nhanh suy sụp, xu hướng ngày càng nặng. Dưới tình huống này, các vị hoàng tử có năng lực tranh giành ngôi vị cũng bắt đầu rục rịch.

Ở đây, đối với việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, cái đích cho mọi người chỉ trích hôm nay tự nhiên là Ngũ hoàng tử Lý Mộ Trạch ở Đông cung.

Làm thư đồng của Lý Mộ Trạch, Lục Nghiễn Đình không biết bao lần giải quyết những kẻ hạ độc cùng ám sát thái tử, mặc dù trên mặt vẫn trầm tĩnh như nước, nhưng hai quầng thâm tươi thắm dưới hốc mắt lại làm giảm mất mấy phần dung nhan tuấn mỹ của hắn, cho thấy hắn trong khoảng thời gian này trông gà hóa cú cùng khản trương như thế nào.

“Nghiễn Đình”. Thái tử Lý Mộ Trạch bắt đầu nhìn thư đồng của mình cảm ngân châm vô cùng nghiêm túc đối từng món điểm tâm mà thử độc, cảm thấy có chút dở khóc dở cười: “Chờ người thử độc xong, ta cũng chết đói rồi.”

Hắn hôm nay tiếp quản chánh sự, cả buổi sáng đều ở ngự thư phòng cùng ban đại thần luận chính, đói đến mức bụng kêu vang, thật vất vả và đuổi được đám lão nhân gia dài dòng kia, chân không chạm đất xông về Đông cung lấp bụng. Hết lần này tới lần khác thức ăn ngon trước mặt nhưng tay không được chạm, chỉ có thể nuốt nước miếng, đôi mắt trông mong nhìn thư đồng kia từ đầu đến giờ nghiêm cẩn không dứt thử đồng điểm tâm.

Không ăn cơm sợ người hạ độc, ngủ thì suốt ngày sợ người ám sát, ăn không ngon ngủ không yên, đoán chừng không đợi người khác ra tay, hắn đã tự hành hạ mình đến chết.

Hiện tại Thái tử lo lắng đề phòng, còn không bằng chấp tay cho người ta quên đi.

Lục Nghiễn Đình ngẩng đầu liếc Lý Mộ Trạch một cái, chính là động tác trên tay không có ngừng, dùng một loại thanh âm nhàn nhạt nói: “Nếu ta không thử độc, thì người bị độc chết.”

Lý Mộ Trạch biết hắn nói đúng, ghen đến không nói ra lời, chốc lát khôi phục vẻ cột nhà, trêu ghẹo nói: “Có thể lần này không phải hạ độc, mà là thả độc vật tới cắn ta một cái a?”

Lục Nghiễn Đình nghe vậy thâm liếc, không đáp lời.

Song đúng lúc này, bỗng nghe được trận thanh âm xột xoạt rất nhỏ, Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình võ công không thấp, lập tức kịp phản ứng, cau mày chú ý bốn phía nơi có thể giấu người.

Nói thì chậm mà xảy thì nhanh, một đạo ngân quang từ trong đồng tấu chuông bàn bên cạnh bắn ra, bay thẳng tới Lý Mộ Trạch.

Hai người trăm triệu không nghĩ tới công kích từ trong đồng tấu chuông, nhất thời cũng không kịp phản ứng. Lục Nghiễn Đình thấy Lý Mộ Trạch không cách nào tránh né, chỉ đành phải vươn cánh tay ngăn chặn, cổ tay lập tức truyền đến một trận bén nhọn đau đớn.

Định thần nhìn lại, quán trên tay Lục Nghiễn Đình là một tiểu ngân xà. Răng Tiểu xà bén nhọn khảm thật sâu vào trong cổ tay Lục Nghiễn Đình, thân thể mảnh khảnh của nó phải dựa vào hàm răng mà treo ngược ở giữa không trung lơ lửng đưa.

Lục Nghiễn Đình cười lạnh một tiếng, “Thật là quý ngôn. Tây Vực Tuyết Xà, vua trong các loại độc.”

Hắn vừa nói bên dùng cái tay khác nắm tiểu xà bảy tấc, ép nó há mồm buông mình ra.

Lăng Duệ dựa vào bản năng nhào về phía mùi thơm phát ra, vốn tưởng rằng có thể ăn uống no nê sau ba ngày rỗng bụng của mình. Ai ngờ vừa mới hạ miệng, đang muốn oán trách làm sao thức ăn này chẳng những không có mùi vị, còn mang một ít mùi rỉ sắt, đã cảm thấy thân thể bảy tấc bị người ta dùng sức nắm được, đau đến nỗi nó tê tê kêu thảm thiết, khí lực cả người thật giống như bị người ta rút đi, chỉ có thể phí công vùng vẫy trong tay người

khác .

Lý Mộ Trạch trên mặt hiện một tia âm tàn, “Nghiễn Đình, ngươi không sao chứ?”

Lục Nghiễn Đình tay gia tăng lực đạo, nhìn con rắn nhỏ yếu ớt không cách nào nhút nhích, mới thản nhiên nói: “Hoàn hảo, không chết được.”

Lục Nghiễn Đình là Thanh Châu Bình Hoài vương thế tử, lúc mười tuổi vào kinh, đã mười hai năm chưa trở về. Trên danh nghĩa là thư đồng Lý Mộ Trạch, kì thực là tai mắt mà Bình Hoài vương đưa tới. Hắn biết Bình Hoài vương sau khi đưa mình vào kinh căn bản không quan sống chết, cho nên trước khi hắn đi , vì bảo vệ mình liền tắm nước thuốc bảy ngày bảy đêm làm cho thân thể bách độc bất xâm.

Sau vào kinh cùng thái tử Lý Mộ Trạch chung sống vài năm, phát hiện tài năng người này, thủ đoạn, lòng dạ là bậc quân chủ chi tài, liền ngầm qua lại, cùng hắn bí mật nhận thức, phụ trợ hắn lên ngôi, cùng báo thù, tương lai nếu Bình Hoài Vương làm phản bị tru di cửu tộc cũng tốt, lưu vong cũng tốt, hết thấy cũng cùng hắn không liên quan.

Lăng Duệ bị Lục Nghiễn Đình nặn tới thất điên bát đảo, cũng không phí công dây dưa nữa, chỉ đánh phỏ mặc số phận. Sau an tĩnh ,nghe được Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình nói, lúc này mới giật mình phát hiện mình đi cắn người. Hơn nữa còn nghe được mình là xà độc.

Liếc nhìn cổ tay nam nhân, rõ ràng thấy hai lỗ máu nho nhỏ, nhất thời chột dạ, dùng con ngươi đen lúng liếng sợ hãi nhìn người nam nhân nắm thân dài bày tác của mình.

May là người nọ không có chuyện gì, nếu không Lăng Duệ ngay cả lòng chuẩn bị chết cũng đều có.

Lý Mộ Trạch giờ tay áo mình người, nói:” Lại có kẻ thoa xà hương lên y phục ta, khó trách Tây Vực Tuyết Xà nhào đầu về phía trước.”

Lục Nghiễn Đình nheo mắt lại nói: “Thật là ,lão hổ không phát uy, xem ngươi là mèo bệnh. Ngươi cũng nên phản kích đi.”

“Còn sớm.” Lý Mộ Trạch cười cười, “Bất cả từng con một thật sự rất phiền toái, không bằng chờ bọn hắn tụ chung một chỗ một lưới bắt hết.”

Hắn trầm mặc hạ xuống, lại nói: “Cũng là người ta chịu khó đưa chúng ta một tiểu xà , xử trí như thế nào?”

Lục Nghiễn Đình lúc này mới đem lực chú ý tập trung vào tiểu xà trên tay, một hồi lâu không nói lời nào.

Thanh niên tốt thế kỷ mới Lăng Duệ nằm mơ cũng không muốn nghĩ tới mình là một cánh sát tay mơ phạm nhân không bắt mà thiếu chút nữa phạm tội “cố ý giết người”, hôm nay đưa tới tòa án xét xử không khỏi sợ hãi người, mơ mơ hồ hồ nhìn hai nam nhân nắm quyền sinh tử của mình.

Lý Mộ Trạch nhìn tiểu ngân xà, chỉ thấy nó thật giống như hiểu được tiếng người, như biết được mình cùng Nghiễn Đình đang thảo luận sinh tử của nó, biết điều mà không gây dũa, con ngươi đen lúng liếng ngập nước đáng thương nhìn Nghiễn Đình, bên trong van xin cầu khẩn muốn giấu cũng giấu không được. Hắn không khỏi nổi lên ý trêu đùa, cố ý nói: “Tiểu súc sinh không bằng làm nòi thịt rắn hàm canh .”

Lăng Duệ nghe vậy giận dữ, lập tức há mồm lớn tiếng kêu kháng nghị . Lục Nghiễn Đình nhanh nhẹn nắm thân , Lăng Duệ hạ thân đau đến thẳng khí , không dám lỗ mãng.

Lý Mộ Trạch biết một câu nói dẫn tới tiểu ngân xà vốn đang sợ hãi liền nhẹ nhàng trấn an, không khỏi mừng rỡ: “Nghiễn Đình, ngươi xem này, vật nhỏ hiểu tiếng người.” Mà Lăng Duệ giật mình mang theo không cam lòng nhưng sao dám tỏ ra, quả quyết lấy lòng Lý Mộ Trạch, hắn hăng hái bưng bưng để nghị:” Không bằng nuôi nó đi?”

Lục Nghiễn Đình mặt không chút thay đổi, trên trán gân xanh nhảy múa, hắn suy nghĩ một chút, “Cũng tốt, Tuyết Xà là động vật nhận chủ , đem nó mang ở trên người nói không chừng có thể tự tìm chủ.”

Trừ Lý Mộ Trạch, không có ai biết Bình Hoài Vương thế tử Lục Nghiễn Đình bách độc bất xâm, dám đem thiên hạ kỳ độc Tuyết Xà tùy thân mang theo.

Lăng Duệ nghe vậy tính trả thù ,ác ý lung lay cái đuôi.

Thật là cô phụ kỳ vọng của ngươi rồi, không phải là không muốn giúp ngươi, thật sự là kẻ từ khi tới cái thế giới này vẫn đói bụng đến đầu choáng váng mất muốn hoa, căn bản không biết cái người chủ rút cuộc là thần thánh phương nào.

Lục Nghiễn Đình bị cử động của vật nhỏ trên tay hấp dẫn lực chú ý. Hắn cúi đầu lần đầu tiên đánh giá vật nhỏ bị mình bắt giữ.

Chỉ thấy tiểu xà này toàn thân tuyết trắng trong suốt, thật giống như bạch ngọc thượng hạng không có một tia tỳ vết nào, thân thể mềm dẻo trắng mịn, băng băng lạnh lạnh ,trên đầu nhỏ nhắn xinh xắn khảm một đôi con ngươi ngập nước trong suốt, không thấy chút gian trá xảo hoạt nào của loại xà bình thường , hơn nữa là một loại xinh đẹp linh động đặc ý cùng kiều ngạo, như đang rung đùi đắc ý, bộ dáng đáng yêu làm cho người ta buồn cười.

Lăng Duệ còn chưa có đắc ý xong, Lục Nghiễn Đình từ trong lòng ngực sờ soạn một viên tiểu hoàn , – tay niết miệng Lăng Duệ bỏ vào.

Lăng Duệ nay thân rắn danh xứng với thực một cây ruột thẳng ,rút cuộc viên tiểu hoàn này nhanh như chớp tọt tròn đi vào.

“Tê tê!” còn không có nói xong, Lăng Duệ đã cảm thấy cả người đau như thiêu đốt.

Đau tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cái đồng lửa trong cơ thể Lăng Duệ rất nhanh tự biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi, đáng tiếc đôi bụng cộng thêm đau đớn đã để cho Lăng Duệ mềm nhũn co quắp thân thể, chỉ có thể mở to con ngươi đen lúng lúng, khiếp đảm nhìn Lục Nghiễn Đình gần trong gang tấc — Lăng Duệ tức đến bốc lửa, bị giăng co như vậy một hồi, cũng sợ nam nhân tao nhã trước mắt này

Lý Mộ Trạch nói: “Nó sao thế?”

Lục Nghiễn Đình nói: “Không có gì, cho nó ăn thuốc chút ức chế độc tố mà thôi.”

“Xà nhỏ như vậy mà hiện tại có độc rồi?” Lý Mộ Trạch hỏi.

Lục Nghiễn Đình gật đầu.

Lăng Duệ sững sốt một chút, hiểu dụng ý Lục Nghiễn Đình mới vừa rồi uy y thuốc, mở trừng hai mắt, âm địa cũng thở phào nhẹ nhõm — nếu đem độc tố của mình ức chế xuống, là sẽ không làm thịt mình sao!

Lý Mộ Trạch lập tức yên tâm vươn ngón tay đẩy đẩy Lăng Duệ thân thể co quắp bất động mềm nhũn, vừa đẩy vừa vuốt ve, còn ác ý nói: “Làm sao bắt động rồi, hình như đã chết.”

Lý Mộ Trạch ngón tay vuốt ve thân thể như sợi mì của Lăng Duệ, đẩy Lăng Duệ đầu óc choáng váng, đỉnh đầu nhỏ xinh đụng phải bàn súng mặt súng mũi, không biết sao cả người mềm nhũn trống rỗng, không khí lực, vật lộn hai cái phát hiện không cách nào tránh né Lý Mộ Trạch liền nhận mệnh để cho hân chơi đùa. Sau còn nghe hân nói như vậy, trong lòng lại càng ủy khuất vừa cảm phần.

“Tê tê tê hí” Lăng Duệ hữu khí vô lực cúi đầu kêu hai tiếng, dùng vẻ ngoài phần nộ của mình.

Làm sao biết được Lý Mộ Trạch thấy tiểu xà hân xoa xoa buồn bã kêu gọi, ngược lại cảm thấy chơi thật thích, lại càng dùng sức mà hành hạ Lăng Duệ.

Lăng Duệ đôi bụng, lại bị người nắn tới nắm đi hành hạ, nhất thời cảm thấy trong bụng phiền son đảo hải, từng đợt ác tâm, thật khó chịu.

“Tê tê.y thấy không cách nào kêu mà cảnh cáo được Lý Mộ Trạch hiệu quả, chỉ có thể kéo xuống mặt mũi dùng con ngươi mang theo cầu khẩn nhìn Lục Nghiễn Đình chú ý lên đường cứu giúp .

Lục Nghiễn Đình vuốt vuốt huyết Thái Dương, cảm giác mình nhất định là bởi vì thần kinh căng thẳng nhiều ngày đến nỗi xuất hiện ảo giác, lại đi cảm thấy tiểu xà này hướng mình cầu khẩn. Biết rõ đây là chuyện không thể nào, nhưng khi nhìn đến con ngươi ướt át kia nhìn mình, toát ra mãnh liệt trách cứ cùng không cam lòng thỉnh cầu, Lục Nghiễn Đình phát hiện mình đối với tiểu xà khả ái này sinh ra một tia thương tiếc.

Cho nên Lục Nghiễn Đình đẩy tay Lý Mộ Trạch, “Đủ rồi. Ngươi chà xát tròn đẹp vuốt ve nó vậy, có thể sinh long hoạt hổ?”

Bàn tay người tàn sát bừa bãi trên người mình cuối cùng cũng ra khỏi, Lăng Duệ một lúc mới chậm chậm tới, cảm kích nhìn Lục Nghiễn Đình. Lăng Duệ phi sức hoạt động thân thể, từ từ bỏ tới cổ tay đang để trên bàn của Lục Nghiễn Đình, dùng thân mình trắng mịn lạnh như băng nhẹ nhàng cọ cọ tay bị răng nanh ghim ra tới hai vết thương của Lục Nghiễn Đình, coi như là hướng hân nói xin lỗi hơn nữa đáp tạ hân mới vừa rồi giúp mình.

Bị tiểu ngân xà dùng thân thể lạnh như băng cọ vào cổ tay, một cổ thư thái lạnh lẽo truyền ra, hơi chút hóa giải mùa hè nóng bức, mát mẻ vào tâm. Lục Nghiễn Đình không nghĩ tới tiểu xà này sẽ làm ra hành động như chuộc tội, kinh ngạc nhất thời lại quên mất phải tỏ thái độ gì.

Lăng Duệ chậm chậm cọ, thẳng giúp Lục Nghiễn Đình cọ đến cảm máu mới thôi mới ngẩng đầu lên, lấy lòng nhìn Lục Nghiễn Đình, y tê tê kêu hai tiếng, tỏ vẻ mình cảm kích cùng lấy lòng.

“Tê tê tê tê —” Lăng Duệ không biết muốn làm xa thì phải sống thế nào, y cũng không muốn ăn toàn côn trùng bùn đất cùng chuột, thấy một đối tượng có thể dựa vào thì vội vàng dựa vào thôi.

Lòng tự ái nam nhân thì xem là cái gì, dù sao hiện tại mình là xà, người nào quản cốt khí người. Lăng Duệ nghĩ vậy, lập tức chân chó mà tự hào đem mình tính vào phạm vi sủng vật.

Tiểu xà đôi mắt to đen lúng lúng khảm ở trên mặt, biết điều lấy lòng nhìn Lục Nghiễn Đình bộ dáng quả thực có thể được xưng tụng ngày thơ khả ái, bộ dáng kia làm cho lòng Lục Nghiễn Đình hơi chậm lại, không tự chủ đưa tay vuốt ve con rắn nhỏ.

Lục Nghiễn Đình tay đưa đến nửa đường, khóe mắt nghiêng nhìn đến ánh mắt nghiêng ngả của Lý Mộ Trạch, lập tức lúng túng, trên mặt khề cứng đờ, động tác trên tay cũng ngừng, đáng tiếc dùng không phải phương pháp, hạ thủ không phải, thu tay lại cũng không phải.

Lăng Duệ nhìn tay Lục Nghiễn Đình dừng ở đầu mình mấy tấc, không khỏi nghi ngờ, nhưng vì biểu đạt mình nguyện ý làm tiểu đệ cùng hân, liền cố gắng đứng thẳng người dậy dùng đầu đụng tay Lục Nghiễn Đình.

Thật sự không thể trách Lăng Duệ có mới nói cũ, nhanh như vậy liền ruồng bỏ chủ cũ, đi lấy lòng chủ mới. Dù sao chim khôn chọn cành mà đậu, huống chi Lăng Duệ là người hiện đại rất thức thời, theo chủ cũ chịu đói còn phải bị sai sử đi hại người, mình bây giờ ngay cả chút năng lực tự vệ cũng không có, còn không bằng đi theo người nam nhân trước mắt này

Cái loại tráo trở này, Lăng Duệ cho mỹ danh là “Lựa chọn sáng suốt”

Đáng tiếc thật sự cực đoái rồi, Lăng Duệ cọ xát mấy cái cũng không còn khí lực động thân, lạch cách một tiếng ngã xuống ở trên bàn, y yếu ớt bị ai ai kêu hai tiếng, không nổi giận lần hai vòng, ý đồ lần nữa nhô lên, đáng tiếc kiệt lực, thẳng nửa thân thể, vừa lạch cách một tiếng ngã xuống, lần này rơi Lăng Duệ mất nỏ dom đóm, hồi lâu không có cách nào nhúc nhích, chỉ ở nơi đó tê tê rên rĩ, rước lấy cái cười ha ha ác ý không có lương tâm từ thái tử điện hạ .

Ngay cả Lục Nghiễn Đình là người nghiêm túc như vậy cũng bị Lăng Duệ chọc cho không tự chủ khẽ cười, hẳn bắt đầu có chút thích tiểu xà khả ái này. Hắn tự tay sờ sờ đầu Lăng Duệ, đối với Lý Mộ Trạch nói: “Xà ta mang theo, dù sao để trong Đông cung người sẽ làm cho người ta hoài nghi.”

“Tê tê!” Lăng Duệ dùng sức lê chậm chậm đến bàn tay ấm áp Lục Nghiễn Đình, cố gắng tỏ vẻ nguyện ý của mình.

Lý Mộ Trạch không phục: “Ta xem người là giả công tể tư(lấy việc công làm việc tư) để độc chiếm nó.”

Lục Nghiễn Đình liếc mắt, cùng thái tử hiện tại cãi cọ thật sự là vũ nhục trí tuệ của mình.

“Tê tê!” Lăng Duệ nghe vậy thật khinh bỉ nhìn thái tử điện hạ tôn quý

Lý Mộ Trạch thấy trong mắt tiểu xà có thái độ khinh bỉ, thất vọng thở dài. Lục Nghiễn Đình còn chưa có chính thức thu dưỡng người đầu vật nhỏ, một người một xà đã bắt đầu hát bài ca chủ nhân sung vật .

Lý Mộ Trạch nghĩ tới nghĩ lui đều không cam lòng, liền đi khi dễ Lăng Duệ. Hắn cong ngón tay, gõ gõ đầu Lăng Duệ. Lăng Duệ tránh không kịp, vừa vặn bị gõ, đầu bị đánh, lập tức chóng mặt phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, thật giống như say rượu trời đất tựa như bị méo mó lung lay hai vòng, lạch cách – thanh âm, ngã xuống đất không dậy nổi. Chậm chậm hít thở sau lại nghe Lý Mộ Trạch thanh âm tràn đầy ác ý: “Không bằng ở đây đi, bình thường ta cũng rất nhàm chán.”

Nghĩ đến bị cho Lý Mộ Trạch dưỡng, mình đây còn không bị hắn khi dễ hành hạ sao, quả thực có thể đoán được cuộc sống sau này rồi, tiền đồ vô vọng, bị làm cho sợ Lăng Duệ hướng tay Lục Nghiễn Đình bỏ tới, đầu chôn ở tay hắn, chui qua chui lại van xin che chở.

Tiểu xà trong lòng bàn tay lộn xộn, thân thể lạnh băng băng như trực tiếp nói cho Lục Nghiễn Đình nó giờ phút này rất sợ hãi, nhìn nhìn thái tử điện hạ lại thành công hù tiểu xà mà dương dương đắc ý, đối với hai kẻ dở hơi một lớn một nhỏ vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười. Hắn đem Lăng Duệ từ trong lòng bàn tay ra ngoài, sùng nịch sờ sờ thân thể trơn mượt của Lăng Duệ, an ủi: “Sợ cái gì, người này nói giỡn đấy.”

Nghe được Lục Nghiễn Đình bảo đảm, Lăng Duệ lập tức không có sợ hãi rồi, y bò lên cổ tay Lục Nghiễn Đình, ngẩng đầu lên hướng về phía Lý Mộ Trạch dương dương đắc ý thị uy kêu: “Tê tê –” (Muốn ta? Nằm mơ đi đi!)

Lý Mộ Trạch lớn như vậy lần đầu tiên bị một tiểu xà nhỏ nhỏ khinh bỉ nhìn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỗn hển đe dọa Lăng Duệ nói: “Người là vật nhỏ thiếu dạy dỗ! Nghiễn Đình, đưa ta, xem ta làm thế nào chinh nó!”

Lăng Duệ vừa được Lục Nghiễn Đình hứa hẹn, có phòng bị trước, không lo lắng, bản tính vốn trẻ con, y cười nhạo hai tiếng: “Tê tê –” (người kêu to lên, người cũng chỉ có thể lớn tiếng kêu!)

Đáng tiếc y quá hưng phấn, thoáng cái quên mất mình đã đói bụng đến hữu khí vô lực, mới vừa đắc ý liền đầu vầng mắt hoa, một chút không có quán chặc, lạch cách một tiếng từ trên cổ tay Lục Nghiễn Đình té xuống đất găm bùn, đầu cũng đầy sao Kim quay mòng mòng, bụng hướng về phía trên lật tới lật lui cũng không lật lại, chỉ có thể ở trên bàn ra sức phí công lăn lộn, lăn qua lăn lại .

Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình lần đầu thấy tiểu xà lăn như vậy, một bên cười to, một bên bắt đắc dĩ lắc đầu.

Lăng Duệ ngẩng đầu lên nghe răng trợn mắt nổi giận gào thét: “Tê tê tê!”

Lục Nghiễn Đình nhìn tiểu xà vẻ mặt hung ác, cau mày nâng thân thể nhỏ nhỏ của Lăng Duệ, cong lên ngón tay gõ đầu Lăng Duệ, “Không cho cắn người.”

“Tê tê –” Lăng Duệ hướng về phía Lục Nghiễn Đình kêu mấy tiếng, nhìn ra Lục Nghiễn Đình là nghiêm túc dạy dỗ mình, không có chỗ để quay đầu, chỉ có thể không cam lòng dùng đầu chạm tay phải Lục Nghiễn Đình mấy cái, tỏ ra kháng nghị của mình, cũng không bày ra một bộ cắn người nữa.

Quản giáo xong, Lục Nghiễn Đình tỉ mỉ xem xét Lăng Duệ, xem bộ dạng nó hữu khí vô lực, liền xoa xoa bụng dẹp dẹp Lăng Duệ, nói: “Đại khái là đói quá ... Đi.”

Lý Mộ Trạch nhìn một bàn đầy điểm tâm, khó xử nói: “Đây đều là điểm tâm. Xà không ăn cái này, nếu không ta cho người bắt mấy con sâu tới?”

Lăng Duệ không có nghe hắn nói gì, đã nghe rõ ràng hai chữ “điểm tâm”, lúc này mới phát hiện điểm tâm đầy bàn, lập tức ở tay Lục Nghiễn Đình uốn éo thân mình: “Tê tê tê tê –” (ta muốn ăn điểm tâm!)

Lục Nghiễn Đình thấy nó uốn éo cũng không có biện pháp, nhẹ nhàng đặt Lăng Duệ xuống. Lúc này mặt Lăng Duệ trước đồng điểm tâm thật giống như thấy lại ánh sáng, hưng trí bừng bừng mà bỏ qua, một ngụm cắn khối bánh đậu đỏ .

Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình coi như là người đọc nhiều sách vở kiến thức rộng rãi, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy xà ăn điểm tâm, không khỏi ngây ra.

Lần đầu tiên dùng miệng xà để ăn, dù Lăng Duệ này là sinh viên tài cao nhất thời nửa khắc cũng hết đường xoay xở. Y thử cắn cắn bánh đậu đỏ, phát hiện trong miệng mình chỉ có hai khoả hàm răng cắn bản không thể làm ra động tác nhai. Nhớ tới trước kia coi thể giới động vật, xà ăn cái gì cũng là nuốt nguyên cái, không khỏi đem miệng trương đến lớn nhất thử một ngụm nuốt vào bánh đậu đỏ.

Nhưng là rất nhanh y phát hiện miệng mình quá nhỏ, cắn bản không thể một ngụm ăn hết.

Lăng Duệ lo âu vầy lấy bánh đậu đỏ hai vòng, bắt đúng thời cơ, từ từ cuộn lại thân thể, đem bánh đậu đỏ vòng trong thân thể, từ từ dùng sức đem bánh đậu đỏ xoắn thành hai phần, sau đó lập lại chiêu cũ đem chia làm bốn phần, lúc này mới có thể một ngụm nuốt trọn một khối.

Lăng Duệ thật vất vả nuốt vào – cả đồng bánh đậu đỏ, mệt đến ngất ngư, đoán chừng xà có thể thở mà nói... y hiện tại đã thở không ra hơi rồi, Lăng Duệ lần đầu tiên trong đời phát hiện thì ra ăn cơm là một chuyện mệt mỏi như vậy.

Nhưng là đói, vô luận thân mình Lăng Duệ hôm nay nhỏ cỡ nào, một khối bánh đậu đỏ đối với cái bụng đói suốt ba ngày của y mà nói cũng là không đủ. Co quắp một hồi lâu y lần nữa di chuyển bởi vì khối đậu đỏ trong thân thể mà lộ ra vẻ có chút cồng kềnh, tiếp tục phân đấu món điểm tâm ngọt tiếp theo.

Song lúc này, y lại phát hiện phần bánh còn lại đã được người tí mi bẻ nhỏ. Lăng Duệ ngẩng đầu đầy nghi ngờ, lập tức thấy Lục Nghiễn Đình mặt khẽ mỉm cười.

Lăng Duệ ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn khuôn mặt hân ôn nhu tươi cười, từ trong nụ cười này, Lăng Duệ cảm nhận được một loại ôn nhu tĩnh lặng.

Mặc dù đã hai mươi tuổi rồi, nhưng Lăng Duệ vẫn chỉ là đứa bé. Y và Lục Nghiễn Đình, Lý Mộ Trạch bất đồng, sinh trưởng trong một gia đình bình thường, có sự cưng chiều của cha mẹ dành cho mình, có thể làm làm nũng cùng gia gia nãi nãi, bỗng nhiên gặp biến đổi lớn, tính cách của y lần nữa trưởng thành, đáy lòng cũng có bất an, có sợ hãi, chẳng qua là lúc trước vẫn không có ai ở bên người không cách nào giải quyết, vừa bởi vì tính tình quật cường không chịu thua tự đề nén mà thôi.

Hiện tại bỗng nhiên được đối xử ôn nhu như thế, trong lòng khônggan tâm lập tức tựa như hồng thủy bộc phát ra.

Y bỗng nhiên ý thức được, ở cái thế giới này, có thể cũng chỉ có người nam nhân trước mắt này là đối đãi ôn nhu với mình. Nghĩ đến chỗ đau buồn này nhin không được nức nở mấy cái, từ từ bò đến phía Lục Nghiễn Đình, nhẹ nhàng mà cọ xát hân một chút, co rúc ở bên cạnh tay của hắn, an tĩnh hấp thu nhiệt độ lòng bàn tay Nghiễn Đình, bình phục tâm tình mình.

Lục Nghiễn Đình thấy tiểu xà vốn hoạt bát bỗng nhiên an tĩnh cọ mình bất động, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền nhẹ nhàng bốc lên thân thể mềm mại của Lăng Duệ, lại thấy con người tiểu xà đen lúng liếng chảy ra nước mắt.

Lục Nghiễn Đình nơi nào đó trong lòng bỗng nhiên vỡ ra, trở nên mềm mại.

Hân ôn nhu đem Lăng Duệ thả lại trên bàn, sờ sờ đầu Lăng Duệ, lặng yên vì tiểu xà xé điểm tâm. Ôn nhu tĩnh lặng này làm lòng Lăng Duệ tràn đầy êm dịu nhũn.

“..... Tê tê.....” Lăng Duệ không biết như thế nào biểu đạt vui mừng cùng tín nhiệm của y đối với Lục Nghiễn Đình, chỉ có thể bò qua, vuron ra cái lưỡi thật nhỏ đỏ lỏm liếm liếm tay Lục Nghiễn Đình, sau đó mang một ít sợ hãi nhìn hắn, hi vọng hắn đừng sợ mình.

Lăng Duệ tính tình nóng nảy cao ngạo, loại tư thái tới tở thấp hèn vốn vô cùng khinh thường, nhưng là bây giờ thật không có cách nào khác biểu đạt lòng biết ơn tràn ngập chưa xót cùng, cũng chỉ có thể như vậy.

Lục Nghiễn Đình cho nó một nụ cười ôn hòa. Hiện tại lăng duệ được người thương yêu, bộ dáng linh động tức giận bưng bưng, thỉnh thoảng có chút cử động ngốc ngốc, làm cho người ta nhìn nó lên trong tâm vui mừng. Nếu trước kia có người sợ Tiểu Tuyết xà này, vậy cũng chỉ bởi vì thân nó mang độc tố.

Huống chi Tuyết Xà là loại xà thật sự rất ôn hòa, nếu như không phải là ép nó, nó sẽ không công kích người, đây cũng là vì sao chủ nhân bỏ đói Lăng Duệ ba ngày.

Thật vất vả lấp đầy bụng, Lăng Duệ nhìn chén nước bên cạnh, kéo thân thể tuyết trắng tròn vo bò qua, ra sức ngẩng đầu hé miệng, tựa đầu đưa vào súc miệng, thấy vậy Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình há to mồm một câu nó cũng không ra.

Lăng Duệ súc miệng xong, đầu giờ lên, nào đâu biết rằng hai hàm răng nanh quá dài, đột nhiên nắc vào cạnh chén, miệng y không khép được, thân thể khoác lên chén sứ không có lực, chỉ có thể tức giận hoảng sợ kêu lên, một bộ dạng tức cười.

Lục Nghiễn Đình vội vàng nhẹ nhàng đem con rắn nhỏ từ trong chén bốc lên, thả lại trên bàn.

Lăng Duệ kinh hồn định một hồi lâu, sau đó bởi vì ăn no mà lưỡi biếng nằm ở trên bàn, thỏa mãn co thẳng thân thể, y nuốt rất nhiều bánh, đem thân tuyết trắng tròn xoe tròn xoe mập một vòng, còn có thể thấy cái bụng lồi lõm mờ mờ nhìn ra từng cục bánh.

Lý Mộ Trạch nhìn con rắn nhỏ miễn cưỡng co quắp, lại muốn đi trêu cợt, đưa tay xoa xoa bụng tròn vo của nó.

Lăng Duệ mắt nhìn thấy từ trên trời giáng xuống móng vuốt, tức giận địa nhô lên thân thể đối với Lý Mộ Trạch rống giận: “Tê tê tê hí!” (ngươi dám! Ta

không cần cố tay người ta liền không phải Lăng Duệ!)

Nhưng là Lý Mộ Trạch căn bản nghe không hiểu lời đe dọa của Lăng Duệ , bàn tay hạ xuống, Lăng Duệ mắt thấy mình lại muốn bị lăng nhục, bị làm cho sợ đến chết khiếp , vừa vặn thân thể bị thức ăn chống rất cứng kênh, thân thủ căn bản rơi vào bất lợi , chỉ có thể tê tê kêu hướng chủ nhân của mình cầu cứu.

Lục Nghiễn Đình một tay chặn lại móng vuốt Lý Mộ Trạch, cau mày nói: “Người mà lại đi khi dễ một con rắn ?”

Lăng Duệ thấy nguy nan đã qua, lập tức từ trong tay Lục Nghiễn Đình chui ra, tựa vào bên cạnh cánh tay to lớn ấm áp Lục Nghiễn Đình, dương dương đắc ý gào tê tê hướng về Lý Mộ Trạch, vì chủ nhân mình mà phát cơn hờ reo trợ uy.

Lý Mộ Trạch dưới ánh mắt nghiêm túc Lục Nghiễn Đình ngược ngùng thu tay rõ ràng sừng vật bất công , tròn mắt nhìn tiểu xà kia một cái bởi vì có Lục Nghiễn Đình mà cáo mượn oai hùm (dựa vào thế người khác) , cảnh cáo nó không nên tiểu nhân đắc ý, cẩn thận cuối cùng có ngày rơi vào tay mình.

Lục Nghiễn Đình nhìn sắc trời, đối Lý Mộ Trạch nói: “Không còn sớm, ta đi về trước. Tuyệt xà liền mang đi.”

Lý Mộ Trạch lưu luyến nhìn tiểu xà sau khi ăn no thành thành thoi thoi kéo thân thể có chút cứng kênh mà bò lên cánh tay Lục Nghiễn Đình , nói: “Ngày mai đem nó tới cho ta chơi một chút .”

“Tê tê tê tê —”

Lăng Duệ nghe vậy nghe rõ ràng tròn mắt rỗng giận, đáng tiếc y hiện tại chỉ có hàm răng, giả như có móng vuốt, nên là danh phù kỳ thực (danh xứng với thực) giương nanh múa vuốt .

Cứ như vậy, thư đồng thái tử Lục Nghiễn Đình, mang theo tiểu xà Lăng Duệ trong tay áo trở lại phủ đệ của mình, Lăng Duệ bắt đầu cuộc sống được bao ăn bao ở .

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lục Nghiễn Đình mang Lăng Duệ về phủ đệ.

Hắn tìm một cái vỏ đựng nước, ném vào vài viên sỏi cho Lăng Duệ vào ở

Lăng Duệ có chút thích sạch sẽ vừa nhìn nước ao kia mang một chút xanh xanh lập tức giận dữ, liền mạng cuốn lấy tay Lục Nghiễn Đình kêu réo, dù cho Lục Nghiễn Đình vừa dụ dỗ vừa ra lệnh ,van xin muốn gây lỗi , sống chết cũng không đi xuống.

“Tê tê tê !” Lăng Duệ lòng đầy căm phẫn.

Lục Nghiễn Đình vốn định nắm Lăng Duệ bảy tác ném vào, nhưng là vừa nhìn Lăng Duệ con người đen lúng liếng kia, bên trong ba phần tức giận, ba phần kháng nghị, ba phần quát cường, còn có một phần làm nũng, căn bản là không thể hạ thủ đối với Lăng Duệ .

Kết quả mò mẫm bận rộn nửa ngày, khiến cho mồ đầu sứt trán cũng không làm cho Lăng Duệ vào được cái hang ổ kia ,bất đắc dĩ gọi hạ nhân lấy một cái rổ, đóng cửa phòng mình, trái miếng nệm lên, trên nệm chút vài nhung, khiến chỗ đó ôn nhu mềm nhũn thư thư phục phục , quả nhiên, Lăng Duệ oạch một tiếng liền bò xuống cổ tay của hắn, ngênh ngang bơi vào trong rổ, thoải mái mà cuộn thân thể chuyên tâm tiêu hóa thức ăn tràn đầy trong bụng , đối Lục Nghiễn Đình hờ hững .

Lục Nghiễn Đình nhất thời dở khóc dở cười.

Mấy ngày kế tiếp, Lục Nghiễn Đình đem Lăng Duệ giấu ở trong tay áo mang đến hoàng cung đi dạo , nguyên nhân là Lục Nghiễn Đình muốn nhìn một chút rốt cuộc ai đem Lăng Duệ bỏ vào thư phòng thái tử . Đáng tiếc đi mấy vòng Lăng Duệ trong tay áo cũng không có phản ứng gì lớn,sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Nếu bị Lục Nghiễn Đình mang vào Đông cung, tự nhiên không thể thiếu lão thái tử vô lại đối Lăng Duệ động thủ động cước Lý Mộ Trạch. Lý Mộ Trạch hôm nay nắm nắm Lăng Duệ, đem nó quăng lên giữa không trung lúc ẩn lúc hiện, làm đầu óc Lăng Duệ choáng váng mắt nổ đom đóm.

Thái tử đang ngoạn đến bắt diệt nhạc hồ đối Lục Nghiễn Đình nói: “Nghiễn Đình,nó căn bản không phải Tây Vực Tuyệt Xà a, làm sao ngay cả chủ nhân cũ của mình cũng không nhận ra, thật là đần!”

Lăng Duệ không biết mình được chính miệng Lục Nghiễn Đình nói là Tây Vực Tuyệt Xà chính tông, hắn chỉ biết mình một chút cũng không ngu ngốc, bị Lý Mộ Trạch nói như vậy quả thực là vô cùng nhục nhã,giận đến Lăng Duệ thẳng người kêu tê tê ,hơn nữa Lý Mộ Trạch ném hắn cả ngày, đồ ăn hôm

qua cũng muốn nôn ra, dưới con thịnh nộ Lăng Duệ liền há mồm cắn tay Lý Mộ Trạch.

Kể từ khi Nghiễn Đình dùng thuốc ức chế độc tố của Lăng Duệ, Lăng Duệ đối Lý Mộ Trạch cũng không khách khí, nhiều lần lộ ra hàm răng cảnh cáo, dù sao hiện cũng là xà, Lăng Duệ không tay chân, toàn thân cao thấp cũng chỉ có thể há mồm biểu đạt tâm tình, cho nên lần này bị Lý Mộ Trạch chọc cho điên rồi, Lăng Duệ không hề nghĩ ngợi lập tức há mồm cắn hấn một ngụm.

Lăng duệ trừ lần đầu tiên đối bụng đến chóng mặt cắn lăm Lục Nghiễn Đình không cắn qua người khác,, đây là lần đầu tiên cố ý cắn người.

Lý Mộ Trạch thét một tiếng, nắm Lăng Duệ bảy tấc từ tay mình kéo ra, hấn mặc dù không sợ, nhưng là hai khóa răng nanh cắn rất đau.Lục Nghiễn Đình giận tái mặt,liền biết hấn nổi giận.Lục Nghiễn Đình mặc dù không lộ tức giận ra ngoài,nhưng ngoài ý muốn làm cho người ta cảm giác bị đè nén.

Bình thường Lăng Duệ rất sợ vẻ mặt nghiêm túc của hấn, nay cả gương mặt tuấn tú cũng chìm xuống, càng làm Lăng Duệ kinh hãi đảm chiến,nhưng lại sĩ diện không muốn biểu lộ sợ sệt,chỉ bất an giãy dụa thân thể.

Y trời sinh quật cường, không cho là mình làm sai tuyệt không nói xin lỗi .

Lục Nghiễn Đình thấy tiểu xà trong tay tầm mắt dao động, vẫy đuôi bành bạch, thân thể trơn mượt ngo ngoay tới lui,rõ ràng không muốn nhận sai, thanh âm không khỏi trầm đi vài phần: “Người cho rằng có thuốc của ta người liền không có độc sao, độc vẫn không trừ hết! Lần sau còn như vậy, ta liền bề răng người.”

Lăng Duệ nghe vậy cực kỳ ủy khuất, y là tin thuốc của Lục Nghiễn Đình nên mới không kiêng kỵ cùng Lý Mộ Trạch đùa giỡn như vậy,hơn nữa Lý Mộ Trạch vừa xoa vừa kéo y, còn nhạo báng y, mình không có tay không có chân, lại không thể nói chuyện, bị những thứ này ủy khuất vừa tìm ai khiếu nại đây?

Y từ nhỏ đều được người ta sủng ái, phụng ở trong lòng bàn tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, làm sai truyện thì có gia gia nãi nãi ở phía sau để trốn không sợ người hại y, tính tình theo thói quen nóng nảy kiêu căng.Tại trường học cũng không ai dám chọc vào, cho dù có người chọc phá, Lăng Duệ xắn tay áo giờ nắm đấm, xem ai dám coi thường cảnh sát vô địch ta?

Nhưng còn bây giờ thì sao, chẳng những thành quả hồng mềm mặc người chà xát bóp nghiền, bắt quá chỉ lợi dụng vũ khí tự vệ duy nhất xuống, đã bị Lục Nghiễn Đình tức giận mắng, uy hiếp bề răng y, thật sự là vạn phần không cam lòng cùng khó chịu.

Lăng Duệ tức giận rống Lục Nghiễn Đình.Lục Nghiễn Đình lần đầu tiên nhìn thấy tiểu xà giãy dụa kịch liệt như vậy,không khỏi sững sờ một chút, không chú ý cho Lăng Duệ chuồn ra khỏi tay của hấn.

Lăng Duệ oạch một tiếng chui vào trong đồng sách,lưu lại hai hoàng tộc ngây ở đó hai mặt nhìn nhau.

Lý Mộ Trạch đợi hồi lâu không thấy trong đồng sách có động tĩnh, không quá xác định nhìn Lục Nghiễn Đình nói: “Vật nhỏ. Sẽ không phải sinh khí chứ?”

Lục Nghiễn Đình đần mặt,vịn cái trán thờ dãi không đáp lời.

Lý Mộ Trạch nói: “Thật thần kỳ. Một tiểu xà mà cũng biết phát cáu.”

Bất quá một con xà mà biết ăn điểm tâm uống thủy quả thì có sinh khí cũng không phải là chuyện không thể.

Hấn dời đi đồng sách lộn xộn ,quả nhiên thấy Lăng Duệ cuộn tròn trên bàn.Lý Mộ Trạch lấy ra một đĩa điểm tâm, đẩy đẩy tiểu xà,dụ dỗ: “Có muốn ăn bánh ngọt không?”

“Tê!”(Cút) Lăng Duệ kêu một tiếng,khí chạy lên não, vừa hối tiếc ,tùy ý Lý Mộ Trạch xô đẩy cũng không động,chi đem thân thể mình cuộn thành một đoàn nhỏ hơn,vùi đầu vào trong.

Lý Mộ Trạch để điểm tâm xuống, ánh mắt trong mong nhìn thư đồng của mình , ý tứ bảo người này đi đồ dành vô cùng rõ ràng.

Lục Nghiễn Đình trong lòng thật ra cũng hơi bất an, cảm thấy lời nói mình đối tiểu xà hơi nặng lời,Lý Mộ Trạch khi dễ nó như vậy vốn quá đáng,tiểu xà phản kích cũng là hợp tình hợp lý,nhưng mình lại uy hiếp nói muốn nhổ sạch răng nó. . .

Cho nên Lục Nghiễn Đình đi toi, sờ sờ Lăng Duệ thân bạc trơn bóng , có chút mất tự nhiên nói:”Đừng tức giận.” Nhưng người bên cạnh Lục Nghiễn Đình đều tinh thông mưu tính,làm gì có người nào cừ chỉ gây thơ,nháo khí cho hấn tới đồ dành?Cho nên hấn cũng không biết làm cách nào đồ dành một người đang tức giận,càng đừng nói đi đồ một con xà.

Một câu nói đơn giản như vậy làm sao có thể để Lăng Duệ nguôi giận.

Lục Nghiễn Đình nhìn tiểu xà quật cường hồi lâu không phản ứng , chỉ đành phải bắt đắc dĩ túm nó lên :”Về nhà.”

Lăng Duệ vừa nghe đến chữ “Nhà” liền nhớ đến ngôi nhà ấm áp,một hồi nhớ đến cha mẹ mình,một hồi nhớ tới gia gia nãi nãi hiền lành,lại nhớ nơi đây bị khi dễ không ai thương mình,nhớ tới nhóm bạn nghịch ngợm theo y khắp nơi hồ nháo,cuối cùng nghĩ tới Lục Nghiễn Đình mới vừa rồi sắc mặt khó coi, còn uy hiếp muốn nhổ sạch hàm răng y .

Phụ đệ của Lục Nghiễn Đình căn bản không phải nhà y! Trong nhà y có người yêu thương y, cung chiều y, Lục Nghiễn Đình không phải người nhà y!

Lăng Duệ càng nghĩ càng khó chịu, chừng như tuyệt vọng. Y không như trước quán lên cổ tay Lục Nghiễn Đình, mềm nhũn mặc Lục Nghiễn Đình lôi kéo. Lý Mộ Trạch nhìn con rắn nhỏ đối Lục Nghiễn Đình lơ đãng, thừa dịp có cơ hội mà nhào tới, tận dụng triệt để nói: “Nó hôm nay giận người, không bằng để nó ở đây đi.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ đồng ý?” Lục Nghiễn Đình cau mày, tròng mắt liếc hắt một cái, nhìn tiểu xà ủ rũ trong tay, nghĩ thầm để nó ở đây người khi dễ nó, nó còn không ghét ta sao.

Lục Nghiễn Đình không nhìn tới thần sắc khẩn cầu của Lý Mộ Trạch, đem tiểu xà đang cuộn thành một đoàn, nhét vào trong vạt áo, bái biệt Lý Mộ Trạch xong liền ra cung trở về phủ.

Dọc đường đi Lăng Duệ rầu rĩ gục trong ngực Lục Nghiễn Đình, rõ ràng còn đang tức giận.

Mấy ngày qua thói quen thấy Lăng Duệ kiêu căng hoạt bát, Lục Nghiễn Đình có chút khó chịu. Trở về phủ đệ, Lục Nghiễn Đình đem thả Lăng Duệ vào rổ, thấy tiểu xà đang phải rồ lập tức bỏ vào trong tầng tầng vải nhưng giấu mặt không gặp người, nói rõ con giận còn chưa tan.

Lục Nghiễn Đình thấy tám vải trong rổ bố trí hồi lâu không có động tĩnh, không khỏi nở nụ cười khổ, thật cẩn thận vén lên miếng vải, lộ ra tiểu ngân xà bên trong đang cuộn thành một đoàn.

Hắn dùng ngón tay chọc chọc thân thể nhỏ nhắn trắng mịn lạnh băng của tiểu xà.

Lăng Duệ tức giận vẩy đuôi đẩy tay Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình kiên nhẫn vuốt ve tiểu xà, ý đồ để cái đầu đang vùi trong đồng vải phải nhô ra. Suy nghĩ nửa ngày, bị đuôi Lăng Duệ quất nhiều lần, cuối cùng Lăng Duệ giả chết làm hình dáng co quắp, tùy ý hắn đùa nghịch.

Lục Nghiễn Đình bắt đắc dĩ, hạ người xuống dụ dỗ Lăng Duệ nói: “Ra đi, ta nhận sai, không nên dọa người như vậy. Người muốn ăn cái gì nói cho ta biết, ta cho người.”

Lăng Duệ vừa rồi bạo lực phản kháng, dùng cái đuôi vỗ Lục Nghiễn Đình mấy lần khó có thể đếm, nhìn cũng không giận, cơn tức trong lòng đã sớm tiêu tan hơn phân nửa, chẳng qua còn kéo chút mặt mũi thôi. Giờ nghe Lục Nghiễn Đình hạ thấp thanh âm ôn nhu nói, cũng do dự nên tha thứ hay tiếp tục giận, sau lại nghĩ người ta dù sao cũng là chủ mình, cũng không nên quá can rờ, nay Lục Nghiễn Đình cũng cấp mình bạc thang rồi, dù sao cũng nên nhận.

Cho nên Lục Nghiễn Đình thấy trong rổ miếng vải nhưng run mấy cái, tiểu xà tuyết trắng từ từ chui ra, đôi mắt trong mong nhìn mình, muốn mình thực hiện lời hứa “Muốn gì cũng cho nó” ý tứ vô cùng rõ ràng.

Hiện tại Lục Nghiễn Đình vô cùng xác định, mình dưỡng tiểu xà này rất rất không bình thường, chẳng những có thể nghe hiểu tiếng người, còn có thể giận dữ, có làm nũng, có ăn quịt.

Hắn không tự chủ được mà cười, xem ra chính mình thật được bảo bối, khó trách Lý Mộ Trạch cứ muốn đem về dưỡng.

“Người muốn cái gì?” Lục Nghiễn Đình hỏi Lăng Duệ.

Lăng Duệ xoay thân hướng cửa sổ thăm dò, sau đó xoay người đối mặt Lục Nghiễn Đình, bò tới tay Lục Nghiễn Đình, hạ thân thể trắng mịn cọ cọ Lục Nghiễn Đình.

“Tê tê tê tê —” Lăng Duệ đắc ý nói.

Lục Nghiễn Đình theo tầm mắt tiểu xà nhìn ra chậu cây trên bệ cửa sổ.

Đó là mấy năm trước một bằng hữu kết giao trong kinh thành tặng Lục Nghiễn Đình. Người nọ gọi Quý Phương, là một đạo sĩ vân du tứ phương không có chỗ ở cố định, lớn lên rất tuấn mỹ, là người cởi mở hào phóng kiến thức rộng rãi, Lục Nghiễn Đình cùng hắn rất hợp nhau, mỗi lần Quý Phương đến kinh thành đều đến phủ đệ Lục Nghiễn Đình bái phỏng hắn.

Đầu năm nay Quý Phương cũng tới, còn mang đến một chậu thực vật, nói cái này gọi là Cây Nhân Duyên, là trộm từ trong viện nguyệt lão, hàng năm chỉ kết một trái, nếu cho người có tính ý với Lục Nghiễn Đình ăn sẽ có kỳ tích phát sinh.

Lục Nghiễn Đình lúc ấy nghe chỉ khẽ mỉm cười nhận phần lễ vật này, nhưng trong lòng vẫn không tin.

Những thứ khác không nói, riêng theo lời Quý Phương “Từ trong viện nguyệt lão trộm ra” lai lịch đã không tương tượng nổi rồi, Lục Nghiễn Đình căn bản không tin.

Lúc ấy Quý Phương đưa hắn một cành cây nhỏ trụi lủi, sống được hay không cũng là vấn đề, Lục Nghiễn Đình cũng là tùy ý cắm nó vào đất bùn, thả trên bệ cửa sổ không quan nó chết sống, mặc nó dầm mưa dãi nắng.

Mấy tháng trước mọc chút lá, sau lại thêm nhiều trái cây màu đỏ rất lớn, Lục Nghiễn Đình chỉ cảm thấy nhiều lắm là sinh mệnh cây nhỏ này ngoan cường mà thôi.

Mấy ngày hôm trước tiểu xà thèm ăn trái cây này, thử mấy lần cũng không thể bò lên bệ cửa sổ, còn làm nũng với mình. Mình sợ trái cây lớn như vậy nó ăn vào cần bụng chết, liền không đáp ứng.

Hiện tại mình khỏe khoanh khoáng lạc, cũng không nên thu hồi, hần suy nghĩ một chút, dù sao hần căn bản không tin cái gì Cây Nhân Duyên, huống chi vật nhỏ bất quá là con xà, chẳng lẽ còn có thể cùng mình có một đoạn tình yêu lâu dài được?

Nghĩ tới đây, Lục Nghiễn Đình hái trái cây, lấy ra chùy thủ, tỉ mỉ đem nó gọt thành từng khối nhỏ, sợ vật nhỏ bị nghẹn.

Suy nghĩ nhiều ngày trái cây rốt cục có thể ăn vào bụng. Lăng Duệ cao hứng tê tê kêu nhỏ, thẳng vây xung quanh Lục Nghiễn Đình vui vẻ kêu: “Tê tê!” (miễn cưỡng tha thứ người!)

Lục Nghiễn Đình trong lòng buồn cười, cảm thấy vật nhỏ này thật đáng yêu, một trái cây liền dụ dỗ đến cao hứng phấn chấn.

Hần gọt vỏ, bóc hạt - đầu ngón tay mỗi lần gọt ra một khối nhỏ để xuống. Lăng Duệ há mồm nuốt vào bụng, chỉ chốc lát Lăng Duệ ăn sạch.

Lăng Duệ căng thân thể tròn vo, hai lòng cuộn mình trở về hang ổ nhỏ nhỏ để tiêu hóa thức ăn trong bụng.

Lục Nghiễn Đình sùng nịch sờ sờ nó, đôi lấy Lăng Duệ cọ nhẹ làm nũng, “Người thế nào lại vậy, nhớ ăn không nhớ đánh đây?”

“Tê tê -” Lăng Duệ giật thẳng người dậy ngẩng đầu lên không ngừng đung đưa kháng nghị: ta đây gọi là tướng no bụng có thể chống thuyền!

Nhìn tiểu xà bất mãn Lục Nghiễn Đình bắt đầu cười “Àn, Àn!”

Ngày thứ hai Lăng Duệ sống chết không chịu theo Lục Nghiễn Đình, Lục Nghiễn Đình nhớ tới vật nhỏ cùng Lý Mộ Trạch mâu thuẫn rất lớn, hơn nữa gần đây Lý Mộ Trạch tính toán kế hoạch thu lưới rồi, hai người muốn thương lượng nhiều hơn nữa, không rảnh đi quản tiểu xà, cũng là để nó lại.

Lục Nghiễn Đình cũng không để cho hạ nhân tiến vào gian phòng. Lăng Duệ lần đầu tiên một mình ở lại chỗ này, cảm thấy rất mới mẻ, liền bò xuống ổ đi dạo chung quanh một chút.

Chính là cảm thấy gian phòng chủ so với mình còn lớn hơn, đột nhiên cảm giác được trong bụng một trận quặn đau, Lăng Duệ đau đến cả người vô lực, toàn thân không chế không được co quắp.

Đau đến mức tận cùng, Lăng Duệ một lần mất đi ý thức.

Sau một lúc lâu, đau đớn lui không còn một mảnh, Lăng Duệ trút trút nhàn tình, bò dậy, kinh ngạc phát hiện mình lại biến thành người

Y run rẩy sờ sờ mặt của mình, vung lên ống tay áo, thấy một đôi tay trắng nõn thon dài. Y cúi chân, rạo rực, mừng rỡ phát hiện làm bò sát hơn một tháng, biến trở về người cảm giác thật là vô hạn tốt đẹp.

Y ngây ngốc cười khanh khách hai cái, khăn cấp cầm lấy gương đồng xem bộ dáng bây giờ.

Gương đồng cổ đại soi không rõ lắm, nhưng là thấy bên trong rọi ra một thiếu niên thật thanh tú, dung mạo cổ linh tinh quái.

“X! gương mặt này là sao! Lão Tử làm sao chuyển thể thành em bé rồi!” Lăng Duệ quệt miệng, đây không phải bộ dáng lúc mình mười lăm, sáu tuổi sao, đến cùng là mình biến thành một con rắn hay một con rắn biến thành mình?

Lăng Duệ không hài lòng lắm hình dạng của mình, gương mặt thanh tú làm cho người ta có cảm giác rất thích khi dễ.

Lăng Duệ là vua đánh nhau, muốn khi dễ y, y đánh cho răng rơi đầy đất - Lăng Duệ xứng đáng với cái tên viên đạn bọc đường.

Nói về Lăng Duệ hiện trong miệng đầy câu thơ tục là cũng vì gương mặt nộn nộn này. Từng có một đoạn thời gian, Lăng Duệ muốn mình được Man hơn, cho nên để râu. Bởi vì thanh âm thanh thúy, nên học miệng đầy câu thơ tục, chẳng qua là sau lại bởi vì thích sạch sẽ không thể nhẫn nhịn để râu mà khuôn mặt búp bê trở lại, đang tiếc thơ tục không có đối lại.

Không có một người nào, không có một cái nam nhân nào nguyện ý sống tới hai mươi tuổi lại là Baby Face, huống chi Lăng Duệ là cảnh sát. Lăng Duệ ngày thứ nhất đi cục cảnh sát trình diện, cục trưởng ngân nga, sau hoàn hồn việc thứ nhất là luống cuống tay chân mở hồ sơ lý lịch của Lăng Duệ, xác nhận đưa nhỏ trước mắt này đích xác là sinh viên tài cao đã tốt nghiệp cảnh hiệu, mà không phải nơi nào đến giả mạo. Nhìn cục trưởng kia ánh mắt chất vấn, Lăng Duệ kém một chút là trở mặt xốc cục trưởng ra khỏi bàn làm việc gỗ lim.

Chuyện cũ không muốn nhớ lại, Lăng Duệ đặt gương đồng xuống, đem bi thảm tạo ngộ kiếp trước vứt ra sau ót, đem ý niệm trong đầu chuyển tới việc biến thân.

Y thử một chút, phát hiện chỉ cần mình nghĩ là có thể thực hiện hai loại hình thái biến chuyển, không khỏi vui vẻ. Nhưng vừa khổ không biết cùng Lục Nghiễn Đình nói thế nào, mình cũng không rõ ràng việc xuyên qua thời không là thế nào, rốt cuộc coi là Tả Thi Hoàn Hồn, hay là mình bị biến đổi thành nửa người nửa xà?

Vừa vui vừa lo hồi lâu, chán phiền toái Lăng Duệ tạm thời quyết định dấu Lục Nghiễn Đình.

Cho nên Lục Nghiễn Đình từ trong cung trở lại, nhìn thấy tiểu bạch xà .

Kể từ khi có thể biến thành người ,Lăng Duệ không chịu cùng Lục Nghiễn Đình tiến cung.Y luôn chờ Lục Nghiễn Đình sau khi rời đi,lén lút chuồn ra phủ đệ của hắn,sau đó tìm góc hẻo lánh biến thành người đi dạo chợ,chờ thời điểm Lục Nghiễn Đình sắp trở về phủ lên về phòng của hắn giả trang ra một bộ dáng bé ngoan.

Cứ như vậy gần một tháng, Lăng Duệ cơ hồ đem trọn kinh thành đi dạo ,vẫn không tính toán nói cho Lục Nghiễn Đình mình có thể biến thành người.

Một mình vui đến quên cả trời đất y thật ra đã sớm bỏ qua chuyện này. Thình thoảng nhớ tới cũng cho qua,căn bản không cùng Lục Nghiễn Đình nói ra suy nghĩ trong đầu, dù sao Lăng Duệ cảm thấy xuyên qua là yêu tinh ,không biết làm sao mở miệng nên gác lại sau.

Rồi hãy nói trời mới biết Lục Nghiễn Đình có thể hay không để ý mình nửa người nửa yêu,đến lúc đó đem mình đuổi ra khỏi cửa, y một người thế kỷ hai mươi mốt, sẽ không ngậm thì tác đối,không muốn làm chuyện dùng đầu óc,vừa không muốn làm việc nặng,đưa vào cái gì để nuôi sống mình nha? Mình làm lão bản được sao, ngu ngốc cũng biết thời này làm bộ khoái căn bản không có tiền thưởng, bảo hiểm cùng bồi thường tai nạn lao động , nghề nghiệp không bảo đảm tánh mạng như vậy ,Lăng Duệ không ngốc mà đi làm,cho nên hay là biết điều một chút làm tiểu xà ăn không ở không Lục Nghiễn Đình tốt lắm.

Đáng tiếc mơ tưởng của Lăng Duệ không được bao lâu.

Lục Nghiễn Đình bách độc bất xâm, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không ngã bệnh.

Cảm mạo là bệnh bất kể người là bình dân, dân chúng hay là hoàng đế công chúa, dính vào người, thì phải nóng rần lên ho khan ,chảy nước mũi không có thương lượng.

Không sai, Lục Nghiễn Đình bách độc bất xâm ,bị bệnh cảm mạo đánh gục.

Bệnh cảm cứ thế mà tới , Lục Nghiễn Đình ngày thứ nhất cổ họng đau đến nói không ra lời, ngày thứ hai bắt đầu ho khan, nhưng vẫn là kiên trì canh năm bò dậy đi lâm triều, kết quả ngày thứ ba tụt nóng rần lên ngồi phịch ở trên giường không đứng dậy nổi.

Lăng Duệ có chút sốt ruột, y cũng thích người này,thấy hắn nằm ở trên giường không ngừng ho khan nóng lên, những tiểu tư cùng nha hoàn cách một đoạn thời gian bưng bồn nước tới giúp hắn lau một chút cái trán đầy mồ hôi liền đi ra,sau đó chính là đứng giờ sáng trưa chiều bưng tới thức ăn cùng chén thuốc, trừ thái tử phái ngự y tới thì không có một người lên tiếng thăm hỏi .

Thấy vậy tâm Lăng Duệ đau xót, nghĩ thầm Lục Nghiễn Đình người này thật ra thì rất ôn nhu ,đối hạ nhân cũng phúc hậu,sao không người nào lưu lại đây?

“Tê tê tê tê!”

Kháo!Người nào tâm không cổ, rõ ràng là người cổ đại mới không có lương tâm! Lăng Duệ nổi giận mắng to.

Thật ra thì Lăng Duệ không biết, tâm phúc chân chính của Lục Nghiễn Đình không ở trong phủ đệ.

Bởi vì thân phận chất tử,hạ nhân trong phủ Lục Nghiễn Đình người nào cũng là tai mắt,một bên là Bình Hoài Vương, một bên là các phe phái trong triều. Lục Nghiễn Đình từng âm thầm kiểm tra qua một lần,nghĩ tai mắt này vừa đi,phê khác cũng liền thâm nhập vào,chi bằng giữ lại nhóm này tự mình biết,tự mình giám thị tai mắt này tốt hơn là đề phòng.

Lục Nghiễn Đình chọn lựa thái độ xa cách đối với hạ nhân, hơn nữa nghiêm lệnh trừ khi có việc cụ thể,đám người còn lại không phải là cần thiết không cho phép tiến vào viện tử của mình ,còn có hắn rất nghiêm khắc, cho nên cũng không có hạ nhân vượt phép tắc mà ở lâu.

Lăng Duệ cảm giác mình thấy được cái gọi là lòng người dễ thay đổi nhân tình lạnh ấm,bực bội thay Lục Nghiễn Đình

Nhưng y không dám tùy tiện hiện thân trước mặt Lục Nghiễn Đình , chỉ có thể lo âu vừa đau lòng ở bên gối Lục Nghiễn Đình ,dùng thân thể lạnh như băng ma sát gương mặt nóng hổi của hắn .

Lục Nghiễn Đình xem hiểu lo lắng trong mắt tiểu xà , trong lòng ấm áp , vỗ vỗ nó muốn nó không nên lo lắng.

“Đừng lo lắng.” Lục Nghiễn Đình thanh âm khàn khàn an ủi tiểu xà.

“Tê tê tê tê —” Lăng Duệ trước sau như một không được tự nhiên, đáng tiếc y quên mất Lục Nghiễn Đình nghe không hiểu xà ngữ, căn bản không cần phải mạnh miệng phản bác.

Lăng Duệ thấy khăn lông trên trán đã bị nhiệt độ hắn hong nóng , liền bò lên cái trán Lục Nghiễn Đình , cuộn khăn lông ra, cuộn thân thể mảnh khảnh vòng tại trán hắn giúp hắn hạ nhiệt độ.

Lục Nghiễn Đình kinh ngạc nhìn động tác tiểu xà, trong lòng mềm thành bông vải. Mười tuổi bị phụ thân vứt tới kinh thành làm con tin , thời điểm hắn bị bệnh không còn người làm lạnh trán mình nữa, mặc dù cùng Lý Mộ Trạch quan hệ không tệ, vừa là chiến hữu lại là bằng hữu, nhưng cả hai cũng là cường giả,cũng không trước mặt bày ra bộ dáng yếu ớt .

Lục Nghiễn Đình nhắm lại hai mắt, trước mặt tiêu xà thả lỏng lộ ra mềm yếu

Lăng Duệ thân thể băng băng lạnh lạnh, dán người lên Lục Nghiễn Đình phát sốt mà hạ nhiệt độ, chính hắn cũng khổ không thể tả.

Hắn bây giờ là động vật máu lạnh, nhiệt độ thấp, làm sao chịu được loại sốt cao này, cả người thật giống như ở trong lò nung, đem Lăng Duệ nung đến chóng mặt, nhưng cho dù là như vậy, Lăng Duệ cũng không nguyện ý bỏ xuống.

Ai khi dễ Lăng Duệ, Lăng Duệ tuyệt đối không tha nhẹ cho ai. Ai đối Lăng Duệ tốt, Lăng Duệ tuyệt đối tốt gấp mười gấp trăm lần với hắn. Huống chi chỉ chịu một chút nhiệt, có thể làm cho Lục Nghiễn Đình bệnh nặng thoải mái chút ít, đây đối với Lăng Duệ mà nói rất có lợi.

Đợi đến thời điểm nha hoàn đưa tới bữa ăn tối, Lăng Duệ vì để cho người ta không thấy y, mới lên xuống trốn trong chăn Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình qua loa uống cháo cùng thuốc, vừa trở về giường đi ngủ.

Trời đã tối, Lăng Duệ vẫn canh giữ bên cạnh Lục Nghiễn Đình bởi vì tự thân hạ nhiệt, nên cảm thấy thân nhiệt Lục Nghiễn Đình cao lên chút ít. Lăng Duệ nghĩ chắc không tới 40 độ đi.....

Lục Nghiễn Đình lúc này đã sốt đến thần trí mơ hồ rồi, hắn cảm thấy rất khát, đôi môi sắp nứt ra rồi, cổ họng muốn bốc lửa, mí mắt nặng nề không thể mở ra, toàn thân cao thấp một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể lẩm bẩm nói mớ.

Lăng Duệ không có biện pháp, chỉ đành xuống giường, biến thành người, vọt tới bàn rót chén nước, đỡ Lục Nghiễn Đình cả người như lò thiêu, từ từ uống.

Lăng Duệ lần đầu tiên chiếu cố người, khó tránh khỏi tay chân vụng về, Lục Nghiễn Đình so với y cao, cũng nặng hơn so với y rất nhiều, thiếu chút nữa đỡ không yên mà đổ nước.

Uy nước xong, Lăng Duệ nhìn một thân mồ hôi, thậm chí cũng không người lau mồ hôi, khó trách hai ngày đều tốt không được, liền nhận mệnh vận khăn lông giúp hắn sát mồ hôi.

Cởi ra nội y Lục Nghiễn Đình, Lăng Duệ mới có chút kinh hãi phát hiện Lục Nghiễn Đình nhìn qua là thư sinh ôn hòa vóc người lại rất xuất sắc, lồng ngực rộng lớn, chẳng những không có sẹo lồi, thậm chí còn có chút da thịt, toàn thân cao thấp cường tráng tinh tế, vóc dáng nửa người trên quảng cáo quần jean tuyệt đối có thể gọi cảm đến làm cho người ta phun máu mũi.

Lăng Duệ nhìn một hồi lâu, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Minh cả đời trước cũng là luyện qua võ, làm sao lại không luyện được vóc người loại này, càng đừng nói kiếp này, quả thực chính là làm cho người ta tự ti.

“Tức chết ta! Lại đối với nam nhìn mê mẩn, choáng váng!” Trợn mắt nhìn một hồi, Lăng Duệ phát giác mình lại nhìn về phía thân thể cùng giới bất chấp mà thường thức, không khỏi mặt đỏ tới mang tai nhẹ giọng mắng mình một câu, vỗ vỗ gương mặt nóng bừng, vội rời giúp Lục Nghiễn Đình chà xát người.

Giăng co hồi lâu, cuối cùng lau thân thể xong, y phục cũng đổi lại khô mát, Lăng Duệ mệt mỏi thở ra, phát hiện mình lại cam tâm tình nguyện.

Y bỗng nhiên không nữa biến trở về xà rồi, cho nên gục ở bên giường, trong đêm tối cẩn thận quan sát khuôn mặt Lục Nghiễn Đình.

Người này thật là đẹp mắt a. Lăng Duệ nghĩ thầm, vốn là cảm thấy hắn rất phong độ trí thức, lịch sự tao nhã, cẩn thận nhìn mới phát hiện thì ra Lục Nghiễn Đình lông mày rất anh tuấn, lỗ mũi cao cao, môi mỏng mỏng, thật ra rất nam tính, chẳng qua là tính cách hắn tương đối ôn nhu, cho nên che đậy anh tuấn diện mạo cảm giác bị áp bách mà thôi.

Lăng Duệ cảm giác mình nhất định là mê muội rồi, y không khỏi dùng ngón tay lạnh như băng từ từ miêu tả khuôn mặt Lục Nghiễn Đình, trong đầu toàn bộ cũng là ôn nhu hắn đối với mình, còn có mỉm cười sùng nịch, thỉnh thoảng mình búống bình một hồi, hắn cũng không lộ ra vẻ mặt gì.

Lục Nghiễn Đình cảm thấy có gì đó mất mẻ xẹt qua gương mặt của mình, thật giống như vũ mao mềm nhẹ, để thân thể nóng hổi hắn thật giống như được rót vào một tia thanh tuyến, vốn tâm tình nóng bất an cũng dần dần bình ổn.

Hắn khó khăn mở mắt, chỉ thấy trong bóng tối có một bóng dáng mơ hồ, ấn tượng khắc sâu nhất chính là cặp mắt hạnh sáng ngời trong suốt kia.

“Ngươi Là ai?” Lục Nghiễn Đình mơ mơ màng màng hỏi.

Lăng Duệ không nghĩ tới người vốn đang mê man bất tỉnh lại bỗng nhiên lên tiếng nói chuyện, bị làm cho sợ đến há miệng, không tự chủ liền nói: “Lăng, Lăng Duệ.”

Lục Nghiễn Đình ồ một tiếng, cũng không biết có hay không nghe được đáp án Lăng Duệ, liền chợp mắt đi ngủ.

Lăng Duệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ trái tim nhỏ bé đang nhảy nhảy lên, lẩm bẩm nói, “Làm ta sợ muốn chết! Đại ca ngươi a, ngủ thì ngủ rồi, bỗng nhiên mở mắt hù dọa ai đó?”

Y giúp Lục Nghiễn Đình dịch dịch chăn, nghĩ thầm cũng là lúc rồi đi, nhưng ngoài ý muốn phát hiện tay mình bị Lục Nghiễn Đình nắm thật chặt, Lăng Duệ sợ rút ra đánh thức Lục Nghiễn Đình thật vất vả ngủ được có chút an ổn, không thể làm gì khác hơn là ngồi dưới đất gục ở bên giường phụng bồi hắn,

mãi cho đến trời sáng mau mới biến trở về , lui vào trong hang ổ của mình ngủ.

Lục Nghiễn Đình bệnh cứ lập đi lập lại, ban ngày khá hơn chút, buổi tối cũng nặng chút. có một thì có hai, Lăng Duệ đến đêm liền biến thành người chiếu cố Lục Nghiễn Đình ,lau mồ hôi đôi y phục, sau đó liền gục ở bên giường nhìn một buổi tối.

Lăng Duệ không biết tại sao mình cứ ngây ngốc nhìn Lục Nghiễn Đình cả đêm, chỉ biết là một khi ở bên cạnh hẳn liền không nỡ dời ánh mắt, mặc dù mình chẳng qua là nhằm chán đếm lông mi Lục Nghiễn Đình ,hoặc là thấy hẳn bởi vì chính mình ở bên người mà trở nên hồ hấp vững vàng .

Kháo, người này nếu không hết bệnh , mình cũng mau trở thành nam chính trong truyện của thím Quỳnh Dao .Lăng Duệ cam chịu nghĩ.

Lục Nghiễn Đình vẫn biết mấy ngày qua buổi tối luôn luôn có người chiếu cố mình,tuy nhiên hẳn không biết là người nào.

Hắn biết như vậy rất nguy hiểm, không thể để cho tai mắt kia đi vào gian phòng của mình. Nhưng là sẵn sóc của người nợ ti mi đến mức làm cho hắn không nhận được định trệ đi hướng thụ.

Hắn thật lâu không có người quan tâm, mặc dù ở quanh năm ngưởi lừa ta gạt rèn luyện được kiên cường nhẫn tâm,đáy lòng cũng vẫn là tịch mịch .Ở đây người giúp hắn chà xát người,động tác thay quần áo mềm nhẹ ,tâm nhẹ nhàng động,lại có chút quyền luyện hơi lạnh nhiệt độ người nợ .Hắn cũng mơ hồ biết người nợ cả đêm ở bên giường phụng bồi mình, bởi vì hắn vẫn cảm thật chặt tay của đối phương.

Lục Nghiễn Đình rất muốn thuyết phục mình là bởi vì không muốn làm cho người nợ có cơ hội lật gian phòng của mình mới cầm tay hắn ,nhưng hắn không cách nào lừa mình dối người, mình chẳng qua là quyền luyện tay người nợ có chút lạnh như băng ,không nỡ buông ra.

Ngày ngày hành hạ như thế, cho dù là động vật về đêm,tiểu xà Lăng Duệ cũng là chịu không được .

Ngày này thời điểm y gác đêm ngăn cản không nổi một mồi ngủ thiếp đi,chờ y trát trát nhãn tình khi. . .tỉnh lại trời đã sáng . Y giật giật, phát giác mình nhúc nhích không được, lúc này mới rõ ràng mình nằm trong ngực Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình hồ hấp nhẹ nhàng đều đều bên tai Lăng Duệ,làm Lăng Duệ ngửa ngửa,khiến cho y mặt đỏ tới mang tai ,thân thể động cũng không dám động.

Lăng Duệ tim như đánh trống,cúi đầu không dám nhìn Lục Nghiễn Đình phía sau .Y co người dậy, tận lực không kinh động Lục Nghiễn Đình rời xa y một chút. Nhưng vô luận động như thế nào , Lục Nghiễn Đình vòng tay ngang hông làm y tỉnh tường cảm nhận hồ hấp người phía sau lồng ngực trên dưới phập phồng .

Lăng Duệ cảm giác đầu mình sắp nổ tung, trong đầu chóng mặt cũng chỉ có thể nghĩ “Rốt cuộc là mình ngủ mơ bò lên giường Lục Nghiễn Đình “hay là “Lục Nghiễn Đình đem mình ôm lên tới đây” hai vấn đề này cứ xoay vòng.

Nghĩ nửa ngày càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng,Lăng Duệ không quản nữa,tách cánh tay Lục Nghiễn Đình đang vòng quanh mình ra,nhảy xuống giường. Mới vừa tránh đi giam cầm,một bàn tay nóng ấm bắt lấy,Lăng Duệ rõ ràng phát hiện Lục Nghiễn Đình đã mở mắt, một tay lôi cổ tay của y,mím cười nhìn y, gương mặt đều là ôn nhu, còn mang một ít treu đùa hiếm có.

Lăng Duệ đầu ong ong thanh âm sợ hãi kêu :”Ngươi, ngươi, ngươi đã tỉnh! ?”

Lục Nghiễn Đình nháy mắt mấy cái,dùng thanh âm có chút khàn khàn trầm thấp đối với thiếu niên ngây ngốc mỉm cười nói”Ngươi nói thử xem”

Lăng Duệ bị hán thanh âm mê hoặc kém chút không còn hồn,sưng sốt một hồi lâu, trái tim không chịu nổi loại kích thích này, kêu thảm một tiếng: “Chết tiệt!Chúa ơi! Ta rõ ràng không phải là đồng tính luyện ái a!”

“Ngươi là ai.” Lục Nghiễn Đình nửa câu còn chưa nói xong ,Lăng Duệ đã bỏ chạy mất dạng.

Lục Nghiễn Đình bị y rống một câu sợ run trong chốc lát, lại thấy Lăng Duệ là thanh niên không có nội lực .Chỉ thấy chốc lát Lăng Duệ như con thỏ nhảy oạch một tiếng chạy vút ra cửa.

Lục Nghiễn Đình sờ sờ mặt của mình,lớn lên rất kinh khủng sao?

Thật ra thì hẳn trời còn chưa sáng cũng đã khôi phục ý thức,nhờ Lăng Duệ những ngày qua chiếu cố ,bệnh rất mau khỏi. Thời điểm hắn mở mắt,liền thấy thiếu niên gục ở bên giường.

Thì ra là mấy buổi tối này vẫn chiếu cố mình, là thiếu niên này phụng bồi bên người mình a.

Khuôn mặt thanh tú mang theo chút vẻ non nớt,lông mày xinh xắn nhíu lại, lông mi thỉnh thoảng run rẩy lên xuống,thật giống hồ điệp tùy thời bị kinh hách sẽ bay mất.Dưới hai hốc mắt là nhân nhật quảng thâm,nghĩ đến mấy ngày qua vì chiếu cố mình cũng ngủ không ngon giấc. Khẽ cong môi mỉm cười,tầm mắt Lục Nghiễn Đình không tự chủ được dừng hồi lâu, đáy lòng dần dần ấm lên.

Lục Nghiễn Đình nắm tay Lăng Duệ,cảm thấy tay thon dài sạch sẽ có chút lạnh,không ẩm ẩm, hắn tự tay sờ sờ mặt Lăng Duệ,đại khái là ngồi dưới đất một đêm, bị lạnh rồi,tên mặt Lăng Duệ cũng có cảm giác mát lạnh.

Lục Nghiễn Đình cẩn thận ôm người vào trong ngực mình.

Thiếu niên đang ở trong lòng ngực mình, cúi đầu là có thể thấy đỉnh đầu nho nhỏ của hải tử. Lục Nghiễn Đình nhìn y một lúc lâu, trong lòng không biết là tư vị gì. Nhớ tới động tác mềm nhẹ mấy ngày kia, trong lòng lại càng nhẹ nhàng, nhẹ tới mức làm cho Lục Nghiễn Đình không biết làm sao lại quý thân xui khiến hắn hôn xuống tóc.

Chính là nhẹ nhàng vẫn thức tỉnh Lăng Duệ.

Lăng Duệ từ từ mở mắt, thời điểm mới vừa tỉnh ngủ còn ngơ ngác. Lục Nghiễn Đình nhìn về mơ hồ khả ái, xiu chút bật cười. Chờ y thanh tỉnh không sai biệt lắm, Lục Nghiễn Đình lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Hắn buồn cười cảm giác Lăng Duệ nhẹ nhàng di chuyển bản thân, biết y gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt đầu đầy mồ hôi, nhưng hắn xấu xa mà âm thầm gia tăng lực ôm, trêu cho y lúng túng hơn.

Trêu chọc y một hồi lâu, thiếu niên kia đại khái chịu không được rồi, rốt cục đẩy mạnh hắn ra muốn đi, Lục Nghiễn Đình vội mở mắt túm lấy y.

Trong ấn tượng mình trong phủ không có tên tiểu tử này, Lục Nghiễn Đình đang muốn hỏi hắn tên họ, nhưng Lăng Duệ bị trắng rống lên câu hắn nghe không hiểu rồi vội vàng xông ra ngoài bật vô âm tín.

Lục Nghiễn Đình trong lòng có chút mất mát, nhưng lòng tin mười phần, trong phủ mình cũng có một nhóm giám sát tai mắt, không có chuyện gì có thể dấu diếm được hắn, nếu thiếu niên ở quý phủ, rất nhanh là có thể tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đáng tiếc chờ Lục Nghiễn Đình khỏi bệnh, chuyện tình chồng chất mấy ngày làm hắn không còn thời gian rảnh để chú ý, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đem chuyện tìm kiếm Lăng Duệ tạm thời gác lại, chẳng qua là ý niệm trong đầu vẫn không nhạt đi.

Chờ chuyện xử lý được thất thất bát bát rồi, Lục Nghiễn Đình lập tức tìm đến tổng quản hỏi thăm, lại bị báo cho bên trong phủ không có thiếu niên có gương mặt búp bê như vậy. Lục Nghiễn Đình cau mày nhăn mặt, tìm thời gian âm thầm dặn dò tai mắt trong phủ tìm kiếm người, nhưng là sau một thời gian ngắn vẫn không có bất kỳ tin tức về Lăng Duệ.

Có câu nói vô hảo bất thành thư, Lục Nghiễn Đình đầu này trong phủ hấp tấp tìm Lăng Duệ không có kết quả, chờ đến lúc hắn sắp bỏ cuộc thì bên ngoài phủ đã tìm thấy người.

Hôm nay thái phó mang bệnh nhẹ vì vậy cho hắn cùng thái tử về trước, trùng hợp Lý Mộ Trạch bên kia lại không có việc gì, Lục Nghiễn Đình liền trở về phủ.

Hắn ngồi ở cổ kiệu đi ngang qua phố, chợt nghe một thanh âm lớn tiếng nói: "Này, đại thúc, người dạy ta nắn đường nhân nhi đi!"

"Đi đi đi! Tránh ra nhóc! Dạy người còn không đoạt sinh ý (làm ăn) của ta!"

Chỉ nghe thanh âm kia lại nói: "Ta nói đại thúc hảo thủ nghệ nha, làm sao đoạt sinh ý của người đây!"

Lục Nghiễn Đình vốn là nhắm mắt lại ngủ, nghe thấy đối phương nói không khỏi cười rộ. Người nọ thanh âm thanh thanh thúy thúy mang theo một chút bướng bĩnh cùng làm nũng, nói cũng nói được đúng dịp, một câu là vuốt mông ngựa một câu là thỉnh cầu, rất khả ái, có thể tưởng tượng được người thế nào, khó có người cự tuyệt.

Quả nhiên, Lục Nghiễn Đình đã nghe tên đại thúc bán đồ chơi làm bằng đường kia nói: "A nha, tiểu tử người miệng thật là ngọt nha, không còn cách nào khác ta đây dạy người, nhưng không cho người tới đây đoạt sinh ý của nha, nếu không ta đây đập chết người!"

Thiếu niên còn nói: "Được Được!"

Lục Nghiễn Đình nghe nghe bỗng nhiên trong lòng run lên, thanh âm này không phải là của thiếu niên bên giường mình ngày đó sao? Hắn lập tức vén rèm lên nhìn, quả nhiên thấy gương mặt búp bê đã lâu không thấy, thiếu niên thần thái sáng láng ngồi chồm hổm trên mặt đất mặt mày hớn hờ, chỉ chỉ tra tra nói nói.

Thực không uống công phu! Lục Nghiễn Đình trong lòng nhất thời vui vẻ, cũng không nghĩ đến vì sao nhìn thấy hắn lại vui vẻ như vậy, kêu to kiệu phu dừng lại. Kiệu phu còn không có dừng hẳn, Lục Nghiễn Đình liền vén rèm lên bước xuống kiệu hướng Lăng Duệ đi tới.

Lăng Duệ còn đang cùng chủ quầy thảo luận cách nắn đường nhân nhi, bỗng nhiên cảm giác có cái bóng trên đầu, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy người đang đứng cạnh mình, Lục Nghiễn Đình nhẹ nhàng cười.

Lục Nghiễn Đình luôn luôn là người sống khuôn phép,mỗi ngày cùng thái tử thượng khóa,sau đó theo thái tử thảo luận chính sự, ban đêm mới trở về phủ, cho nên Lăng Duệ không có chút nào buồn phiền ở nhà, vô cùng yên tâm mỗi ngày chạy ra dạo kinh thành, chỉ cần đúng lúc trở lại là tốt, hơn một tháng qua chưa từng bị Lục Nghiễn Đình bắt gặp, trưa nay lại thấy Lục Nghiễn Đình ,Lăng Duệ bị làm cho sợ đến cứng người,đường nhân nhi cầm trong tay roi lạch cạch trên mặt đất,đầu cùng thân lập tức gãy lìa.

Lăng Duệ không muốn bại lộ thân phận, đứng dậy không nói tiếng nào bỏ chạy.Lục Nghiễn Đình nhanh tay lẹ mắt ,một tay túm cánh tay hắn , cười nói: “Tìm được người.”

“Cái kia, cái kia Ta dường như không biết người đi!”Lăng Duệ mồ hôi lạnh ứa ra,rũa thăm người này rõ ràng lớn lên người đầy mùi sách mà, khí lực làm sao lớn như vậy, giãy giụa mà không thoát không thể làm gì khác hơn là cứng rắn ngẩng đầu lên cùng hắn giả bộ ngu.

“A, phải không?” Lục Nghiễn Đình mặt hiện nụ cười nhu hòa,từ từ nói: “Buổi sáng hôm đó người ở trên giường của ta tỉnh lại là ai?”

Lục Nghiễn Đình chỉ lan ngọc thụ, khí chất thanh dật, nơi nào vừa đứng cũng là tiêu điểm đám người ,huống chi trên chợ nhiều người, thanh âm của hắn mặc dù không lớn, nhưng vẫn là cho rất nhiều người chú ý đến hắn nghe được.

Lời vừa ra khỏi miệng, Lăng Duệ lập tức cảm nhận được cái nhìn chăm chú đến từ bốn phương tám hướng ,ánh mắt mập mờ cho Lăng Duệ trên người nhất thời thoát ra vô số da gà,da vốn có thể dảy so với tường gờ đây cũng phải đổi.

Lục Nghiễn Đình cười thiếu niên trước mắt vì lời nói mập mờ chính mình mà mặt đỏ lên, hai lỗ tai tinh xảo cũng hồng theo giống như tích huyết,làm cho người ta muốn cắn lên hai cái.

Thiếu niên lông mày thanh tú dựng lên, một đôi mắt hạnh thủy uông uông giận nhìn mình lom lom, thật là vô cùng hường thụ.

Trong lòng hắn nghĩ khó trách Lý Mộ Trạch thích khi dễ người, nguyên lai là thật một phen vui thú có khác.

Lăng Duệ phôi cũng bị làm cho tức điên rồi,hết lần này tới lần khác lời nói Lục Nghiễn Đình không mang ý xem thường cũng là có phần đùa giỡn, như là chuyện thường tình, gương mặt anh tuấn còn cười nhẹ.

Giờ bàn tay không đánh vào khuôn mặt tươi cười,Lăng Duệ lòng đầy lửa giận căn bản không thể phát tiết lên người hắn.

Lăng Duệ y chịu không được người khác chỉ chỏ, không thể làm gì khác hơn là hỏn hỏn đem Lục Nghiễn Đình kéo đến góc, chỉ vào hắn giọng chân: “Không cho phép người nói chuyện kia mà!”

“Tại sao?” Lục Nghiễn Đình cười hỏi ,hắn rất thích xem Lăng Duệ lửa cháy tới mông tức tối dậm chân, thật giống như mùa hè sáng rỡ, tràn đầy sức sống.

“Kháo! Còn hỏi tại sao?” Lăng Duệ thét chói tai: “Người không có nhìn một chút a,muốn người ta tưởng lão tử là GAY sao?”

“Cái gì gọi là. GAY?” Lục Nghiễn Đình hỏi.

“GAY. chính là.” Lăng Duệ cà Lắm một chút: “Đúng rồi, đồng tính!”

“A, đồng tính vậy là cái gì vậy?” Lục Nghiễn Đình ôn nhu cười mặt không thay đổi.

“Đi, đồng tính.” Lăng Duệ nhớ tới lúc này không có những thứ như điển cổ Đông Hiên, trời mới biết hình dung như thế nào.

Y nghi ngờ tự hỏi một chút, ngẩng đầu nhìn đến Lục Nghiễn Đình cười thấy vậy sững sốt, lập tức hiểu mình bị đối đãi tài liền chỉ vào hắn cả giận nói: “Ai cho người hỏi chuyện này !”

“Vậy người muốn cùng ta nói chuyện gì?” Lục Nghiễn Đình từ từ trêu chọc y.

“Chính là không cho nói chuyện này đó!” Lăng Duệ lớn tiếng nói.

“Tại sao không cho? Ta chưa bao giờ ưng thuận người vào phòng ta , người là làm sao đi vào ta chẳng lẽ không có thể biết rõ ràng sao?” Lục Nghiễn Đình cười nói.

“Này.” Lăng Duệ tròn tròn mắt,y quên mất chính hắn không dễ dàng để hạ nhân vào phòng hắn.

“Ta, ta ngày đó thấy người bệnh nặng ,sợ người có chuyện gì tìm không được người ,liền ,liền tiến vào.”Lăng Duệ cố sức vạch đường lấp liếm.

Lục Nghiễn Đình cũng không phải hù dọa người , hắn có ý vặn lời Lăng Duệ tiếp tục thăm vấn: “Nói như vậy người là hạ nhân trong phủ?”

Thật ra thì hắn biết Lăng Duệ căn bản không phải người trong phủ,Lục Nghiễn Đình hỏi vậy bất quá chỉ muốn nhìn bộ dạng quần bách liệu chết che dấu khả ái của Lăng Duệ thôi.

Lăng Duệ không ngờ được Lục Nghiễn Đình đuổi tận không tha, “Không.” Y bản năng nghĩ muốn chối, tuy nhiên y bỗng nhiên nghĩ mình mà chối

thì là tặc rồi, không thể làm gì khác hơn là đổi giọng khẳng định nói : “Phải”

“Nhưng là nhìn ngươi không quen a.” Lục Nghiễn Đình cố ý cười đánh giá hần hồi lâu, thẳng đem Lăng Duệ một thân mồ hôi đầm đìa mới cười nói: “Mới tới đây sao?”

Lăng Duệ trên mặt lúc trắng lúc xanh, vốn là nghe hần nói lạ mặt liền sợ trong đầu lưu chuyển qua vô số cái có, thật vất vả hần mở miệng thay mình nói đáp án ,Lăng Duệ lúc này mới thở ra một hơi, cảm giác mình thật giống như trải qua cái chết.

Nào biết đâu tâm vừa mới để xuống một chút xú liền bị treo ngược lên,lập tức nghe được Lục Nghiễn Đình nói: “Ngươi tên là gì? Ta có bảo Chu tổng quản phái ngươi tới làm tiểu tư cho ta sao.”

Tâm Lăng Duệ lập tức bị lời này thốt lên tới cổ họng, chết tiệt, lão tử xử ngươi,thật khá lắm! Nhưng là mình cấp hần nhục điểm ,căn bản không thể cãi lại.

“Không, ta không phải là.” Lăng Duệ lắp bắp nói.

“Không phải là cái gì?” Lục Nghiễn Đình cười nhu hòa hỏi.

“Ta, ta tên là Lý Thất Là đệ đệ Lý Lục,ngày đó ca ta bị bệnh, cho nên ta tới thay hần làm việcTrùng hợp thấy ngươi bị bệnh, cho nên. . . . Ta không biết phòng của ngươi là không thể vào , ngươi chớ có trách ca ta ta”.Bị ép đến nước này, Lăng Duệ quyết định vô đã mề lại sứt, loạn bài một lần. Quý phủ Lục Nghiễn Đình đúng là có một tiểu tư gọi Lý Lục mới vào.Lúc đầu Lăng Duệ chuẩn ra phủ gặp qua một lần, cảm thấy tên rất dễ nhớ liền nhớ kỹ. Hiện tại dưới tình thế cấp bách mượn đi ra ngoài dùng.

“A, thì ra là như vậy.” Lục Nghiễn Đình cười nói. Lăng Duệ sợ hãi đánh giá ,nhìn giống như không có ý muốn truy cứu,lúc này khẩu khí mới thật lớn.

Lục Nghiễn Đình cười thầm,thật là có người tên Lý Lục, nhưng Lăng Duệ rõ ràng không phải đệ đệ Lý Lục.

Lăng Duệ hai tay cứ nắm nắm vô vô,tay trắng mịn như vậy làm sao có thể là hài tử của một người hạ đẳng đây.

Lục Nghiễn Đình trong cung hạng người gì cũng đều thấy,lập tức nhìn ra Lăng Duệ ngây thơ như hài tử ngay cả khi nói dối ánh mắt cũng sáng lên,làm sao có thể là tai mắt người khác đặt bên cạnh mình được.Chẳng qua hần nghĩ không ra Lăng Duệ một là không có võ công, hai không phải là người trong phủ,mấy ngày kia làm thế nào ra vào gian phòng của mình mà không để người khác phát hiện đây?

Tại sao y đối với mình mang bệnh lại chiếu cố tỉ mỉ như vậy, liên tiếp nhiều buổi tối nằm gác trên giường mình phụng bồi chưa từng chớp mắt—chưa từng có người nào lưu lại thành tâm đến mức ấy.

Lăng Duệ nhìn nhìn Lục Nghiễn Đình đang trầm tư, khóe miệng nhàn nhạt mang vẻ cười ôn hòa,mắt phượng rủ xuống, ánh mắt trời phía bên chiếu trên mặt hần,vừa tao nhã anh tuấn, thấy vậy Lăng Duệ kém chút nữa quên mất mình là ai.Hồi lâu mới tỉnh cơn mơ,Lục Nghiễn Đình lực chú ý không còn trên người mình, hiện tại không đi còn đợi khi nào! ?

Lăng Duệ rón ra rón rén từ từ lui về sau, vừa mới ra đầu hềm, đang muốn chạy như điên, bỗng nhiên phía sau một trận gió nhẹ, trong lòng cả kinh ngừng đầu liền thấy Lục Nghiễn Đình đứng trước mặt,vừa vịn ngăn mình lại.

Người vốn nên ở phía sau trong nháy mắt đứng trước mặt mình,Lăng Duệ nhất thời tròn tròn mắt, hồi lâu mới nhớ tới chuyện cái thế giới này có khinh công, liền cảm giận bất bình tăng gấp đôi,y là vô địch chạy nhanh trăm mét, trước mặt Lục Nghiễn Đình so với người tàn tật không sai biệt lắm!

Y tức giận nhìn chằm chằm Lục Nghiễn Đình đang cười tủm tỉm,nói: “Ngươi! Không phải ta đã giải thích rõ đến thế rồi sao,còn muốn thế nào nữa?”

Lăng Duệ thật giống như bị dẫm vào đuôi mèo ,mắt hạnh mở to, một bộ dáng giương nanh múa vuốt .

Lục Nghiễn Đình cũng không ngại con giận của y, cười nói: “Ngươi đi đâu vậy?”

“Chết tiệt!Ngươi quản được ta sao!”Lăng Duệ khễ rửa một tiếng,mình nhất định phải về sớm hơn Lục Nghiễn Đình mới được,bằng không hần không thấy tiểu xà, đến lúc đó mình bị đuổi đi mất—Lục Nghiễn Đình là người ôn hòa,nhưng quần giáo sùng vật của mình rất nghiêm khắc.

Lục Nghiễn Đình cười cười: “Ta rất thích ngươi, có muốn tới làm tiểu tư của ta không?”

Lăng Duệ liếc hần một cái, “Không làm.”

Đối cự tuyệt gọn gàng dứt khoát của Lăng Duệ,Lục Nghiễn Đình cũng không cho là ngang ngược, thậm chí nét cười ôn hòa trên mặt cũng không giảm một phần nào,hần trát trát nhãn tình cười hỏi: “Ta có thể biết nguyên nhân?”

Mình là sủng vật của hần lời này là trăm triệu không thể nói , Lăng Duệ vừa định nói mình có thói quen nhàn rỗi ở nhà không thích làm việc, nhưng nghĩ nghĩ cảm thấy không hợp lý a,“Ca ca” Lý Lục hần trong phủ làm trâu làm ngựa ,thì đệ đệ làm sao có thể hai tay trống trơn cả ngày tàn bộ?

Con ngươi Lăng Duệ đảo một vòng, “Ta đã là tiểu tư của người khác.”

“A.” Lục Nghiễn Đình mỉm cười từ chối cho ý kiến, trên dưới đánh giá Lăng Duệ chốc lát, không nhanh không chậm cười nói: “Nhưng ta chưa từng thấy tiểu tử ăn mặc đẹp như vậy mà ở chợ tân bộ, chủ tử của người thì ra là người khoan hồng độ lượng như vậy a.”

Lăng Duệ cúi đầu nhìn y phục của mình, trên mặt lập tức đỏ, lúc mình biến thân không chú ý y phục trên người, hiện tại bộ dáng mình chính là một tiểu công tử.

Bất quá y là người thế nào, lập tức đầu óc nhanh chuyển khí thế hùng hồn mà giải thích: “Chủ tử nhà ta cấp năm ngày cho nghỉ một lần, ta lúc nghỉ ngơi đi xem phiên chợ một chút có gì không thể? Người quản ta nhiều vậy?”

Lục Nghiễn Đình suy nghĩ thật nhanh, mặc dù có chút bộ dạng chột dạ nhưng rất thẳng khí hùng hồn mà nói, nói ra rõ ràng, con người quay tròn nhìn mình, giống như dương dương tự đắc hướng mình thị uy: “Người có thể làm khó dễ được ta?” Giao hoạt khả ái nói không nên lời.

Lục Nghiễn Đình rất thích xem bộ dáng thần thái phi dương lúc hắn đùa giỡn tiểu thông minh này, lúc này chỉ khẽ mỉm cười cũng không tiếp tục chọc y.

Lăng Duệ thấy Lục Nghiễn Đình không lên tiếng, chỉ khẽ cười, cho là mình dọa đến hắn, liền vội vội vã vã nói: “Biết rồi sao, ta đi đây, sau gặp lại a!”

Lục Nghiễn Đình lần thứ ba bắt được Lăng Duệ, Lăng Duệ không còn tức giận, y như quả bóng xì hơi, bắt đắc dĩ quay đầu lại nói: “Đại thiếu gia, có việc gì nữa?”

Lục Nghiễn Đình cười nói: “Ta cũng muốn xem phiên chợ.”

Lăng Duệ hồi lâu mới hiểu ra dụng ý Lục Nghiễn Đình, không dám tin quay lại mở to hai mắt nhìn, dùng tay chỉ chỉ mình, lắp bắp nói: “Cái kia, người muốn..... cùng đi dạo sao?”

Ở cạnh Lục Nghiễn Đình lâu như vậy, Lăng Duệ chưa từng thấy qua Lục Nghiễn Đình tâm hoan tác nhạc (chắc dạng ăn chơi á =]]), trừ những lúc thỉnh thoảng cùng Lý Mộ Trạch thưởng trà đánh cờ bên ngoài, cuộc sống Lục Nghiễn Đình không công việc thì cũng là đọc sách, hôm nay nói muốn đi dạo phố đúng là hiếm thấy.

Thấy Lục Nghiễn Đình cười hiền lành, bình dị gần gũi, Lăng Duệ tính tình vốn tương đối cởi mở, trong đầu nghĩ ngợi vòng vo chuyển chuyển, nghĩ chỉ cần đi theo hắn, không để cho hắn về phủ trước là được, nên liền buông ra khúc mắc trong lòng, khôi phục như cũ tính tình cởi mở, “Tốt lắm a, đi theo lão tử, bảo đảm khiến người tận hứng!”

Y nghĩ muốn đổi Lục Nghiễn Đình khoác vai giống kiếp trước đối đãi với các anh em, nhưng là hai người thân cao thấp chênh lệch quá lớn, Lăng Duệ chỉ có thể buồn bực mà vỗ vỗ bờ vai hắn. Y thâm nghĩ không biết thân thế kỳ quái này có thể cao hơn nữa hay không, nếu không lão tử thấp như vậy, lòng tự ái nam nhân của y sẽ cực kỳ đau đớn.

Triết học nhân sinh của Lăng Duệ chính là sống phóng túng, tư tưởng rộng mở là trọng yếu nhất, cho nên y cực độ ngắm nhìn cùng chơi đùa khắp nơi. Lục Nghiễn Đình sống vai cùng y đi qua khắp nơi đông đúc, nghe Lăng Duệ nhất nhất bình luận tiểu thương cùng cửa hàng xung quanh, mà cảm thấy đời sống kinh thành mười mấy năm thì ra thú vị như vậy.

Bình thường mỗi ngày đều đi ngang qua chợ, nhưng bây giờ cái gì cũng mới mẻ, giống như hôm nay mới ngày đầu tiên đặt chân nơi này.

Lục Nghiễn Đình mỉm cười ôn nhu nhìn Lăng Duệ mặt mày hớn hở, trong lòng nói không nên lời sự mềm mại cùng an bình này, tâm hắn nhiều năm ở trong kế hoạch dơ bẩn dường như dần dần được tiếng nói cười của Lăng Duệ tẩy sạch.

Lăng Duệ là hài tử rất trong sáng, Lục Nghiễn Đình tự đáy lòng cảm thấy, y khi cười lên đôi mắt sáng rõ cùng long mày cong cong, thật giống như ngọc thô, người như vậy đứng ở bên cạnh, hắn cũng không khỏi tự chủ mà tự ti mặc cảm.

Mặc dù Lăng Duệ thỉnh thoảng nhìn mình không hiểu những thứ đồ chơi tầm thường này mà cười hắn “Thư ngọc tử”(con một sách), Lục Nghiễn Đình cũng cười cười không tức giận, nhu hòa bao dung Lăng Duệ.

Hai người đi tới quầy trò chơi phía trước, Lăng Duệ háng hái bưng bưng nóng lòng muốn thử, Lục Nghiễn Đình nhìn một chút những vật kia, nghi hoặc nói: “Chỉ là món đồ tầm thường, không bằng ta mua cái khác đẹp hơn cho người.”

Lăng Duệ liếc hắn một cái, tay đưa trước mặt hắn, Lục Nghiễn Đình tự động tự phát đem mười đồng tiền đặt vào tay y cho y đi chơi.

Nói về mớ tiền lẻ trên người Lục Nghiễn Đình, là nhờ phúc Lăng Duệ mới có.

Lục Nghiễn Đình rất ít mua những thứ đồ bình dân, cho nên trên người lúc nào cũng có bạc. Lăng Duệ mới vừa rồi quyết định cùng hắn đi dạo liền quyết định trong đầu để hắn làm máy ATM, dù sao y mặc dù có thể biến thân, nhưng không cách nào sửa đổi thành hay, những ngày qua đi dạo, trên người một xu cũng không có, muốn ăn cũng chỉ có thể trộn mắt nuốt nước bọt. Hôm nay thật vất vả có người coi tiền như rác, còn không chơi cho đã?

Nào biết chỉ trả năm đồng tiền ăn hàng, Lục Nghiễn Đình lại từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi bạc, lão bản không có tiền lẻ, làm hại Lăng Duệ rầu rĩ không vui đem kẹo vừa tới tay trả trở về, quay đầu thấy Lục Nghiễn Đình vẻ mặt một bộ không biết phát sinh chuyện gì, mặt lập tức biến đen, kém tí phát cáu không để ý tới Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình không chấp nhất Lăng Duệ tính hài tử, cũng không giận y vô lễ, cười cười đến tiệm cầm đồ đổi tiền, mặt Lăng Duệ lúc này chuyển biến tốt hơn.

Lăng Duệ đưa lão bản mười đồng tiền, được năm lần ném, mà không trúng món nào, không khỏi bĩu môi.

Lục Nghiễn Đình không đành lòng thấy y thất vọng, liền ôn nhu nói: “Người thích món nào, ta giúp cho người? Ta đảm bảo năm lần đều trúng.”

Vô công của hắn tốt, chính xác là nhất đẳng, nhắm mắt lại cũng có thể quăng đến món xa nhất, Lăng Duệ đẩy tay Lục Nghiễn Đình, tiếp tục hăng hái không giảm mà ném vòng, vừa đỏ mặt miệng nói: “Người thật là một tên ngốc, trò chơi này, tự nhiên là có được có mất, nếu là cái gì đều ở trong lòng bàn tay, vậy còn có niềm vui thú gì nữa?” Nói xong Lăng Duệ nhận lấy năm cái vòng lão bản đưa, tiếp tục hăng hái búng búng ném.

Lục Nghiễn Đình bị lời nói của Lăng Duệ làm cho sững sờ, nhưng ngay sau đó không khỏi cười khò. Minh và Lý Mộ Trạch vì muốn nắm giữ đầy đủ mọi thứ trong tay mà sống chết toan tính, lo lắng hết lòng, thật vất vả cuối cùng nắm được đại cục trong tay âm thầm điều khiển hết thảy, lại chỉ cảm thấy vô tận trống rỗng thậm chí không bằng cái trò chơi ném vòng làm thiếu niên vui vẻ.

“Này, đi!” Lục Nghiễn Đình đang muốn nhập thần, bên kia Lăng Duệ đã ném xong năm vòng, vẫn không trúng một vật, nhưng hài lòng thúc giục Lục Nghiễn Đình đi chơi chỗ khác.

Lục Nghiễn Đình thoải mái cười một tiếng, nhìn đầu y đầy mồ hôi, liền cười giờ tay lên dùng tay áo của mình lau trán y.

Lăng Duệ nhất thời đỏ mặt giống như tôm chín, nín hồi lâu nói không ra lời.

Lục Nghiễn Đình cảm thấy buồn cười, hắn mặc dù không đến nỗi tưng dục (buông thả), nhưng cũng từng trải qua phong nguyệt, chưa từng gặp qua người đơn thuần như vậy, trong lòng lại càng thương yêu.

Xem sắc trời đã gần tối, không đợi Lăng Duệ nói chuyện, Lục Nghiễn Đình liền dắt Lăng Duệ hướng từ lâu. Lăng Duệ mặc dù lớn, nhưng da mặt rất mỏng, đỏ mặt không dám lên tiếng, gắng gượng tránh đi bàn tay chắc nịch áp của Lục Nghiễn Đình, nghĩ thầm dù gì cũng là bạc của hắn, liền theo hắn đi, may là y phục cổ đại đủ rộng, dù nắm tay cũng che trong tay áo không có người phát hiện.

Đến từ lâu nổi danh kinh thành Nguyệt Lâu, Lục Nghiễn Đình yêu cầu một nhã gian.

Xuất tiền tự nhiên là Lục Nghiễn Đình, gọi thức ăn cũng chính là Lăng Duệ đi ăn chùa.

Lăng Duệ hôm nay là lần đầu tiên thưởng thức món ăn ngon thời đại này bằng vị giác của con người, cảm động đến cơ hồ muốn đổi thức ăn từ Nguyệt Lâu cúng bái mấy cái, một tay bắt đùi gà, một tay gấp sườn xào chua ngọt, trong miệng còn nhai khương thông lư ngư (*), ăn đến lang thôn hồ yết, so với quỷ chết đói thô lỗ hơn ba phần.

Lục Nghiễn Đình thái độ vô cùng tốt, tuyệt không chán ghét Lăng Duệ thô lỗ, chỉ cười dài ti mi giúp y lấy xương cá ra, xới com chan canh, thỉnh thoảng vỗ vỗ lưng Lăng Duệ, để y không bị nghẹn chết, một bữa cơm mình ăn không bao nhiêu, nhưng cảm thấy hết sức thỏa mãn. (Năm vàng, lời bản mạt thể nô haha =]])

Đợi Lăng Duệ ăn uống no đủ, Lục Nghiễn Đình mỉm cười hỏi: “Người năm ngày sau còn ra đây chơi không?”

Ăn no Lăng Duệ còn đắm chìm trong dư âm thức ăn ngon, đầu óc chưa linh hoạt, ngạc nhiên nói: “Cái gì năm ngày?”

Lục Nghiễn Đình nói: “Người không phải nói cứ năm ngày là được nghỉ à?”

Lăng Duệ lú lười, nghĩ thầm kém xiu tự mình lộ rồi. Lăng lẽ đánh giá sắc mặt Lục Nghiễn Đình, thấy cũng không có hoài nghi, liền nói: “Có đi.”

Lục Nghiễn Đình sớm biết Lăng Duệ nói cái gì năm ngày thì được nghỉ một ngày cũng là gạt người, nhưng không nỡ để y nan kham xuống đài không được, cho nên cũng không lộ ra, cười cười nói: “Tốt lắm a, năm ngày sau chúng ta gặp ở chợ.”

Cùng Lục Nghiễn Đình đi dạo vô cùng vui vẻ, chẳng những có người trả tiền, ăn được chơi tốt, còn có người nghe y chỉ chỉ tra tra nói chuyện, mặc dù Lục Nghiễn Đình cũng không nói nhiều, nhưng thật giống như rất thích nghe mình nói chuyện, này cực độ thỏa mãn lòng hư vinh của Lăng Duệ.

Lục Nghiễn Đình chủ động mời mình, Lăng Duệ dĩ nhiên vui vẻ đáp ứng.

Sắc trời cũng không còn sớm, Lăng Duệ cảm thấy mình nên đi về rồi, liền âm thầm tìm cách thoát thân sớm một bước trở về phủ trước Lục Nghiễn Đình. Y lấy cớ đi ra ngoài chốc lát, nhân cơ hội chuẩn ra sau từ Nguyệt lâu, hướng phủ đệ Lục Nghiễn Đình chạy như điên.

Qua một lúc, Lục Nghiễn Đình thấy Lăng Duệ còn chưa trở lại, liền có chút lo lắng.

Tiểu nhị đẩy cửa đi vào đem lời Lăng Duệ truyền lại một lần cho Lục Nghiễn Đình, ý tứ đại khái là Lăng Duệ có việc đi trước một bước, năm ngày sau ước định địa điểm tái kiến. ...

Lục Nghiễn Đình thấy Lăng Duệ đi vội, đích thị là không muốn hắn biết chỗ ở, không khỏi có chút buồn bã mất mát, chỉ muốn nhanh tới năm ngày sau để gặp lại, sai người trở về phủ. Hắn cười thầm mình hơn hai mươi tuổi, còn giống như tiểu tử, vừa mới tách ra chốc lát mong mỗi năm ngày sau để tái kiến Lăng Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Năm ngày sau Lăng Duệ cực kì hưng phấn chạy tới địa điểm ước định, xa xa nhìn thấy dương quang buổi chiều, Lục Nghiễn Đình nhàn nhạt cười, chấp tay đứng ngay miếu thờ ở chợ. Hắn dung tư xuất chúng, cực kỳ dễ coi, dẫn tới một đám thiếu nữ hoài xuân (mơ mộng), liên tiếp ngượng ngùng nhìn lại. Chính hắn cũng không ngại, thông dong tự tại.

Lăng Duệ chạy tới bên cạnh hắn, thở hổn hển, "Đội lâu chưa?"

Lục Nghiễn Đình mỉm cười, "Người không đến trễ."

Là ta tự ý tới sớm hơn để chờ người. Chẳng qua lời này hắn không có nói ra.

Lăng Duệ nhìn Lục Nghiễn Đình cười nhu hòa, dường như dương quang rực rỡ buổi chiều ánh ngay nụ cười anh tuấn nho nhã trên mặt, trong lúc nhất thời thoáng qua làm hắn hoa mắt, hô hấp cứng lại, ngơ ngác nhìn hắn.

Lục Nghiễn Đình nói: "Mệt rồi sao? Lần sau không cần chạy."

Lời hắn làm Lăng Duệ cả kinh, lúc này mới phát hiện mình lại vì nụ cười của hắn mà nhìn ngây người, mặt lập tức ửng hồng, trong lòng như hồi hộp mà đập thình thịch, ngoài miệng không được tự nhiên ấp úng nói: "Mệt cái gì mà mệt, ta cũng không phải đàn bà, chạy mấy bước làm sao mệt!"

Chết tiệt, y cũng không phải là mỹ nữ, Lăng Duệ người phát tình cái gì! Lăng Duệ tức giận bản thân, vừa hận mình tim đập như sấm, y dùng sức vỗ hai cái vào ngực, ý đồ lấy bạo chế bạo, đem tim đang đập đánh xuống. [Năm em này mún chết]

Lục Nghiễn Đình nhìn ngực y bị đánh cho vang thùng thùng, trong bụng lo lắng y có thể hay không đem mình đánh cho thành nội thương, liền đưa tay cầm tay Lăng Duệ, không đợi Lăng Duệ cãi cò, liền ôn hòa nói: "Hôm nay muốn đi nơi nào chơi?"

Lăng Duệ cũng không cùng hắn khách khí, nói thẳng một lần muốn đi danh thắng mỹ cảnh ở kinh thành, Lục Nghiễn Đình nhìn bộ dáng cao hứng khua tay múa chân, cảm thấy y thật là một hài tử, không khỏi xoa đầu của y, cười nói: "Nhiều lắm, một ngày chơi không xong, chúng ta mỗi lần đi một nơi."

Lăng Duệ nghe nói hôm nay không thể đi xong, có hơi thất vọng, nhưng nghiêng đầu suy nghĩ lại ý kiến Lục Nghiễn Đình, lập tức cao hứng trở lại: "Ý của người là, sau này còn theo ta đi chơi?"

Y tới chỗ này đã ba tháng, mặc dù cơ hồ ngày ngày đi chơi, nhưng là, một không có bằng hữu, hai không có thân nhân, vô luận chơi như thế nào cũng cảm thấy tịch mịch, khó có được thường ngày Lục Nghiễn Đình bận rộn chịu ở trong lúc cấp bách rút ra thời gian bồi y, Lăng Duệ tự nhiên cảm thấy cao hứng vô cùng.

Lục Nghiễn Đình thấy Lăng Duệ khẽ ngẩng lên đầu, trong mắt hạnh đen tuyền như nước kia phần cao hứng dường như cũng muốn tràn ra rồi, trong lòng mạnh mẽ chấn động, ngọt ngào không nói nên lời.

Hắn lần đầu tiên phát hiện thứ bản thân "mình" cần đơn giản như vậy, thậm chí khó nói lên lời nhưng cảm thấy rất hạnh phúc thỏa mãn.

Từ khi ra đời, mẹ ruột của hắn đã nghĩ lợi dụng hắn để nhận được nhiều sủng ái của Bình Hoài Vương, sau đó Bình Hoài Vương lợi dụng hắn để nắm giữ động hướng triều đình, hiện tại thái tử Lý Mộ Trạch còn dựa vào tài năng cùng trí tuệ của hắn, quý phủ hắn thì có hai cơ thiếp, cái còn lại hắn có là dung mạo cùng tài phú của hắn.

Lăng Duệ cảm thấy cao hứng, chỉ bởi vì mình bồi y chơi, nghe y nói chuyện thô lỗ nhưng khả ái, cho y ăn một chút đồ hàng cực kỳ tầm thường mà thôi.

Thứ Lăng Duệ cần, chính là mình, mà không phải thân phận, trí tuệ, hay tướng mạo của mình.

Điều này làm Lục Nghiễn Đình cảm thấy nhẹ nhõm cùng yêu thương, như mùa đông tuyết trải qua thời gian dài đến mùa xuân thì từ từ tan đi.

Hắn nắm tay Lăng Duệ thật chặt, đôi mắt ánh mắt cau mày khó hiểu của Lăng Duệ, và trả lại là một cái cười nhu hòa.

Nếu như có thể, hắn thật muốn mình cứ như vậy, tay trong tay

Hôm nay, Lục Nghiễn Đình thực hiện lời hứa của hắn, mang theo Lăng Duệ chơi tận hứng cả ngày, may là Lục Nghiễn Đình thể lực không tệ cũng cảm thấy mệt mỏi, tuy nhiên hắn vẫn không rời cùng Lăng Duệ tách ra.

Thời điểm Lăng Duệ tạm biệt tự nhiên không chút khách khí đưa ra lần hẹn sau, Lục Nghiễn Đình đương nhiên lập tức đồng ý.

Tiếp xúc được nửa tháng, Lăng Duệ cùng Lục Nghiễn Đình cứ cách năm ngày hẹn nhau đi chơi một hồi. Lục Nghiễn Đình muốn biết thân phận thực cùng

chuyện trong nhà Lãng Duệ, mỗi lần hỏi thăm đều bị xảo ngôn Lãng Duệ cản trở về, hơn nữa Lãng Duệ giấu diếm rất kỹ, nhiều lần đều chạy thoát, Lục Nghiễn Đình cũng không muốn đối với Lãng Duệ làm gì, liền không hề tra vấn, chỉ chờ thời điểm thuận tiện.

Từ lần trước ở Đông cung Lãng Duệ cùng Lý Mộ Trạch bất hoan nhi tán (ra về chẳng vui), sau không thấy Lục Nghiễn Đình mang tiểu xà tiến cung nữa, Lý Mộ Trạch buồn bực cả tháng, sống chết cuốn lấy rốt cuộc Lục Nghiễn Đình đáp ứng mang tiểu xà tới.

Lãng Duệ vốn không muốn đi, nhưng trong khoảng thời gian này Lục Nghiễn Đình tạm gác nhiều việc luôn mang mình đi khắp kinh thành, hôm nay một cái yêu cầu nhỏ nhỏ mình không có đạo lý cự tuyệt. Coi như trả lễ, Lãng Duệ bất đắc dĩ quần lên tay Lục Nghiễn Đình, cùng hắn đi.

Lục Nghiễn Đình vừa bước vào Đông cung, Lý Mộ Trạch liền vội vã vén tay áo Lục Nghiễn Đình lên mà tìm tiểu xà.

Lục Nghiễn Đình cau mày lạnh người, trừng mắt liếc hắn một cái, Lý Mộ Trạch ngượng ngùng gãi gãi đầu cười không dám lơ mắng lộn xộn, chỉ lấy ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc ngón tay áo Lục Nghiễn Đình.

Nào đâu biết rằng Lãng Duệ căn bản không muốn gặp lại Lý Mộ Trạch, chậm chạp không chui ra, Lục Nghiễn Đình biết mình đã vô cùng sùng ái tiểu xà, dĩ nhiên không thể nào ép buộc.

Lý Mộ Trạch bất đắc dĩ, chỉ có thể để cho hạ nhân lấy ra đồنگ cao điểm thủy quả, tính toán dụ tiểu xà ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên tay áo Lục Nghiễn Đình một trận tiếng xột xoạt, sau đó thấy tiểu xà lắc lắc cái đầu nhỏ xinh từ ống tay áo lộ ra, đầu tiên là nhìn bốn phía một chút, rất nhanh con người xoay tròn dính tại bàn thức ăn ngon không dời, sau đó nó cúi người xuống dùng cái đầu nhỏ nhỏ một chút một chút đụng cổ tay Lục Nghiễn Đình, vừa đụng vừa tê tê kêu nhẹ, rõ ràng là đang làm nũng, thúc giục chủ nhân nhanh đem nó mang qua.

Lý Mộ Trạch cười nói: “Quả nhiên hữu hiệu, thật là tiểu xà tham ăn mà.”

Lãng Duệ nghe được thanh âm ác nhân chán ghét kia, lập tức đứng thẳng người dậy, há mồm hung ác tê tê kêu to, ý đồ đe dọa Lý Mộ Trạch.

Lý Mộ Trạch phi thường thức thời giờ tay đầu hàng, lấy lòng nói: “Ta bảo đảm không khi dễ người!”

“Tê tê ——” (khá, lời của người có thể tin tưởng thì heo cũng có thể leo cây rồi!) Lãng Duệ mở to con mắt đen nhánh thủy nhuận mang theo hoài nghi chăm chú nhìn chăm chăm Lý Mộ Trạch, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút ít đầu mối, bộ dạng kinh nghi làm lòng tự ái Lý Mộ Trạch từ từ vỡ thành từng mảnh, buồn bực không dứt.

Nhìn chăm chăm hồi lâu, Lãng Duệ lúc này mới nửa tin nửa ngờ từ cổ tay Lục Nghiễn Đình trượt xuống hướng cao điểm bên kia quanh co bò tới, bên đông đưa thân thể màu bạc trắng mịn, còn bên thỉnh thoảng ngẩng lên đầu trừng hướng Lý Mộ Trạch tê tê kêu lên hai tiếng, phòng ngừa hắn tới đánh lên mình.

Lục Nghiễn Đình đối Lý Mộ Trạch đang đen mặt nhún nhún vai, tự gây nghiệt không thể sống mình cũng không giúp được hắn.

Hai người ngồi bên cạnh, Lý Mộ Trạch nhìn tiểu xà đang phí sức cuốn lấy một khối ngọc dung cao, thân thể nhỏ nhỏ cuộn quanh muốn đem nó xoắn thành hai nửa, vội vàng lấy lòng cầm lấy một khối cao điểm bẻ làm hai đẩy tới trước mặt Lãng Duệ.

Lý Mộ Trạch thích cái gì thì sẽ không tự chủ được như khi dễ chẳng hạn, lúc trước đắc tội Lãng Duệ, kết quả bị lơ rồi, hiện tại muốn cùng tiểu xà chơi đùa, không thể làm gì khác hơn là thay đổi kế hoạch tác chiến, bắt đầu lấy lòng.

Lãng Duệ dừng lại động tác, nghi ngờ nhìn Lý Mộ Trạch một chút, lại nhìn một chút cao điểm hắn vừa bẻ nhỏ đẩy tới, nhớ tới trước kia bị hắn nhiều lần tung lên tung xuống, dùng ngón tay không ngừng vuốt ve cùng khi dễ, vẫn còn không có cách nào khác nuốt xuống buồn bực trong lòng, giữa đầu tê tê châm chọc: “Tê tê tê ——” (ừ, thật sự không có ý xin lỗi, bung lên cao điểm nên chuẩn bị nhỏ một chút, một chút thành ý cũng không có!)

Tức thì khinh miệt liếc hắn một cái, tiếp tục cố sức xoắn cao điểm.

Lý Mộ Trạch hiển nhiên mất mặt, đang muốn tức giận mắng tiểu xà, mới vừa trợn mắt muốn mở miệng, nghe Lục Nghiễn Đình bên cạnh cười cười: “Cùng một tiểu xà nổi cáu, thái tử thân phận hảo trân quý a.”

Lý Mộ Trạch ghen lời, tại chỗ nhục chí, hắn cũng cảm thấy đụng phải tiểu xà thông minh khả ái, mình thật sự trở nên có chút trẻ con. Thờ dài một hồi lâu mới quên được, hắn ngẩng đầu nhìn Lục Nghiễn Đình định đang cầm chủy thủ đem quả táo cắt thành từng khối đặt trước mặt tiểu xà, về mặt an tĩnh thanh nhàn, khoe miệng lơ đãng mỉm cười, cả người phảng phất xuân phong thắm ba.

Lý Mộ Trạch ở cùng hắn mười mấy năm, đây là lần đầu tiên thấy hắn lộ ra nụ cười ôn hòa từ đáy lòng, trên triều ai cũng nói thư đồng thái tử Lục Nghiễn Đình ôn hòa nho nhã, nhưng Lý Mộ Trạch biết bản thân thư đồng ôn hòa này thật ra đối với người khác xa cách, khuôn mặt tươi cười hằng ngày dường như là một chiếc mặt nạ.

Lý Mộ Trạch không khỏi âm thầm kinh ngạc nói: “Nghiễn Đình, tâm tình người gần đây tựa hồ rất tốt.”

Lục Nghiễn Đình khẽ ngạc nhiên, không ngờ mình nghĩ đến Lãng Duệ, trong lòng tràn đầy ôn nhu có thể đem mặt nạ che dấu tâm tình hằng năm mà xé rách.

Hắn nhú nhú mày, suy nghĩ một chút liền đem chuyện gặp Lãng Duệ mấy buổi tối kia cùng vài ngày đi chơi giản lược nói ra.

Lý Mộ Trạch chú ý về mặt Lục Nghiễn Đình lúc nói chuyện , ánh mắt kia ôn nhu như thủy chứng tỏ hắn có chút đắm chìm trong đó.

Đội hắn nói xong, Lý Mộ Trạch nhíu mày, dùng ngón tay gõ gõ cái bàn, suy tư chốc lát nói: “Ngươi vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng, biết thiếu niên kia không rõ lai lịch, còn cùng y nhiều lần gặp mặt, thật là làm ầu làm càng, này không giống cử chỉ của ngươi, Nghiễn Đình.”

Lăng Duệ vốn là đang ăn đồ, chợt nghe được Lục Nghiễn Đình đang nói chuyện của y, không khỏi ngừng miệng, vểnh tai cẩn thận nghe. Nghe tới Lý Mộ Trạch nói như vậy Lăng Duệ đáy lòng xẹt qua một trận tức giận, người này chẳng những khi dễ mình lúc là tiểu xà, còn khích bác mình tình cảm mình và Lục Nghiễn Đình!

“Tiểu Thất hán.” Lục Nghiễn Đình cau mày trầm ngâm chốc lát nói, còn chưa nói xong, Lý Mộ Trạch liền cắt ngang hắn, nói: “Tiểu Thất. Ngươi biết rõ đây căn bản không phải tên thật của y, đối với một người cái gì cũng không biết, cứ như vậy buông xuống phòng bị sao?”

Lục Nghiễn Đình đáy lòng cũng từng nghi vấn qua, cũng từng muốn tìm hiểu, chẳng qua Lăng Duệ cho hắn cảm giác quá hồn nhiên tốt đẹp, mọi thủ đoạn cũng không nở dùng trên người y. Hôm nay nghe Lý Mộ Trạch nói, đưa nghi ngờ trong đáy lòng cố ý quên kích ra ngoài.

Hắn hy vọng có thể hoàn toàn tin tưởng Lăng Duệ, nhưng đối với Lục Nghiễn Đình sinh trưởng trong hoàn cảnh đầy a dua nịnh hót cùng đả kích ngầm ngầm hay công khai như vậy, bản thân làm sao có thể thích toàn tâm toàn ý cùng tin tưởng một người đây. Lúc trước cùng Lăng Duệ du ngoạn, chẳng qua là bị cảm giác tốt đẹp này đầu độc rồi, cố chấp áp chế ngờ vực mà hưởng thụ, nhưng cũng không đại biểu không có hoài nghi.

Huống chi càng để ý Lăng Duệ, liền càng muốn tin tưởng y, càng muốn tin tưởng, trong tiềm thức lại càng chú ý thân phận Lăng Duệ.

Hôm nay được Lý Mộ Trạch nhắc nhở, mới cười khở phát hiện cho dù Lăng Duệ là người tốt đẹp như vậy, cũng không cách nào làm cho mình toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Hắn nâng trán, thờ dài nói ra nghi ngờ của mình: “Ngươi nói rất đúng. Đầu tiên y xuất hiện ở trong phòng ta đã vô cùng không thể tưởng tượng nổi, bên trong phủ ta đương nhiên có người theo dõi người phương nào có thể tới gần viện từ của ta, nhưng là y liên tục tới mấy đêm nhưng không người nào phát giác, không có chút võ công y là thế nào làm được, phải chăng có người tiếp ứng?”

Lăng Duệ nghe Lục Nghiễn Đình một phen phân tích mạch lạc rõ ràng, tâm chợt trầm xuống.

Không nghĩ tới mình cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố hắn mấy đêm, đôi lấy mọi nghi kỵ như vậy. Y tức giận ngẩng đầu tới tê tê kêu, ý đồ cắt đứt hai người nói chuyện, Lục Nghiễn Đình chẳng qua là nhọt nhạt nhướn mày, lơ đãng vuốt ve tiểu xà khiến nó an tĩnh chút ít.

Lăng Duệ đem cái đuôi dụng lực tát mạnh tay Lục Nghiễn Đình, oạch một tiếng bò ra một chút, không hề để cho tay Lục Nghiễn Đình đụng phải, một đôi mắt tức giận xoay tròn nhìn chăm chăm Lục Nghiễn Đình.

Lăng Duệ kết giao bằng hữu từ trước đến giờ thẳng thắn, nguyên tắc lấy tâm thổ lộ tình cảm, cũng đôi lấy một đám đối danh thiệp huynh đệ (*), nguyên tưởng rằng chỉ cần mình chân thành đối đãi, Lục Nghiễn Đình nhất định cũng sẽ làm bằng hữu của mình, buồn cười nhưng nào biết căn bản là mình một bên tình nguyện tự mình đa tình.

(*):thời xưa khi kết nghĩa anh em, hai bên trao đổi thiệp, trên thiệp đó viết tên họ, tuổi tác, quê quán, gia thế.

Lục Nghiễn Đình tiếp tục nói: “Y cũng không chịu đối với ta tiết lộ thân thế, có thể thấy được điểm đáng ngờ. Chỉ là ta nhất thời cũng đoán không ra động cơ của y.”

Lý Mộ Trạch nói: “Gần đây Trần vương đang âm thầm mở rộng thế lực trong triều, hắn còn không biết ngươi đã dưới trướng ta, chẳng lẽ muốn lợi dụng người thiếu niên kia mượn hơi ngươi?”

“Tê tê tê tê!” (mượn hơi ngươi P!) Lăng Duệ rống giận.[vâng mấy bạn thấy chữ P nó giống cái gì....là cái đó đó =]]~]

Lý Mộ Trạch do bên cạnh trợ thủ đắc lực của mình xuất hiện thiếu niên như vậy làm người ta khó hiểu mà cảm thấy nghi ngờ, cũng không có chú ý tới tiểu xà bất thường về mặt tức giận cùng dữ tợn.

Lăng Duệ kêu một hồi, nhìn Lục Nghiễn Đình mặt nhăn càng sâu, trong lòng từng điểm từng điểm lạnh xuống, rốt cục không hề lên tiếng nữa, chỉ yên lặng nghe hai người kia nghị kỵ mình.

Y rất tức giận trong lòng tất cả đều là ủy khuất khó chịu, những lời đó thật giống như dao găm đâm sâu vào trong lòng, đau đến hít thở không thông. Lăng Duệ ra sức nâng lên thân thể, nhẹ nhàng mà cọ cọ lòng bàn tay Lục Nghiễn Đình, mang theo một tia hi vọng nhìn nam nhân ôn hòa, hi vọng hắn có thể chối bỏ lời của Lý Mộ Trạch.

Lục Nghiễn Đình vuốt ve thân thể lạnh băng của tiểu xà, động tác vô cùng ôn nhu, nhưng mở miệng nói: “Cũng không phải không có khả năng, nếu y thật có mục đích khác, đây là khả năng nhất.”

Lăng Duệ nghe lời này giống như bị một đạo sét đánh trên đỉnh đầu, một chút hi vọng cuối cùng cũng bị đánh vỡ, y thấp giọng kêu hai tiếng, đem mình cuộn tròn nâng lên không muốn phải nhìn Lục Nghiễn Đình hay Lý Mộ Trạch nữa.

Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình hai người vừa hàn huyên chút ít tình thế triều đình, gần chiều lúc Lục Nghiễn Đình đứng dậy chuẩn bị rời đi, không

ngờ phát hiện không thấy tiểu xà.

Hắn và Lý Mộ Trạch hai người tìm một lúc lâu mới ở trong phòng khắp ngõ ngách tìm được tiểu xà đang cuộn thành một đoàn,Lục Nghiễn Đình bốc tiểu xà lên,buồn cười nói: “Hôm nay làm sao ăn ít như vậy?”

Lăng Duệ cho đến hôm nay mới biết được, Lục Nghiễn Đình ôn nhu sùng nịch như vậy nhưng sâu trong lòng thật ra cất giấu vô tận ngờ vực ,nụ cười vốn khiến hắn tim đập nhanh ,bây giờ trong mắt Lăng Duệ thật giống như cái mặt nạ cười lạnh băng,làm cho trong lòng y không nhận được từng đợt phát rét.

Lục Nghiễn Đình kinh ngạc nhìn tiểu xà bộ dáng uể oải phờ phạc,đưa tay vuốt ve thân thể nó,y muốn xem nó rốt cuộc làm sao.Lăng duệ bị ngón tay hắn loay hoay không ngừng, cảm thấy vô cùng lạnh buốt, trong lòng một chút một chút co rút nhanh .. Giương mắt vừa thấy Lục Nghiễn Đình vẻ mặt tràn đầy quan tâm , trong bụng dâng lên vô tận tức giận.

Giả dối! Toàn bộ đều là giả dối! Lăng Duệ đột nhiên nâng lên thân thể tê tê thét chói tai, giận nhìn chằm chằm Lục Nghiễn Đình.

Mình đối với hắn một lòng thẳng thắn ,mặc dù thích xài tiền của hắn, thích hắn bên cạnh nói chút ít chuyện linh tinh. . .,tuy nhiên nó cũng không từng có qua một tia xấu xa, mình chỉ bắt quả che giấu chút ít chuyện khó nói,liền đáng phải nhận nghi kỵ như vậy?

Nghĩ tới đây, Lăng Duệ không kềm được giận ,không nhận được kêu dài một tiếng, hé miệng lộ ra hai cái nanh bén nhọn, hung hăng một hơi cắn tay Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình cùng tiểu xà chung sống gần ba tháng, cũng chưa từng thấy tiểu xà xưa nay biết điều nổi lên “hung tính”,nhất thời không để ý,vừa vịn bị cắn, cặp nanh sắc bén bởi vì Lăng Duệ cố ý dùng lực mà giống như cái đinh găm thật sâu vào trong thịt mình.

Lục Nghiễn Đình bị cắn đau,thân thể trong đau đón theo bản năng hộ thân phóng nội lực,đem Lăng Duệ bắn ra.

Lăng Duệ chỉ cảm thấy trong miệng một trận đau nhức, sau đó giống như bị cái gì đánh một chưởng , bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất, toàn thân nhất thời thật giống như từng khớp từng khớp vỡ ra, đau đến y thiếu chút nữa hít thở không thông, động cũng không động được, trước mắt trần trần biến thành màu đen.

Lục Nghiễn Đình sau phục hồi tinh thần ,phát hiện con rắn nhỏ nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích ,hắn không chú ý vết thương trên tay,khẽ run nhẹ nhàng nâng lên tiểu xà đặt trên bàn tĩnh tế kiểm tra.

Lăng Duệ thật lâu mới khôi phục ý thức, y giật giật thân thể nghĩ hất tay Lục Nghiễn Đình ra, lại phát hiện vừa động lại đau,không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút bất động, chẳng qua là trong lòng nhưng thật giống như bão táp đại dương ba đảo mãnh liệt, lòng tràn đầy là tuyệt vọng, bị ai cùng tức giận.

Y cố gắng trốn tránh chạm mắt cùng Nghiễn Đình, thỉnh thoảng chống lại tầm mắt của hắn ,đã không còn thân mật ban đầu ,tất cả đều là phòng bị cùng tức giận.

Hừ, ngươi nghĩ tra ta, tốt, cứ tra đi.Lăng Duệ trong bụng cười lạnh, ta không hề xuất hiện trước mặt ngươi nữa,ngươi đi mà hoài nghi cả đời !

Lục Nghiễn Đình không biết nguyên do trong đó , chỉ nói mình vô ý làm bị thương nó, cẩn thận đem tiểu xà khoác lên bả vai,hướng Lý Mộ Trạch mượn áo choàng che tiểu xà,bất đắc dĩ trở về phủ .

Lăng Duệ dọc đường đi cũng hỗn loạn ,dùng thân thể lạnh như băng cảm thụ áp lực trên cổ Lục Nghiễn Đình,trong lúc nhất thời thể nhưng phân không ra nay chuyện gì,chỉ cảm thấy đáy lòng không khỏi hiện lên bị thương mình không cách nào gánh chịu .

Mặc dù ngày đó Lục Nghiễn Đình hoàn hồn nhanh chóng thu hồi nội lực,thể nhưng Lăng Duệ ước chừng tê liệt ba ngày mới có thể nhúc nhích,vẫn là Lục Nghiễn Đình một ngày ba lần rịt thuốc hảo, đưa thân thể tuyết trắng trắng mịn thoa lên như thể bôi sơn đen.

Lăng Duệ một hơi lửa giận khuất trong lòng,đối với Lục Nghiễn Đình vẫn là không nhìn lơ đi xa cách . Lục Nghiễn Đình cho là tiểu xà vì mình làm nó bị thương mà tức giận liền không quá để ý, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng ,mình chỉ cần hống hống nó một chút,chờ vật nhỏ tốt hơn có thể sống nhảy nhảy loạn sau chuyện gì cũng không có.

Lục Nghiễn Đình hao tâm tổn trí cự tuyệt thay đổi của Lăng Duệ.Lý Mộ Trạch nói không phải không có lý, mình thật không thể phớt lờ, nhưng là muốn đổi thiếu niên tốt đẹp như vậy động chút ít thủ đoạn tra rõ cũng thực không dễ chịu, hắn thậm nghĩ cũng là lần này tra thấu triệt cho mình an tâm, chỉ cần âm thầm hành động không để cho Lăng Duệ biết, hết thảy coi như không có phát sinh qua.

Lục Nghiễn Đình bố trí thỏa đáng xong, ngồi một mình ở phía trước cửa sổ,không vuốt ve tiểu xà, nhớ tới ngày mai chính là kì hẹn năm ngày một lần gặp mặt, trong lòng hiện lên Lăng Duệ nụ cười rực rỡ không chút dối trá nào ,lúc thì hận không thể lập tức hùng sáng để đi gặp,lúc thì lại nghĩ tới vừa đến ngày mai sẽ phải đối với hắn dùng thủ đoạn, vô luận kết quả như thế nào, mình cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu, nghĩ tới đây hắn liền cau sắc trời không nên sáng lên.

Lăng Duệ nằm ở trong gió ,mắt lạnh nhìn Lục Nghiễn Đình ,giống như trước cũng muốn ngày ước hẹn đến, y trở mình, tức giận những ngày qua vừa áp xuống một chút liền nổi lên .

Y tức giận nghĩ: ngày mai ngươi cứ chờ,lần sau cũng chờ , dù sao lão tử nếu không chường mặt ra thì cho ngươi cứ dán móng ở đấy,tránh cho linh tội danh, nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch .

Lục Nghiễn Đình đêm đó trần trọc trở mình cũng không thể ngủ an ổn, thật vất vả đến ngày thứ hai, đứng ngồi không yên nhin đến buổi trưa, âm thầm phân phó mấy ám vệ đi theo phía sau, liền trước thời gian hẹn một canh giờ, vội vã ra cửa.

Lăng Duệ nhìn Lục Nghiễn Đình từ trước đến giờ bình tĩnh bình tĩnh mặt hơi có chút nôn nóng, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

Lục Nghiễn Đình ở chỗ hẹn, chờ dưới ánh mặt trời gay gắt, song mắt thấy thời gian đã đến, từ trước đến giờ Lăng Duệ luôn đúng hẹn nhưng giờ này cả bóng dáng cũng không thấy, hần nhìn người đến người đi trên đường, bên tai đều là hoan thanh tiểu ngữ cùng tiếng rao những người bán hàng, thường ngày Lăng Duệ nghe được tiếng rao, luôn muốn lôi kéo Lục Nghiễn Đình khanh khách cười lớn một lát, có đôi khi nghe không hiểu phương ngôn (tiếng địa phương), cũng lôi kéo Lục Nghiễn Đình muốn hần phiên dịch, hai người luôn là nhiệt nhiệt nháo nháo đi dạo cả chợ, song hôm nay trong lòng Lục Nghiễn Đình rối rắm, chỉ cảm thấy âm ỷ làm cho lòng người phiền.

Mặt trời giữa trưa trên cao, vẫn từ từ lặn xuống phía tây, cái nóng dần dần tản đi, ánh nắng màu cam của trời chiều vẩy vào trên người Lục Nghiễn Đình. Hần đã đứng đủ ba canh giờ, hai mắt vẫn nhìn phương hướng Lăng Duệ thường ngày xuất hiện, hần ngay cả nháy mắt cũng không dám, sợ đoàn người tập nập lọt mất bóng dáng Lăng Duệ, giống như chỉ cần nhìn chăm chăm cái hướng kia, phút chốc sẽ thấy Lăng Duệ mang theo nụ cười sáng lạn chạy tới.

Hần tự nhủ với mình, đợi thêm một lúc nữa, chỉ một lúc, nhất định có thể nhìn thấy tiểu Thất.

Nhưng Lục Nghiễn Đình vẫn thất vọng, đợi đến trên chợ một gian hàng cuối cùng cũng dọn, hần rốt cục hiểu Lăng Duệ hôm nay sẽ không xuất hiện.

Lục Nghiễn Đình thờ dài, lúc này mới từ từ hướng phủ đệ đi tới. Bóng đêm dày đặc, đường phố hai bên trong tiểu lâu lộ ra ánh đèn, đem bóng Lục Nghiễn Đình trên đường kéo ra thật dài.

Lục Nghiễn Đình chưa từng có một ngày cảm thấy cô đơn như hiện tại.

Lăng Duệ ở trong phòng Lục Nghiễn Đình, chờ tới chờ đi, đợi đến tối rồi mới nhìn thấy Lục Nghiễn Đình khuôn mặt mệt mỏi đẩy cửa vào. Hần âm thầm giật mình, cắn cắn lưỡi, có chút không thể tin được - hần đợi mình suốt buổi chiều cả ba canh giờ? Nên biết, ba canh giờ chính là sáu giờ a, thật chờ đợi như vậy mà không gục sao?

Lục Nghiễn Đình buông màn xuống suy nghĩ, trên mặt bình tĩnh không dấu vết, nhìn không thấy manh mối gì, nhưng Lăng Duệ cảm thấy bóng dáng của hần rất đơn bạc tịch mịch.

Trong lòng y không khỏi nổi lên một chút khổ sở, song rất nhanh bị cơn giận áp cho bỏ qua, oán hận muốn cho hần chờ hảo, lão tử thật lòng với ngươi như vậy, ngươi đem Lão Tử nghĩ như vậy, đáng đời ngươi, đứng cho gãy chân đi.

Ngươi này trên mặt thế này, sau lưng lại thế kia, ai biết hần chờ mình như vậy có phải hay không chỉ vì đem mình tra rõ ngọn nguồn.

Hướng chi, y ngẫm lại, Lục Nghiễn Đình là người có loại thân phận gì, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp chờ, một kẻ vô danh tiểu tốt này? Sợ chẳng qua là đợi một lúc thấy mình không đến liền đi làm việc khác đi!

Nghĩ tới đây Lăng Duệ quên thương cảm, miễn cưỡng yên tâm thoải mái co lại thân thể mà ngủ.

Lục Nghiễn Đình mấy đêm nay vẫn không thể say giấc, hần lúc thì nghĩ Lăng Duệ có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, lúc thì nghĩ chẳng lẽ y thật sự là người nào phải tới, hôm nay nghe được tin tức liền không hề tới nữa, càng nghĩ tâm càng loạn, thật vất vả mới thiếp đi được, vẫn cứ mơ tới Lăng Duệ.

Trong mộng Lăng Duệ đối hần quắc mắt trừng trừng kêu to: “Ngươi tên khốn này, lại hoài nghi trên đầu lão tử! Lão tử cùng ngươi tuyệt giao!” Nói xong không đợi mình giải thích, xoay người bỏ chạy.

Lục Nghiễn Đình từ trong mộng thức tỉnh, trời đã sáng, hần lau mồ hôi, lẳng lặng điều tức một chút tâm tình, mới đứng dậy mặc quần áo.

Hần một bên mặc quần áo bên hồi tưởng đến mộng kia, không khỏi nở nụ cười khổ, nếu thật dễ cho Lăng Duệ biết việc hần làm, theo tính tình của y, tuyệt đối có thể nói ra như vậy.

Lý Mộ Trạch hỏi tình huống hôm qua, Lục Nghiễn Đình chỉ qua loa nói vài câu thiếu niên dùng tên giả tiểu Thất căn bản không có. Lý Mộ Trạch vốn định nói có thể hay không hai ta động tĩnh quá lớn làm cho người ta phát hiện nên y mới không đến, song thấy Lục Nghiễn Đình trước mặt tiểu tụy, vẫn là không có nhãn tâm nói ra.

Lục Nghiễn Đình hiểu ý tứ trong mắt của hần, liền nhân nhạ nói mình lần sau nhìn thấy y nhất định sẽ cẩn thận điều tra.

Lục Nghiễn Đình liên tiếp mấy ngày trong lòng cũng rất loạn, vừa lo lắng Lăng Duệ có phải hay không đã xảy ra chuyện, vừa sợ y thật sự là có ý đồ khác cho nên không dám tới.

Cứ như vậy qua năm ngày, Lục Nghiễn Đình lo sợ bất an lần nữa đi đến nơi ước định.

Như lần trước giống nhau, Lục Nghiễn Đình chờ đủ ba canh giờ, vẫn không thấy Lăng Duệ đến.

Sau đó lần sau, lần sau nữa... Lăng Duệ cũng không có xuất hiện, Lục Nghiễn Đình trốn trong góc tối, ôm một tia hi vọng, song Lăng Duệ cũng không thấy bóng dáng.

Đến lần thứ năm, Lục Nghiễn Đình đã ngày ngày đi quanh chợ một vòng, hỏi một chút người bán hàng có hay không thấy người thiếu niên kia.

Song, Lăng Duệ tiêu thất giống như hư không, sau lần đó không nhìn thấy y nữa.

Lục Nghiễn Đình cảm thấy thiếu niên kia thoáng như một mộng đẹp của mình, mộng đẹp tỉnh, liền tan thành mây khói.

Thật ra Lăng Duệ sở dĩ không xuất hiện, là bởi vì y bị đã thương còn chưa khỏe, không muốn đi tới, chỉ toàn tâm toàn ý dưỡng thương, làm cho vết thương mau khỏi hẳn.

Hơn nữa y đã quyết định chủ ý chờ thương thế tốt lên sau liền rời đi phủ đệ Lục Nghiễn Đình, cho nên trong khoảng thời gian này thừa dịp Lục Nghiễn Đình đi ra ngoài mà len lén lật sách, cố gắng nhận thức chữ phồn thể, thói quen không có dấu ngắt câu, học thế chữ cổ văn, luyện tập dấu chấm câu. Y thầm nghĩ mình không muốn làm việc thể lực mà sống, nhớ lúc còn sống, lúc hấn ở trường đại học luôn làm việc lật vật, vừa học vừa làm.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lăng Duệ không hề lấy hình người xuất hiện trước mặt Lục Nghiễn Đình nữa, đã qua gần hai tháng. Lăng Duệ trên người vết thương đã hoàn toàn tốt lắm, y tính toán hai ngày nữa liền rời phủ đệ Lục Nghiễn Đình.

Song buổi tối trước ngày rời đi, Lục Nghiễn Đình lại lần nữa ngã bệnh.

Hắn mấy ngày qua chẳng những hỗ trợ Lý Mộ Trạch khắp nơi cùng trên triều đối phó những lão hồ ly, còn cả ngày lẫn đêm nhớ Lăng Duệ. Hắn biết Lăng Duệ thích náo nhiệt, cho nên ngày ngày cũng đi tới những nơi náo nhiệt trong kinh thành, ban ngày mệt đến ngất ngư, buổi tối nhớ tới nụ cười của Lăng Duệ, ngủ không yên ổn, cứ cách năm ngày đều mặc kệ gió mưa, đứng góc ba canh giờ chờ một người sẽ không tới, hai tháng mười hai lần, một lần cũng không bỏ.

Như vậy giăng co cả hai tháng, nếu như không bị bệnh, cũng là kỳ tích.

Lăng Duệ vốn không muốn để ý tới hấn, dù sao thì một lần bị rấn cản, mười năm sợ dây thừng, mình từng đối hấn quan tâm như vậy, nhưng đối lấy nghi kỵ chịu không thấu. Lăng Duệ tuyệt đối không phải là người thích lợi dụng lòng tốt của ai, y đối với chuyện kia còn canh cánh trong lòng, nhưng khi nhìn đến Lục Nghiễn Đình như lần trước nửa chết nửa sống nằm ở trên giường, Lăng Duệ vẫn mềm lòng.

Y thăm mắng mình, hèn hạ, tiểu tử nguoi thật hèn hạ, đã bị thua thiệt còn không chịu nhớ bài học.

“Hỗn trướng, ngã bệnh cũng không đắp chăn kín một chút! Đáng đời bệnh chết nguoi!” Lăng Duệ nhẹ giọng hùng hùng hổ hổ, động tác trên tay cũng là rất ôn nhu.

Y lần qua lần lại hỏi lâu cũng giúp Lục Nghiễn Đình đổi áo, vắt khăn lông trên tay giúp hấn lau mồ hôi, nhìn Lục Nghiễn Đình khuôn mặt anh tuấn nóng bừng ửng hồng, lâm lâm lâu lâu nói: “lão tử đi nguoi bệnh nữa làm sao bây giờ nha? Loại người như thôi như nguoi, không ai có lòng tốt như lão tử mà đến chiều cổ nguoi.”

Nói một hồi, Lục Nghiễn Đình chậm rãi mở mắt, hấn nháy mắt mấy cái, thấy được Lăng Duệ bên giường.

Mấy ngày nay hấn ngày ngày mơ tới thiếu niên này, hiện tại bệnh có chút mơ hồ, thoáng cái phân không ra là mộng hay là thực tế. Hấn vươn tay ra, cầm tay Lăng Duệ bởi vì nhìn thấy hấn mở mắt mà cả người cứng ngắc.

Lục Nghiễn Đình nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: “. Vừa mơ tới nguoi. Hôm nay có thể hay không đừng mắng ta.”

Nguoi còn biết ta ở trong lòng đem nguoi nắn cầu huyết lâm đầu a? Lăng Duệ ngạc nhiên. Về điểm này xem ra hai người quả thật rất tâm hữu linh.

Lục Nghiễn Đình nói hết lời lập tức truyền đến tiếng hô hấp đều đều, hấn là hai tháng nay đây là lần đầu tiên ngủ an ổn.

Lăng Duệ bị hấn cầm tay, nhiệt độ nóng hổi thẳng tắp đốt tới trong lòng, y ngây ngốc một lúc, “Vừa mộng thấy”? Người này chẳng lẽ thường xuyên mộng thấy ta?

“Chết tiệt!” Lăng Duệ hoàn hồn cảm giác mặt mình cũng muốn thiêu cháy rồi, tâm can trận trận mà nhảy, thẳng chửi mình không có cốt khí, hấn mới nói câu đầu tiên là khiến mình mềm lòng đánh tan ý niệm rời đi trong đầu. Y cho mình một bạt tai: “Lăng Duệ a Lăng Duệ nguoi đừng để chịu thiệt nữa có được hay không! Để cho loại người thôi này chết tốt lắm.”

Thật vất vả mới thuyết phục bản thân không nên mềm lòng, trời cũng sắp sáng rồi, Lăng Duệ vội vàng rút tay về, ngay tại chỗ biến trở về con rắn nhỏ, bò

vào gió rách.

Lục Nghiễn Đình đến buổi trưa mới tỉnh lại, hần buông thông mi mắt nghĩ tới hôm qua mơ tới Tiểu Thất tí mi chiều cổ mình, không có giống thường ngày trong mộng mắng hần, nói với hần tuyệt giao sau đó chạy trốn vô ảnh vô tung, mà là lẳng lặng phụng bồi mình.

Mộng đẹp a. Lục Nghiễn Đình nghĩ, hần nở nụ cười khổ.

Song hần thấy khăn lông bên gối sưng sột một chút. Về vui mừng nhanh chóng trong mắt hần hiện lên, hần yên lặng chốc lát, nhàn nhạt cười, cầm lấy khăn lông, nhẹ nhàng hôn, phảng phất phía trên còn có thể ngửi được mùi vị thiếu niên ấy.

Lăng Duệ gục ở rỗ bên cạnh thấy vậy buồn bực, nghĩ thầm Lục Nghiễn Đình chẳng lẽ là bệnh nên ngốc luôn rồi, sao lại hôn cái khăn lông nỉ?

Y rung đùi đắc ý thờ dài, nhìn người này ở bên ngoài phong nhã cơ trí, ai ngờ đến hần trong đây làm ra hành động ngu ngốc này, nói ra chi sợ các thần tử trên triều đình vốn bị hần làm mất mặt mũi cũng phải trật khớp.

Lăng Duệ vô luận tâm địa cứng rắn thế nào cũng không thể ra đi hôm nay, y từng lần một thuyết phục mình, giúp người giúp cho trót, đưa Phật đưa đến tây, chiếu cổ liền chiếu cổ hần cho tốt—ngày mai đi, ngày mai người này khỏe hần rồi đi.

Song không như mong muốn, buổi tối hôm đó Lục Nghiễn Đình bệnh tình lại trở nặng.

Lăng Duệ không thể làm gì khác hơn là lần nữa hiện thân, giật mình phát hiện Lục Nghiễn Đình tựa hồ sốt cao nghiêm trọng. Y lần qua lần lại hồi lâu mới ở bên giường ngồi xuống, nhìn Lục Nghiễn Đình dường như ngủ bộ dạng rất cực khổ, bắt đầu dĩ chủ động đi cầm tay của hần—dựa theo kinh nghiệm, tựa hồ như vậy có thể làm cho hần ngủ ngon chút ít.

Lăng Duệ đỏ mặt vì mình giải vây, ta đây là vì bệnh của hần mau tốt hơn, ta có thể sớm đi một chút.

Ngồi một hồi lâu, Lăng Duệ có chút mệt nhọc, nhưng y không dám ngủ, sợ như lần trước không kịp biến trở về, Lục Nghiễn Đình tỉnh lại thấy mình lại đem lòng sinh nghi.

Nhớ tới mấy ngày nữa mình sẽ phải rời đi, Lăng Duệ trong lòng dồn nén rất nhiều lời, vì không ngủ liên liên miễn cần nhàn nhẹ nói.

Từ mình như thế nào vì cứu người mà té lầu, tỉnh lại đã đến thế giới xa lạ này, mình như thế nào bị đánh cùng ba ngày bị đối đầu óc choáng váng lung tung cắn người, kết quả trở thành sủng vật Lục Nghiễn Đình, đến cuối cùng Lục Nghiễn Đình nghi kỵ mình, cảm thấy như thế nào tức giận khó chịu, tất cả cũng từng lời từng câu nói ra ngoài.

Y tới chỗ này đã nửa năm rồi, vui vẻ cũng có buồn bực cũng có, bàng hoàng cùng kiên cường, nhiều chuyện kỳ diệu từ mình trong miệng Lăng Duệ nói ra cũng cảm thấy bất khả tư nghị, một lát ngây ngốc cười, một lát liền khó chịu.

Y vuốt cái trán nóng hổi của Lục Nghiễn Đình, thương cảm nói: “Cái thế giới này thật tịch mịch a, không có TV, không có máy tính, ta cũng buồn bực sắp điên rồi.”

Nhớ tới những thứ kia, Lăng Duệ khanh khách cười lên, biết rõ Lục Nghiễn Đình nghe không hiểu, nhưng vẫn là cẩn thận lắm bằm giải thích những món đồ thần kỳ kia, dường như đã có mấy đời.

“Thần kỳ không, mới vừa mua lão nương nhà ta còn nói nếu không hảo hảo học tập liền đập phá nó, đây chính là bảy, tám ngàn mua về nha, nằng thật đúng là không biết tiếc. Lão nương ta, hung là hung chút, có thể làm món ăn thật không sai a. Cha ta là công an cục cục trưởng, nga, tương đương với tổng bộ đầu a.”

Lăng Duệ nói đến đây, thanh âm từ từ nghẹn ngào.

“Bên kia ta đây đại khái huyết nhục mơ hồ đi, bọn họ thương ta như vậy, không biết thương tâm thế nào. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh a.”

Lăng Duệ nức nở trong chốc lát, nước mắt mơ hồ nhìn Lục Nghiễn Đình hôn mê nói: “Ta cũng không thể thấy bọn họ. Ở chỗ này ta không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, vốn tưởng rằng có thể cùng người thật vui vẻ ở chung một chỗ, con mẹ nó người lại hoài nghi ta.”

“Người hồn trùng! Khốn kiếp! Tên hoang tưởng!” Y chà mạnh hai con mắt của mình, nói: “Hồn trùng, khóc cái rắm, chết tiệt! Người không xấu hổ!”

“Không cho khóc! Ngày mai sẽ phải đi, lão tử phải kiên cường sống sót!” Lăng Duệ cắn răng nuốt vào nghẹn ngào.

Lau một hồi, Lăng Duệ nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống, rơi xuống người đang hôn mê trên giường.

Thật vất vả khóc đủ, Lăng Duệ lau lau mũi, nắm cái khăn lông tùy tiện xoa xoa mặt, xoa xong mới nghĩ không tốt, đây là cho Lục Nghiễn Đình lau mồ hôi, không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh bỏ dầy đi tới bên bàn xả cho sạch.

Đang rửa, bỗng nhiên phía sau lưng vươn tới đôi tay, thật chắc vây quanh eo Lăng Duệ, áp vào trong lồng ngực.

Bỗng nhiên được một cái ôm ấm áp, Lăng Duệ trong nháy mắt cứng ngắc, y khiếp sợ động cũng quên mất, người nọ nhàn nhạt thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai y nói: “. Thật xin lỗi, tha thứ cho ta được không?”

Lăng Duệ sừng sốt một hồi lâu, tránh ra ngực của hắn, không dám tin đưa tay đi dò trán của hắn, kinh ngạc nói: “Mới vừa rồi nóng như vậy, làm sao nhanh như vậy liền khỏi.”

Lục Nghiễn Đình đối với Lăng Duệ động tác sờ sờ hồ hồ không cười, hắn cầm tay Lăng Duệ đang dò trên trán mình, đặt ở trên môi hôn nhẹ, đối với y thẳng thẳng nói: “Bệnh của ta sáng nay là tốt, tối nay. Là ta dùng nội lực thúc dục nhiệt độ cao lên, cũng không phải là sốt cao.”

Lục Nghiễn Đình biết tối hôm qua Lăng Duệ tới, nhưng lúc hắn tỉnh Lăng Duệ không thấy bóng dáng rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là giả bộ bệnh nhìn Lăng Duệ có thể hay không lại đến, kết quả thật nhìn thấy Lăng Duệ.

Song đã biết suy đoán lúc trước đều sai, bởi vì hắn thấy tiểu xà khá ái biến thành thiếu niên mà mình ngày đêm mong nhớ.

Kinh ngạc Lục Nghiễn Đình giả vờ hôn mê, Lăng Duệ như trước tỉ mỉ chiếu cố Lục Nghiễn Đình giúp hắn bình phục tâm tình. Hắn đang cân nhắc nên mở mắt hay không, Lăng Duệ lại nắm tay hắn, từ từ kể về chuyện của mình.

Mặc dù thanh âm Lăng Duệ rất nhẹ, Lục Nghiễn Đình vẫn không có bỏ qua một chữ.

Thì ra y gọi Lăng Duệ, thì ra là y đến từ một cái thế giới khác, thì ra là y vẫn chịu đựng vận mệnh như vậy, thì ra là mình đã từng được y toàn tâm toàn ý dựa dẫm.

Thì ra mình trong lúc vô tình đã làm y tổn thương sâu như vậy.

Hết thảy mọi chuyện đều rõ, Lục Nghiễn Đình trong lòng vừa đau vừa khổ, không trách được kẻ từ sau lần đó Lăng Duệ không xuất hiện, thì ra là y đã biết rõ tâm tư của mình rồi, một thiếu niên thẳng thắn như vậy, làm sao có thể chịu được nghi kỵ như vậy nhỉ?

Sau đó Lăng Duệ khóc, nước mắt tí tách tí tách rơi, toàn bộ đều đập vào trong lòng Lục Nghiễn Đình, đập đến Lục Nghiễn Đình hô hấp cũng muốn ngừng, hồi hận muốn đâm mình một đao. Một khắc kia hết thảy đều tan biến, Lục Nghiễn Đình cái gì cũng không làm, chỉ biết mình phải ôm chặt y, đối y nói không nên thương tâm, sau này ta ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi ăn thức ăn ngon trong thiên hạ, đi khắp thiên hạ du sơn ngoạn thủy, ngươi đang ở đây, thế giới kia quên đi, ta cho không được, nhưng ta có thể để ngươi không hề tịch mịch nữa.

Nhưng Lục Nghiễn Đình không biết mình có còn tư cách nói như vậy hay không, một mực hồi hận cùng thống khổ, cho đến khi Lăng Duệ bảo ngày mai muốn đi, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, hiện tại nếu không nắm chắc, thì sẽ mất đi.

Lăng Duệ không biết Lục Nghiễn Đình trong cái ôm này đã trải qua nhiều đấu tranh như vậy, y lần đầu tiên nghe nói có thể dùng nội lực điều tiết nhiệt độ, tiêu hóa một hồi lâu, mới ý thức tới mình lại bị lừa, y liền cố gắng thoát khỏi cánh tay ngang hông mình, đẩy mạnh Lục Nghiễn Đình ra, giận đến cả người run rẩy, chỉ vào hắn chửi ầm lên: “Tốt, ngươi giả vờ đáng thương lừa gạt lão tử!? Đùa bọn lão tử ngươi cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, rất vui vẻ, rất vui vẻ có phải hay không!?”

Lục Nghiễn Đình không có vì mình biện hộ, chẳng qua là lắc đầu, lấy một đôi mắt thâm tình ngưng mắt nhìn hắn.

Một cái tát nhẹ, Lăng Duệ cùng Lục Nghiễn Đình đình căn bản ầm ỉ còn đang ngồi, lại bị ánh mắt hắn thâm ý khó dò trong lòng nhộn nhạo, giận đến dậm chân, không nói tiếng nào xoay người ra bên ngoài chày.

Lục Nghiễn Đình làm sao có thể để cho y không coi vào đâu cứ như vậy chạy, hắn vội vàng túm Lăng Duệ, “Đừng đi, ngươi như thế nào mới có thể tha thứ ta?”

Lăng Duệ phát tay hắn ra cười lạnh nói: “Ngươi rút ra khỏi trong phạm vi tầm mắt ta,, ta liền tha thứ ngươi!”

Lục Nghiễn Đình nói: “Trừ cái này.”

Lăng Duệ chán nản, “Ngươi hỗn trướng! Rốt cuộc muốn cái gì? Ngươi biết chuyện của ta rồi, chẳng lẽ còn đang hoài nghi ta là người nào phái tới? Ta bây giờ là yêu tinh, cần thận ta ăn ngươi!”

Nghe Lăng Duệ nói nhảm, Lục Nghiễn Đình trong lòng bật cười, nghĩ thầm ngươi là tiểu xà ăn trái cây cùng điểm tâm, làm sao ăn thịt người?

Hắn không để ý Lăng Duệ phản kháng, kéo vào trong lòng ngực mình, sau đó ngồi xuống giữ y, thiếu niên hoảng hồn vì động tác vô cùng thân mật mà thân thể có chút cứng ngắc nói: “Những chuyện đó không sao, ta chỉ là muốn ngươi ở lại bên cạnh ta.”

Lăng Duệ sau khi đối Lục Nghiễn Đình một trận quyền đấm cước đá, một hồi thờ hồng học cũng không có thể tránh ôm ấp của hắn, rốt cục ý thức được thế lực cùng lực lượng hai người chênh lệch quá lớn. Lăng Duệ giả dựa đến sắc mặt đỏ lên, y thở hổn hển nổi giận nhìn Lục Nghiễn Đình giữ chặt mình lớn tiếng chất vấn: “Khốn kiếp, ý thế hiếp người, ngươi còn muốn như thế nào nữa!?”

Lục Nghiễn Đình cười cười, nghiêng thân qua hàm trụ môi Lăng Duệ.

Thời điểm đôi môi mềm mại áp xuống, Lăng Duệ không có chút kinh nghiệm nào ngay cả hôn cũng bay đi.

Lục Nghiễn Đình dễ dàng xâm nhập vào khoang miệng y, dây dưa đầu lưỡi Lăng Duệ, dẫn dắt y hưởng ứng mình.

Đó cũng không phải màn hôn kịch liệt, Lục Nghiễn Đình rất ôn nhu, ôn nhu như chạm vào một món trân bảo, mạnh một chút sẽ đem y vỡ vụn.

Lăng Duệ quên mất hô hấp, Lục Nghiễn Đình cảm thấy y dường như hít thở không thông, liền buông y ra, nhìn thân thể mềm nhũn, dưới ánh trăng mờ hồ có thể thấy được khuôn mặt đỏ ửng, Lục Nghiễn Đình cười cười ngắt cái mũi Lăng Duệ nói: “Tại sao không thở bằng mũi?”

Lăng Duệ dùng đôi mắt còn chút sưng mù hung hăng trừng mắt nhìn y, làm cho Lục Nghiễn Đình cảm thấy hạ thân mình tựa hồ nóng lên. Hắn thở dài, âm thầm nhin xuống, vỗ nhẹ lưng Lăng Duệ, giúp y thuận khí.

Lăng Duệ bình phục hô hấp, đẩy Lục Nghiễn Đình ra, giương nanh múa vuốt: “Hỗn trướng, dám chiếm tiện nghi lão tử, có muốn biết chữ ‘tử’ viết như thế nào!?”

Lục Nghiễn Đình kéo y vào trong lòng ngực mình, “Hiểu chưa? Bởi vì thích ngươi, cho nên ta mới muốn ngươi ở lại bên cạnh ta.”

Lăng Duệ cười lạnh, vô cùng khinh thường mà châm chọc Lục Nghiễn Đình: “Ngươi cho rằng ta, Lăng Duệ là con cháu nhà ngươi à? Gọi là tới đuổi là đi, hay là chờ Lý Mộ Trạch hoài nghi ta, lại kêu người tới giám thị ta?”

Lục Nghiễn Đình sờ sờ mặt y, ôn nhu nói: “Sẽ không, không bao giờ ... nữa. Ta thề, Duệ nhi. Lưu lại đi.”

Thanh âm ôn nhu gọi “Duệ nhi”, làm tâm Lăng Duệ chợt co lại.

Mẹ của mình cũng kêu mình như vậy hai mươi năm, cái gọi vô cùng quen thuộc để cho Lăng Duệ đột nhiên tỉnh ngộ bản thân mình thật cô độc, tất cả yêu thương cùng quan tâm trước kia của thân nhân bằng hữu đều đã mất.

Nhưng ở cái thế giới này, còn có một người nguyện ý gọi y “Duệ nhi”. Lăng Duệ ngờ ngác nhìn gương mặt ôn nhu của Lục Nghiễn Đình, có thể không, người này liệu có thể dựa dẫm một chút không?

Lăng Duệ nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, y khóc dữ dội, lời nói cũng nghẹn lại, y túm cổ Lục Nghiễn Đình, lớn tiếng nói: “Ngươi dám hoài nghi ta một lần nữa, ta liền bóp chết ngươi!”

Lục Nghiễn Đình mặc y túm cổ, chờ y bình tĩnh trở lại, liền dùng tay áo y phục mình giá trị không hề rẻ lau khô sạch sẽ nước mắt cùng nước mũi rồi tình rồi mà trên khuôn mặt búp bê của y, ôm vào trong ngực: “Hảo, nếu dỗi gạt ngươi, ta rửa cổ chờ ngươi tới bóp chết luôn có được hay không.”

Lăng Duệ lần đầu tiên nghe hắn nói như vậy, chọc cho nín khóc mà cười, mắg: “Lạnh chết mất, ngươi còn ở đó chọc cười.”

Lục Nghiễn Đình cười mà không nói, ôm y vào ngực mang tới giường.

Lăng Duệ tuyệt không hợp tác, tay liều mạng xô đẩy, dưới chân loạn đá: “Buông lão tử ra, lão tử có chân!”

Lục Nghiễn Đình đặt Lăng Duệ xuống, sau đó nằm cạnh y, kéo chăn qua phủ hai người, nhẹ nhàng cười nói: “Àn, nghĩ ngợi gì nữa? Ngủ a, giường co như vậy nữa đêm ngươi không ngủ?”

Lăng Duệ nghe hắn nói nghiêm túc, không khỏi tức giận, mặt cũng đỏ lên rồi, trở mình xoay lưng về phía Lục Nghiễn Đình, bĩu môi lầm bầm lâu lâu nói: “Hừ! Lão tử vậy đó! Lão tử nghĩ bậy thì sao.”

Lục Nghiễn Đình cảm thấy buồn cười, đưa tay ôm y vào trong ngực, Lăng Duệ khê ngo ngoay, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì đó nóng nóng ở phía sau, chia vào mình, lập tức bị làm cho sợ đến không dám có một cử động nhỏ nào, trong miệng nói: “Ngươi chỉ nói ngủ, không được làm loạn! Nếu không lão tử giết chết ngươi!”

Lục Nghiễn Đình xoay người y lại hôn một cái, nhìn ra Lăng Duệ miệng hùm gan sứa, vốn định trêu chọc y nói hắn vô hạn hoan nghênh, nhưng nghĩ Lăng Duệ da mặt mỏng thành như vậy, nghe còn không tức điên, đến lúc đó lộn xộn mình không nhin được liền hồng bét.

Cho nên Lục Nghiễn Đình chỉ cười cười ôn nhu nói: “Tốt lắm, đừng làm rộn, mau ngủ.”

Lăng Duệ đỏ mặt, oán thầm nói, mặc dù không phải nữ nhân, nhưng vấn đề trinh tiết là vô cùng cấp bách, hung khí cứ sát bên người, có quý mới ngủ được.

Mặc dù tình thế không lạc quan, nhưng giường co hồi lâu Lăng Duệ cũng nhập mộng.

Lục Nghiễn Đình nghe Lăng Duệ trong ngực phát ra tiếng khò khè nho nhỏ, hài lòng — cuối cùng, cũng lưu tại bên cạnh mình.

Căn cứ ý niệm bắt đầu sự nghiệp nam nhân trong đầu, Lăng Duệ cũng không nghĩ biến trở về xà, vừa chết sống không chịu ở lại quý phủ Lục Nghiễn Đình ẩn chứa.

Lục Nghiễn Đình cố ý muốn y làm thư đồng bên người, Lăng Duệ căng tròn trừng mắt, tức giận nói: “Tại sao phải bán mình làm trâu ngựa cho ngươi nha.” Chọc cho Lục Nghiễn Đình bật cười.

Nhớ tới cuộc sống thường ngày trước kia, Lăng Duệ là tiểu xà cùng mình ban ngày đùa giỡn, mình đường đường một thế tử, thư đồng thái tử như thế nào dù d y hầu hạ y.

Thời điểm y ăn cơm,tắm cũng là mình tự thân tự lực giúp,lúc y biến thành người cùng mình đi phiên chợ, ăn cái gì cũng là hẩn cấp bạc,làm khuôn vác cho y lựa đồ chơi,không khỏi âm thầm cười khổ oán thầm, tiểu oan gia này rõ ràng là khắc tinh của mình, rốt cuộc là người nào làm trâu làm ngựa cho người nào đây?

Bất quá cân nhắc lại bên trong phủ quá nhiều tai mắt xác thực cũng không thỏa đáng, Lục Nghiễn Đình liền đem y dẫn tới Túy Nguyệt lâu kêu tiểu tư tìm chỗ ngồi.Lão bản Túy Nguyệt lâu là bằng hữu tốt của Lục Nghiễn Đình,Lục Nghiễn Đình đem Lăng Duệ ở nơi này ngược lại an toàn chút ít, có thể nhận được chiếu cố.

Đội Lăng Duệ hết sức cao hứng chạy đi cùng đồng liêu liên lạc tình cảm,Lục Nghiễn Đình lại càng bí mật dặn dò lâu chủ chiếu cố nhiều hơn hải tử này một chút,không để cho người ta khi dễ.

Không lâu sau,Lăng Duệ trở thành tiểu nhị của Túy Nguyệt Lâu,hết sức cao hứng nhanh như chớp chạy đến trước mặt Lục Nghiễn Đình.

Lăng duệ thích mới mẻ, lần đầu tiên trở thành tiểu tư, hồi đó xem trên TV nhìn những tiểu nhị ca, đem khăn lông trắng tiêu sái vung lên bả vai,thanh âm hỏi:”Đẹp không? Thích hợp không?”

Y phục tiểu nhị của Túy Nguyệt lâu bó chặt hai tay hai chân, bên trong là áo trong bó sát người ,phía ngoài là áo ngắn màu xanh ngọc ,hai chân mang một đôi giày gấm màu đen , nổi bật lên Lăng Duệ tinh thần hiên ngang.

Huống chi Lăng Duệ vốn là ngày thường gương mặt nộn nộn,như búp bê trắng nõn, hai mắt đen lúng liếng , khỏe miệng giương nụ cười sáng lạn,tinh quái, làm cho người ta ánh mắt sáng lên,thật làm cho người ta thích không nên lời.

Hắn nếu ở Túy Nguyệt lâu nghỉ một lát, kêu mấy tiếng,cam đoan không cho người khác vào trong Túy Nguyệt Lâu thì thế nào khách tới như mây đây.

Lục Nghiễn Đình thích bộ dáng đầy tinh thần của y,nụm cười giúp y sửa sang ngạch cân trên đầu , thành thực than thở: “Đẹp mắt, Duệ nhi mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.”

Lăng Duệ được tán thưởng, cao hứng vô cùng, đem Lục Nghiễn Đình kéo đến nhà gian,ra về nói: “A, khách quan, bên này!Túy Nguyệt lâu là nơi có món ăn thức uống đứng đầu ni!Khách quan là muốn uống trà hay là uống rượu? Ta có mao Tiêm,Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm, đại hồng bào, cái gì cần có đều có, rượu thì.....”

Lời còn chưa nói hết liền bị Lục Nghiễn Đình kéo đến trong ngực, ngắt mũi y,cười nói: “Nói nhảm, đại hồng bào còn không có a.”

Lăng Duệ le lưỡi, từ trong lòng ngực của hắn chạy ra sờ sờ ngạch cân khẽ oán giận: : “Ngươi không thể cấp ta chút mũi sao?”

Lục Nghiễn Đình cười không đáp, gọi tiểu nhị bưng một bàn thức ăn thịnh soạn ,hai người vừa cười vừa ăn.

Dùng xong bữa trưa,Lục Nghiễn Đình đình liền rời đi, Lăng Duệ theo tiền bồi học một buổi tối, đã nghiệm nhiên thành một tiểu nhị rồi, ngày thứ hai tiểu nhị ngư dao chính thức nhậm chức, một đám khách nhân thật đúng là cho y trở tài khoa môi múa mép dụ dỗ thoải mái, ngay cả thức ăn cũng nhiều,lúc dùng cơm cũng cười vui vẻ.

Lục Nghiễn Đình đem Lăng Duệ ở Túy Nguyệt lâu liên tiếp mấy ngày cũng không có thời gian thăm, Lăng Duệ mới vừa nhận việc,làm thật vui vẻ, trong lúc nhất thời cũng không nhớ đến Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình cứ cách mấy ngày là qua xem Lăng Duệ,Lăng Duệ cứ quần lầy hẩn đi chơi,Lục Nghiễn Đình không có đáp ứng, Lăng Duệ giận dữ một trận,Lục Nghiễn Đình dùng hảo ngôn hảo ngữ dụ dỗ dụ dỗ, cũng không thấy chuyển tốt, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ rời đi.

Như thế lại qua mấy ngày, ngày hôm đó Lăng Duệ đưa người ta vào nhà gian hầu hạ, nhìn thấy nam nhân tướng mạo xấu xí mỉm cười nhìn y, y trước sau như một mở miệng chào hỏi, người nọ kéo y ngồi ở bên cạnh cười nói: “Nghe nói ngươi làm không tệ ni.”

Lăng Duệ nghe thanh âm quen thuộc, kinh ngạc há to mồm trừng mắt hồi lâu mới nói: “Lục Nghiễn Đình?”

Y dùng ngón tay chỉ vào gương mặt xa lạ sợ hãi kêu: “Làm sao biến dạng rồi?”

Lục Nghiễn Đình cười không nói, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình bạch ngọc,đổ ra chút phấn vụn hòa với nước, tay thoa đều lên mặt, sau đó kéo xuống một cái diện cụ mỏng như cánh ve ,khuôn mặt anh tuấn nho nhã liền trở lại.

Lăng Duệ từ trên tay hắn đoạt lấy diện cụ: “Đây chính là dịch dung trong truyền thuyết !? Thật là lợi hại!” Sau đó làm như đang cảm trần bảo tiểu tâm đức đức(cẩn thận) nghiên cứu mặt nạ, không để ý tới chủ nhân diện cụ.

Y lần qua lộn lại loay hoay trong chốc lát, hăng hái bưng bưng hướng trên mặt mình mà dán, đáng tiếc không có biện pháp,cứ tron tuột mà rơi xuống,dán xong hướng Lục Nghiễn Đình , nhếch miệng cười nói: “Bộ dáng ta có đổi hay không?”

Y mới vừa cười khể lên cơ thịt trên mặt vừa động,làm cho cái diện cụ bự bự tron tuột kia vo thành một nắm, thật giống như đóa hoa cúc nở ra.Thấy vậy Lục Nghiễn Đình buồn cười, âm thầm dùng lực đình chỉ mới không khoa trương cười to, nếu không làm mất mặt mũi Lăng Duệ,y sắc mặt lại không tốt.

Lăng Duệ tự nhiên cũng phát hiện mình mang không tốt, liền nổi giận giật diện cụ xuống tiếp tục nghiên cứu.Lục Nghiễn Đình thừa dịp y chuyên tâm nhìn

diện cụ mà đưa tay đưa ôm đến trong ngực, quả nhiên không có phản kháng như trước kia, không khỏi cười cười, môi nhẹ nhàng cọ sát bên tai của y, nói: “Hiện tại trong cung tình thế có chút khẩn trương, nếu người ta phát hiện ta tìm người, người có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Hắn không có giải thích quá nhiều, vội nói qua, không có nói cho Lăng Duệ những thứ phân tranh trong cung lục đục với nhau. Hắn biết Lăng Duệ không thích hợp những thứ này, không cần thiết cho y biết quá nhiều, mình ngầm bảo vệ tốt y là được.

Lục Nghiễn Đình lần đầu tiên trong đời đem một người đặt trong lòng như vậy, thật cẩn thận tránh khỏi chạm bẫy. Hắn nhìn Lăng Duệ nụ cười sáng rỡ cùng tính tình sáng lãng cũng biết, hài tử này chưa từng thấy được âm mưu cùng tranh đấu ghê tởm giữa người với người, cho nên hắn cũng không muốn cho Lăng Duệ biết những thứ này, chỉ tự mình ngầm đem y bảo vệ cẩn thận.

Lăng Duệ bị hắn lúc nói chuyện xuất ra nhiệt khí xông y đến đỏ mặt, lực chú ý cuối cùng từ diện cụ vòng trở lại, phát hiện mình bị hắn dùng tư thế ôm vô cùng ám muội, không chút khách khí lập tức một tay chặn hắn nói: “Nói chuyện thì nói, động thủ động cước làm gì!”

Lục Nghiễn Đình mỉm cười, tiếp theo nói: “Lúc này đang xảy ra chuyện, trước lúc chưa giải quyết xong ta không thể dùng chân diện mục tới tìm người rồi, cũng dùng diện cụ này, người nói với người ngoài ta là biểu ca người.”

Lăng Duệ bĩu môi khinh thường nói: “Hừ, người như vậy mà cũng muốn làm biểu ca ta? Biểu ca ta thật là tuần tú nhỏ nhả vẫn võ song toàn.”

Lục Nghiễn Đình cười, nói: “Người hiểu ta chỉ có Lăng Duệ. Nhưng ta không muốn làm biểu ca người, nếu không người nói thẳng ta là tướng công người, thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, Lăng Duệ một cước nặng nề đạp lên chân hắn, gương mặt búp bê hồng đến nỗi cùng tôm lược không sai biệt lắm, gào cổ họng chỉ vào cửa kêu to: “Cút cho ta!”

Lục Nghiễn Đình nhìn y nhanh như chớp chạy đi, cười cười, thân nhiên dán hảo diện cụ đi tìm y. Hắn đã sớm cùng lâu chủ Túy Nguyệt lâu lên tiếng chào hỏi, dùng xong bữa ăn liền dẫn Lăng Duệ đi chơi suốt một ngày.

Trong vòng hơn một tháng, cứ cách tầm vài ngày, Lục Nghiễn Đình liền đích thân tìm đến Lăng Duệ dẫn y đi chơi. Người trong Túy Nguyệt lâu thấy Lăng Duệ được biểu ca cưng chiều chiều y như vậy cũng hâm mộ, trêu ghẹo nói còn ở lại chỗ này làm cái gì nha, để biểu ca nuôi người phải hay hơn không.

Lăng Duệ mỗi lần bị giễu cợt nhớ tới hôm đó Lục Nghiễn Đình hồ ngôn loạn ngữ nói “Tướng công”, liền vừa tức vừa thẹn, mặt búp bê trưởng đến đỏ bừng, như lưỡi gà khua môi múa mép thật giống như sinh tới nơi cũng nói không rõ ràng lắm, để cho mọi người thường ngày luôn là nhìn quen y tùy tiện cảm thấy thú vị, thích thú gặp mặt liền trêu ghẹo y một lần, gần đến Lăng Duệ thấy Lục Nghiễn Đình không thể thiếu quyền đâm cước đá một phen cho hả giận.

Lục Nghiễn Đình bị đánh mấy lần, cảm thấy buồn bực, hỏi Lăng Duệ kết quả đổi lấy một cái liếc mắt của y. Bất đắc dĩ bỏ qua Lăng Duệ đang quá chén, tiểu xà mà bị tưới rượu, mặt búp bê liền bày ra bộ mặt khô qua, toàn bộ oán trách đi ra ngoài.

Biết rõ ràng nguyên nhân, Lục Nghiễn Đình khó có được bộ mặt khác ngoài nhỏ nhả khí chất thường ngày, đang ôm bụng cười ha ha ngã sấp ở trên bàn. Cười đủ rồi giương mắt nhìn, thấy tiểu xà say khướt hướng về phía hắn cười ngu.

Hài tử mặt hạnh thủy uông uông sưng mủ một mảnh, gương mặt đỏ hồng, thật giống như hai đóa hoa đào ướt át tiên diễm, làm cho Lục Nghiễn Đình một trận ngẩn ra, sau khi lấy lại hồn cũng không còn thấy nữa, kém chút kèm không được. Tuy nhiên lòng tràn đầy thương tiếc y, Lục Nghiễn Đình chỉ thở dài, chỉ còn cách trở về phủ tắm nước lạnh để hạ hỏa.

Đáng thương Lăng Duệ sau khi tỉnh rượu vẫn chưa hay biết gì, lần sau mỗi khi thấy Lục Nghiễn Đình cứ quyền đâm cước đá, Lục Nghiễn Đình chỉ vui vẻ hớn hở chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lý Mộ Trạch mấy ngày này thật vất vả mới trộm ra ngoài được, đổi bộ y phục tầm thường liền chạy ra Đông cung, tính toán đi ra bên ngoài dạo một chút. Đi dạo đi dạo liền đi tới địa bàn của mình Túy Nguyệt lâu, xem một chút sắc trời, đã trưa rồi, liền tính toán ở chỗ này dùng cơm trưa.

Hắn vừa mới bước vào Túy Nguyệt lâu, đã cảm thấy nơi cọc ngầm này tựa hồ so với thường ngày nóng nực hơn rất nhiều. Đang buồn bực, chợt nghe một thanh âm giòn giã mang theo nụ cười thét to: “Vị khách quan, ngài tới uống trà a!”

Lý Mộ Trạch quay đầu, thấy cách đó không xa có một tiểu nhị gần cửa sổ bàn khách nhân kia đưa lên một bình trà. Y động tác nhanh nhẹn dứt khoát vì khách nhân châm trà, khách nhân kia đem một đĩa hoa sinh mễ (đậu phộng đã bóc vỏ) đặt trước mặt tiểu hài tử, nháy mắt mấy cái cười nói: “Hoa sinh mễ này là ca ca đưa người ăn, đừng nói cho người khác đó!”

Vui mừng tiểu hài từ kia khanh khách cười không ngừng, một đôi tay nhỏ bé mập mạp trực tiếp hướng trong đĩa mò. Tiểu nhị kia thấy hài tử khanh khách cười không ngừng, nụ cười hân trên mặt lại càng rực rỡ vài phần, quay đầu cùng chương quỹ làm mặt quỹ mà chương quỹ là về mặt sùng nịch cười.

Kia mặt quỹ còn không có làm xong, lại có bên cạnh mấy bàn khách nhân cười lớn: “A Duệ, bên này gọi thức ăn!”

Tiểu nhị được kêu là A Duệ vui vẻ đáp: “Ai — tới đây!” Dưới chân vụt vụt mấy bước chạy tới.

Lý Mộ Trạch lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nhị đáng yêu như vậy, không khỏi có chút bị y hấp dẫn, ánh mắt nhìn theo tiểu nhị kia.

Tiểu nhị kia đi tới gọi món ăn cho khách nhân bên cạnh, còn không ngừng lại, nói một tràng: “Trương đại gia ngài rốt cục tới rồi, cũng hơn mười ngày không thấy ngài, làm sao lại gọi có từng ấy món nì?”

Thấy vậy Trương đại gia cười nói: “A Duệ có cái gì tốt giới thiệu a? Tất cả nghe theo người!”

Tiểu nhị lập tức nhướng mày, “Vậy ngài thật đến đúng lúc, tháng này Túy Nguyệt lâu bán rất nhiều món ăn mới nì! Chú trọng về gia vị, như trảo sao ngư phiến, hồng nương tự phối, bô tuyết hoàng ngư, là khẩu vị nồng hậu được tuyển chọn tinh tế, đảm bảo ngài còn muốn ăn lần hai! Nếu không thì thử mấy món ăn như mận thái, túy tao kê, tao trấp xuyên hải bạng, phật khiêu tường, sao tây thi thiết, đông bích long châu, mấy món này cũng rất thơm ngon, tinh thuần, hương vị mặn mà, không ngấy, ăn vào liền có dư vị!”

Tiểu nhị kia dừng dừng đọc ra tên một chuỗi món ăn, ngay cả món ăn của biển hiệu không có thiếu một cái. Khuôn mặt búp bê tươi như hoa, một đôi mắt to mang tươi cười, thanh âm giòn giã tựa như vô số hạt châu rơi trên đĩa, lúc xướng tên món ăn phảng phất như xướng nhi ca, về mặt tươi cười như tam nguyệt xuân phong, người nào thấy cũng nhịn không được mỉm cười. Trương đại gia kia rằng chỉ có hai người, lại bị tiểu nhị kia dụ dỗ gọi sáu bảy món ăn.

Hạ đơn từ (danh sách), tiểu nhị kia lại được khách nhân khác chào hỏi. Nhìn ra được tiểu nhị này phi thường được khách quen ưa thích, người người đều gọi y đi qua nói hai câu, y loay hoay chân không chạm đất ở mấy chục cái bàn đối tới đối lui, nhưng y dường như không biết mệt mỏi, trên mặt thủy chung mang nụ cười sáng lạn, Lý Mộ Trạch có loại ảo giác, cảm thấy ngay cả ánh mặt trời cũng dính tại tiểu nhị kia bên cạnh chơi đùa, trong lòng hân hoan có chút khiêu liễu nhất phách.

Cho đến khi thị vệ bên cạnh cung kính hô hân mấy tiếng mới phục hồi tinh thần lại, hân có chút lúng túng với tiểu nhị bên cạnh hân cười một tiếng, theo hân vào nhã gian.

Lý Mộ Trạch vào nhã gian chuyên chúc của mình ngồi, nhớ mãi không quên tiểu nhị vừa rồi, liền cố ý để cho chương quỹ mời y tới đây hầu hạ.

Lăng Duệ ở Túy Nguyệt lâu khách quen khá nhiều, thường xuyên có người đặc biệt chỉ định y tới tiếp đón. Cho nên y vừa nghe được chương quỹ nói có vị khách quý muốn y đi qua, liền sáng khoái chạy tới.

“Vị khách quan kia. . . .” Lăng Duệ một cước bước vào khóa cửa, một tiếng chào hỏi còn chưa nói hết liền cứng ngắc trở lại trong bụng đi.

Kháo, thật là oan gia ngõ hẹp! Làm sao đụng vào sát tinh này rồi? Người này làm sao không hảo hảo ở Đông cung, đi ra ngoài làm cái rắm chi? Lăng Duệ dưới đáy lòng mắng.

Lăng Duệ vô cùng không muốn thấy vị thái tử điện hạ tôn quý trước mắt, đối với tiểu xà Lăng Duệ trước kia mà nói, Lý Mộ Trạch khi dễ y ác liệt quá thực là tội lỗi chồng chất, tạm thời không để ý tới những thứ kia, người này tự hân nghi thần nghi quỷ coi như xong, lại còn xúi giục Lục Nghiễn Đình đi hoài nghi mình, kích bác quan hệ của bọn họ, để cho hai người chiến tranh lạnh gần hai tháng, này một khoảng ghi chép viết xuống cũng có thể chồng chất a.

Nhớ tới đã cảm thấy nóng, Lăng Duệ còn muốn tìm hân về tính sổ nì, nay thái tử lại chỉ điểm muốn mình hầu hạ hân? Nằm mơ đi, đừng nói cửa nhỏ, ngay cả cửa sổ cũng sẽ không có!

Nghĩ tới đây, Lăng Duệ đen mặt tiêu sái đi qua, hướng trên bàn ném thái bài (giống menu a), ác thanh ác khí nói: “Tự nhìn, muốn ăn gì thì nói.”

Lý Mộ Trạch không dám tin nhìn thái bài nện ở trước mặt mình, trợn mắt hốc mồm.

Lý Mộ Trạch thân phận tôn quý, mặc dù thân phận không có bị nhận ra, chỉ bằng thân cầm y hoa phục đi tới đâu cũng là trọng điểm cho đối phương lấy lòng, chưa từng bị đối đãi ác liệt như thế, lần đầu tiên “Hương thụ” đến loại đối đãi này hân nhất thời vẫn còn thần thờ.

Trái lại hai thị vệ bên cạnh Lý Mộ Trạch giận tím mặt, “Điện hạ trước mặt há lại có thể vô lễ, người có biết tội của người không!”

Lăng Duệ từ trong mũi hừ hừ, đầy đủ biểu đạt là y không quan tâm, dùng không lớn nhưng là thanh âm không nhỏ nói thầm: “Chớ cạy gài nhà, gài cạy gài chuồng!”

Y cũng quên mất mình trước kia là tiểu xà, là như thế nào ở bên cạnh Lục Nghiễn Đình cáo mượn oai hùm cùng Lý Mộ Trạch đấu đá.

Lý Mộ Trạch cuối cùng hoàn hồn, hân mười phần hứng thú nhìn tên tiểu nhị không ưa hân. Thiếu niên ở trước mắt hé ra một khuôn mặt tròn trịa nhưng tương đối trưởng thành, bộ dạng lúc ở đại sảnh chạy hoạt bát vui mừng cùng lúc này tưởng chừng hai người, mọi người có mắt đều nhìn ra được y vô cùng không muốn thấy mình.

Mình thật giống người hung dữ tàn ác sao,tại sao để cho một hài tử khuôn mặt tươi cười ngênh nhân đảo mắt liền đối với mình quá mắt nhìn trừng trừng về mặt khổ đại cừu thâm ni? Lý Mộ Trạch buồn bực, nhưng là cảm thấy rất thú vị.

Hắn phát tay làm cho hai thị vệ mình ra ngoài, tính toán một mình trên chốc thiếu niên khả ái này.

Lăng Duệ nhìn thấy kia hai thị vệ trừng mắt liếc y một cái liền xoay người đi ra ngoài, còn thuận tay đóng lại cửa nhà gian ,bây giờ là xứng đáng cái tên cô nam quả nam ở chung một phòng rồi, hồi tưởng lại người này ác liệt ,Lăng Duệ lập tức thật giống như bị dẫm vào đuôi mèo mà cả người lông tóc dựng đứng,gắt gao nhìn chăm chăm Lý Mộ Trạch, gót chân đã dịch một tấc, tính toán có cái gì không ổn lập tức tông cửa xông ra.

Lý Mộ Trạch nhìn Lăng Duệ bộ dạng thảo mộc giai bình (thần hồn nát thần tính) cảm thấy khả ái cực kỳ, lại cảm thấy thật giống như rất quen, suy nghĩ một chút, trong đầu hiện lên tiêu xà của Lục Nghiên Đình nhìn thấy mình cũng là một bộ bộ đáng như vậy .Nghĩ tới đây, Lý Mộ Trạch cẩn thận đánh giá Lăng Duệ, phát hiện thiếu niên trước mắt cặp mắt hạnh thật to đen lũng liếng thật là giống như có thể nói,môi khê nhếch, cùng bộ dáng cái tiêu xà kiều căng thẳng thần mảy phần tương tự.

“Làm sao đứng xa như vậy, ta chẳng lẽ còn có thể ăn người sao?” Lý Mộ Trạch cười trên ghẹo, đối phó tiểu gia hòa này,phép khích tướng vĩnh viễn là hữu dụng nhất .

Lăng Duệ nuốt không nổi khẩu khí này, quả nhiên biết điều một chút mặt thối nghiêm di chuyển đến bên bàn, không nói tiếng nào.

“Tiểu nhị của Túy Nguyệt lâu tính tình lúc nào lớn như vậy rồi?” Lý Mộ Trạch thẳng liếc nhìn thái bài.

Lăng Duệ nói nhỏ: “Gặp người nói tiếng người , gặp quý nói chuyện quý.”

Lý Mộ Trạch nhĩ lực hảo, nghe được nhất thanh nhị sở, không khỏi phụt một cái bật cười, ngẩng đầu hỏi: “Kia xin hỏi vị tiểu ca này,tại hạ nơi nào không giống người ?”

Lăng Duệ nghe vậy cả kinh, vạn không nghĩ tới mình trong miệng mơ mơ hồ hồ làm bầm lâu bầu sẽ cho người nghe được nhất thanh nhị sở, nghe được nhất thanh nhị sở thì thôi,còn không biết xem sắc mặt của mình đang oán thâm mà còn hỏi tới.

Y nột nột mấy tiếng, định lờ đi không để ý Lý Mộ Trạch.

Lăng Duệ quay đầu, Lý Mộ Trạch bắt gặp lỗ tai y đỏ bừng còn có bởi vì tức giận mà khê phồng má,khả ái không nên lời,hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy người khác có hành động thuần túy tính hài tử như vậy, tâm vừa động,gio tay phải tóm Lăng Duệ.

Lăng Duệ thỉnh linh bị bắt được, hoa mắt, chòr thấy rõ ràng cũng là lúc người đã gần Lý Mộ Trạch trong gang tấc . Y kinh hãi, một tay quơ lấy thái bài nhắm ngay Lý Mộ Trạch một trận cuồng đập : “Kháo, buông lão tử ra !”

Y đánh lực rất mạnh hơn nữa hoàn toàn không có trình tự,vừa mới bắt đầu Lý Mộ Trạch đứng là bị đánh như vậy hai cái, bắt quá Lăng Duệ chung quy đầu không lại Lý Mộ Trạch ,rất nhanh liền bị hắn chế trụ vào trong ngực không thể động đậy.

Lý Mộ Trạch nâng cằm thiếu niên , không ngoài dự liệu nhìn thấy đối phương hai mắt phóng hỏa đôi môi nhả nhận phát run .

“Tiểu gia hòa,người thật thú vị, tên gọi là gì?” Lý Mộ Trạch hỏi.

“Ta là gia gia(ông nội) người!” Lăng Duệ giận dữ.

“Ha ha,gia gia ta không còn rồi.” Lý Mộ Trạch một chút cũng không nghĩ tới trị thiếu niên này tội bất kính,ngược lại sinh ra hăng hái cùng y đầu vô nôm .

Lăng Duệ không nói một lời, nhấc chân một cước,đặc biệt hướng tới nơi tôn nghiêm nam nhân của Lý Mộ Trạch mà đá.

Lý Mộ Trạch không nghĩ tới tiểu gia hòa này độc như vậy,vội vàng đưa tay ngăn chặn, Lăng Duệ nhân cơ hội liền chạy ra khỏi trong lòng ngực của hắn, đứng ở khoảng cách an toàn .

“Ha ha.” Lý Mộ Trạch nhìn Lăng Duệ làm liền một mạch động tác lưu loát ,không khỏi cười to: “Tốt lắm tốt lắm, không đùa người, đề cử chút ít món ăn đến đây đi.”

Thật ra thì Lý Mộ Trạch đối với món ăn trong Túy Nguyệt lâu rất là quen thuộc,nhưng cố ý đi hỏi Lăng Duệ,bắt quá là muốn nhìn thần sắc y cùng nghe một chút thanh âm thanh thúy dễ nghe như mới vừa rồi y ở đại sảnh đối với khách nhân nêu tên món ăn ý khí hào hứng .

Lăng Duệ liếc hắn một cái, liền âm mưu đen tối,dùng thanh âm cứng nhắc vô ba nói một đồng tên món ăn,đều là bạch thái(củ cải trắng) đậu hủ sống,xem ra chính là chủ ý không để cho Lý Mộ Trạch sống an ổn.

Khẩu khí bực bội như vậy,Lý Mộ Trạch cười một tiếng cũng không có để ở trong lòng, hắn chống cằm dưới, chờ Lăng Duệ làm khó dễ hắn mà đọc tên thức ăn xong,Lý Mộ Trạch có ý nghiêm trang nhìn y nói: “Nếu như ta toàn bộ muốn, người có thể đối ta cười một cái?”

Lần này đổi thành Lăng Duệ trợn mắt hốc mồm, hồi lâu mới đáp lại,mặt giật giật nói: “Người có bệnh!Ta cho người chết!” Trên tay chút nào hàm hồ tuyệt bút vung lên lưu loát một đồng tên rau củ đậu hủ , âm thầm hỏi hận không có đem món ăn đắt tiền nhất báo ra ,thỏa mãn cho Lý Mộ Trạch một đao.

Viết xong rồi, Lăng Duệ tức giận đẩy cửa đi ra ngoài đến phòng bếp hạ đơn đặt hàng, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Kháo, nguyên tưởng rằng là một bệnh thần kinh, nguyên lai là cuồng ngược?” (anh Trạch là M, thích ăn đập =]])

Thính lực không tầm thường ,Lý Mộ Trạch giống như trước đem thấp giọng tức giận kèm mắng chửi của Lăng Duệ nghe được một từ cũng không lọt, đáng tiếc lúc này là nghe không có hiểu.

Chỉ chốc lát sau, từng đạo món ăn theo thứ tự lên bàn, nhưng hầu hạ châm trà cũng không phải là Lăng Duệ nữa. Đôi lấy tiểu nhị nét mặt tươi cười như hoa, chạy trước chạy sau ân cần chiều đãi. Theo như lễ thường nói, lăng duệ kia tính tình xấu cùng thái độ đại bất kính cùng tiểu tư tới thay này căn bản không thể so sánh ,nhưng Lý Mộ Trạch cảm giác không vui, “Tiểu nhị mới vừa này đâu?”

“A Duệ? Biểu ca y tới, lâu chủ đặc biệt cho phép y đi ra ngoài .” Tiểu nhị kia đáp.

Lý Mộ Trạch ‘nga’ một tiếng, lơ đãng quay đầu từ cửa sổ nhìn, vừa vặn nhìn thấy thiếu niên kia đang cùng một thanh y nam tử ra ngoài, bóng dáng nam tử kia Lý Mộ Trạch có chút quen thuộc, song nhìn lại tướng mạo cũng là xa lạ . Thiếu niên mới vừa ở trước mặt mình hiện giờ đang rực rỡ cười, thỉnh thoảng cúi gập đánh hai cái nam tử đi ở bên cạnh y, nam tử kia cười khó chịu, trên mặt thì không cách nào che dấu sùng nịch, sau đó cúi đầu dụ hống hai câu gì đó, vừa cười vừa lôi kéo cánh tay y hướng một con đường mà đi

Lý Mộ Trạch ngồi gần cửa sổ , rõ ràng ở nhĩ gian lâu hai, cùng thiếu niên kia có một đoạn khoảng cách, song thấy trên khuôn mặt búp bê thiếu niên là nụ cười rực rỡ, đôi mắt hạnh loan thành nguyệt nha nhi (trăng lưỡi liềm), khoe miệng nhếch lên trong lòng Lý Mộ Trạch cũng rõ ràng , hẳn không tự chủ được bẻ gãy đôi đũa trên tay ,trong lòng nhanh chóng dâng lên một cổ mẫn liệt .

Lý Mộ Trạch cảm thấy mình đích thị là điên rồi, lúc này triều chính thời khắc vì diệu thay đổi lại muốn thường xuyên hướng ngoài cung đi. Hắn mặc dù không chê được mình, song cứ một tháng lại chạy ra Đông cung đến Tụy Nguyệt lâu hai ba lần, cái gì cũng không làm, đặc biệt vì cái tiểu nhị Lăng Duệ kia đầu vô mồm .

Chẳng qua là Lăng Duệ cho tới bây giờ cũng không trọng danh lợi, mặc dù hắn ở Đông cung vơ vét một đồng đồ đưa y, y vẫn là về mặt xem thường. Mà Lăng Duệ cùng hắn không có thâm cừu đại hận, cũng không có lí do gì, như thế nào đối đãi mình như vậy, làm cho Lý Mộ Trạch vô cùng không cam lòng.

Thật buồn bực chính là tiểu tử kia chưa bao giờ cấp mình một sắc mặt tốt, mình đường đường một thái tử lại còn ba ba tìm đến y, thật giống như mình đến tìm tội, nghĩ tới đây, Lý Mộ Trạch không khỏi khinh bỉ – đề xuống tâm tình, nhưng vẫn là không thể không được chân của mình hướng Tụy Nguyệt lâu mà đi.

Mấy lần gần đây, Lăng Duệ sắc mặt đâu chỉ là đen, quả thực chính là vẻ mặt ghét bỏ, nói rõ không muốn gặp hắn, làm cho Lý Mộ Trạch chịu đủ đá kích, hắn không dám đối với Lăng Duệ cứng mềm không ăn mà lộ sắc mặt, một đám thị tòng Đông cung là nơi trút giận.

Thật ra thì Lăng Duệ cũng không phải là chán ghét Lý Mộ Trạch như vậy, nhiều lần lấy lòng nổi lên một chút hiệu quả, chẳng qua là tâm tình vô cùng tệ, Lý Mộ Trạch vừa vặn bắt hạnh đã thành con cá xui xẻo trong chậu thôi.

Lăng Duệ tâm tình tồi tệ đến từ chính vị thư đồng thái tử điện hạ — Lục Nghiễn Đình

Kể từ khi Lăng Duệ đến Tụy Nguyệt lâu làm tiểu nhị mấy tháng, Lục Nghiễn Đình cách năm ba ngày sẽ tới một lần. Nhưng là tháng này sắp qua, Lục Nghiễn Đình ngay cả bóng dáng cũng không nhô ra.

Lăng Duệ cứ vờn cò chờ lại chờ, cũng chưa gặp mặt y được một lần, chỉ cho người tới báo, nói là có việc tri hoãn, không thể đến, còn bảo Lăng Duệ tạm thời không nên đi tìm hắn, hắn không có thời gian vân vân, giận đến mức Lăng Duệ kém chút giẫm sán nhà thùng một lỗ.

Lục Nghiễn Đình này là thư đồng thái tử thì có việc gọi là bận, trừ chuyện Lý Mộ Trạch, Lăng Duệ thật đúng là nghĩ không ra cái lý do nào khác có thể ngăn trở Lục Nghiễn Đình, mà Lục Nghiễn Đình dành thời gian cho công việc, Lý Mộ Trạch còn nhiều lần hướng Tụy Nguyệt lâu tới, Lăng Duệ có thể không cho hắn một cái mặt mẹ kế sao?

Lăng Duệ cực độ khó chịu, y phát hiện bên cạnh thiếu khuôn mặt ôn văn tươi cười của Lục Nghiễn Đình nguyên lai là chuyện có thể làm cho y khó có thể chịu được như vậy. Kể từ khi tới thời đại xa lạ này, Lăng Duệ cho tới bây giờ không cùng Lục Nghiễn Đình tách ra một thời gian quá dài như vậy. Vừa mới bắt đầu y còn có thể đem tâm tình không vui quy cho thói quen, bắt quá từ “Thói quen” này rất nhanh bắt công tự phá. Lăng Duệ tri độn cũng biết “Thói quen” sẽ không làm cho người ta mộng xuân .

Tạm thời bất luận thân thể hiện tại bao nhiêu tuổi, y thật tuổi cũng bất quá hai mươi, mà mộng xuân thân thể có phản ứng là bình thường , nhưng đối tượng phản ứng thì không bình thường, Lăng Duệ thấy thân thể của mình phản ứng, tâm mình cũng muốn thối rồi.

Cho nên Lăng Duệ dùng một ngày để suy nghĩ rõ ràng mình đối với Lục Nghiễn Đình ôm tâm tư gì , lại dùng ba ngày để suy nghĩ vấn đề hết sức quan trọng là tại sao mình ở trong mộng sẽ bị đè ở phía dưới. Vấn đề thứ nhất Lăng Duệ cảm thấy không cách nào nghịch chuyển rồi, cho nên vô cùng sáng khoái đón nhận tâm tình của mình, dù sao Lục Nghiễn Đình đối với mình dù tên gốc cũng nhìn ra được, y đến từ hiện đại, nơi này không có thân nhân cùng trách nhiệm, cho nên chỉ cần đối với ý nghĩ mình chịu trách nhiệm là được.

Vấn đề thứ hai Lăng Duệ cảm thấy dư âm quay lại, hết sức đau khổ mà nghĩ, nhưng là vừa nghĩ tới vóc người lục nghiễn đình , còn có võ công , đã cảm thấy con đường rất dài, hy vọng xa vời .

Song chờ đầu gối Lăng Duệ vất và thông suốt ,Lăng Duệ không dám đi tìm Lục Nghiễn Đình. Đeo đuôi nữ sinh Lăng Duệ lãnh nghề, nhưng đuổi theo một

người đàn ông. Lãng Duệ nghĩ đến nát óc cũng không biết phải nên làm như thế nào, mặc dù nói Lục Nghiễn Đình yêu y, thật giống như cũng không cần mình đeo đuổi, nhưng tỏ tình vẫn là quan trọng a, Lãng Duệ vừa nghĩ phải đối một người đàn ông nói "Ta yêu người", liền buồn bực đến nỗi tóc muốn trắng ba nghìn thước.

Cứ như vậy kéo dài, phiền não gần một tháng, Lục Nghiễn Đình vẫn chưa hiện thân, Lãng Duệ vừa mới bắt đầu chỉ tưởng niệm từ từ biến thành một mặt bực bội, lâu như vậy chẳng những ngay cả mặt cũng không lộ, còn không nghe không thấy tin tức, luôn miệng nói yêu mình là nói đùa đấy sao? Lãng Duệ mỗi lần nghĩ tới đây đã cảm thấy một hơi ngăn ở trong lòng không phát ra được.

Cẩn thận nhớ lại, buổi tối hôm Lục Nghiễn Đình nói thích y, mình bởi vì nhớ tới chuyện của kiếp trước mà khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, Lục Nghiễn Đình sẽ không phải thật bởi vì cảm giác mình đáng thương mới nói những lời đó a?

Lãng Duệ càng nghĩ càng mờ hồ lạnh, nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ, Lục Nghiễn Đình nhìn qua nam nữ không kị, ngày đó ban đêm không khí tốt như vậy, hôn môi cũng thật giống như là chuyện đương nhiên. Huống chi mình sau đó lại nói muốn đi ra ngoài tìm việc, Lục Nghiễn Đình cũng không có lưu lại mà vô cùng sáng khoái đáp ứng, chẳng lẽ thật ra là nhân cơ hội đem y mang một bao phục mà đi?

Tình yêu làm cho thiên tài biến thành ngu ngốc, những lời này có thể tự thể nghiệm trên người Lãng Duệ giờ phút này đang suy nghĩ lung tung, vô cùng hoàn mỹ tự giải thích ra. Người trong cuộc Lãng Duệ giả vờ không biết mà không có bất kỳ tranh luận nào, thuần túy là ở trong lòng đoán mò, đem mình hành hạ đến tinh thần uể oải không phấn chấn.

Lý Mộ Trạch thời điểm nhìn thấy Lãng Duệ, Lãng Duệ bộ dạng ủ ỉu rũ rượi cùng trái cà bị đập cũng không khác nhau lắm.

"Tiểu gia hỏa, người làm sao thế?" Lý Mộ Trạch thấy thiếu niên bình thường cùng mình thân sắc hiện ra như muốn đầu vô mồm giờ lại mặt ủ mảy chau, cảm thấy có chút buồn bực cùng đau lòng.

"Người quản P chuyện." Lãng Duệ liếc hán một cái, có lòng oán y nhân sự sao không đi xử lý chánh sự, cho trợ thủ Lục Nghiễn Đình của hán nghỉ ngơi a, nghĩ tới đây Lãng Duệ mặt lại bắt đầu có khuynh hướng nhăn lại.

Mặc dù cái chữ P kia nghe không hiểu, nhưng là biết không phải là cái lời gì tốt đẹp. Lý Mộ Trạch như chạm phải đinh mềm, gương ngừng sờ sờ lỗ mũi, cảm giác mình đã bị coi thường đến một trình độ, ba ba chạy tới xem sắc mặt người ta.

Lý Mộ Trạch nạy ra tình trạng lục nghiễn đình gần đây, vì vậy thái độ cuối cùng không có như thường ngày kiêu ngạo, cho nên đề cử chút ít món ăn trong thái bài Túy Nguyệt lâu gần đây mới sáng chế ra.

Lãng duệ mặc dù không tính là ân cần nhiệt tình, song so với hành động thường ngày đem thái bài ném tới trước mặt Lý Mộ Trạch, biểu hiện bây giờ đúng là đầy đủ để cho Lý Mộ Trạch thụ sủng nhược kinh.

Khó có được "Hương thụ" một lần phục vụ cấp "VIP" thái tử đáng thương lúc này liền kèm xuống cao hứng, đem món ăn Lãng Duệ đề cử đều gọi. Đối thường ngày hành động như vậy lãng duệ nhất định phải châm chọc một câu "Ăn no rồi việc lãng phí lương thực", nhưng hôm nay y lại cái gì cũng không nói, biết điều chạy đi đưa danh sách. Động tác như vậy làm cho Lý Mộ Trạch cảm thấy hôm nay như say rượu, hán cũng chóng mặt

Rượu và thức ăn toàn bộ được đưa lên, Lý Mộ Trạch kinh ngạc phát hiện Lãng Duệ hôm nay lại còn tự mình rót rượu cho hán, mặc dù trên mặt không cam lòng, bất quá Lý Mộ Trạch lựa chọn tự động quên.

"Tiểu gia hỏa, người có phải hay không có chuyện gì?" Lý Mộ Trạch uống trà, buồn cười nhìn Lãng Duệ rõ ràng có việc muốn nhờ mà cũng không biết mở chút sắc mặt tốt hơn cho hán nhìn.

Lãng Duệ từ trước đến giờ ngay thẳng lại vận vẹo niết niết, trên mặt từ từ đỏ lên, Lý Mộ Trạch lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng Lãng Duệ xấu hổ, cảm thấy khả ái vô cùng, trong lòng nổi lên một tia yêu thương, muốn kéo y tới giữ chặt trong ngực hảo hảo đùa một phen. Dĩ nhiên điều này cũng chỉ dám nghĩ, Lý Mộ Trạch biết Lãng Duệ tính tình cổ chấp, chỉ sợ mình tối nay được ăn đấm no nê.

"Kia. . . . thái tử người gần đây có phải bề bộn nhiều việc hay không?" Lãng Duệ quanh co hỏi.

"Tại sao, " Lý Mộ Trạch khiêu mi cười nói: "Ta còn nghĩ có chuyện gì, nguyên lai là ta hỏi lâu không có tới nên nhớ ta?"

"Shit!" Lãng Duệ há mồm mắng, mắng xong lập tức tự nhắc nhở mình hôm nay có việc cầu người phải nhẫn nại nhẫn nại nhẫn nại.

"Tóm lại, người gần đây có phải hay không bề bộn nhiều việc?" Lãng Duệ hỏi.

"Còn có thể sao, " Lý Mộ Trạch đã xà tùy cơn: "Nếu là người muốn tìm ta, ta tùy thời có thể vì người sắp xếp thời gian."

Lãng duệ đem lời mắng người trong miệng cầu nhàu một tiếng nuốt trở lại bụng, thì ra là người này rất nhân nhả đi chơi, Lục Nghiễn Đình chắc hẳn bận rộn không ít!

"Thiết, nói nhảm." Lãng Duệ nói: "Thư đồng người thoát nhìn rất bận bịu."

Lý Mộ Trạch nhú nhú mày, trong bụng một trận không vui, thì ra Lãng Duệ không hỏi hán, mà là thông qua hán hỏi chuyện Lục Nghiễn Đình, chẳng qua là hán không biết Lục Nghiễn Đình cũng biết tiểu gia hỏa này.

Huống chi, Lục Nghiễn Đình xảy ra chuyện như vậy, Lăng Duệ nếu thật cùng hắn có quan hệ gì làm sao sẽ không biết? Nghĩ tới đây, Lý Mộ Trạch cố ý dò xét: “Người không biết sao? Thanh Châu Bình Hoài Vương tạo phản a.”

Lăng Duệ ngẩn người, không tự chủ được nói: “Kia thì thế nào?”

Thanh Châu Bình Hoài Vương tạo phản Lăng Duệ sớm có nghe thấy, còn chưa liên hệ cùng với chuyện Lục Nghiễn Đình một chỗ. Lục Nghiễn Đình chưa từng cùng y nói những thứ rắc rối quan hệ phức tạp này, Lăng Duệ đối thân phận Lục Nghiễn Đình không biết gì hơn là- thư đồng cùng tâm phúc Lý Mộ Trạch.

“Như thế nào?” Lý Mộ Trạch cười: “Lục Nghiễn Đình là thế tử Bình Hoài Vương, cũng là do Bình Hoài Vương đưa tới kinh thành, cha hắn tạo phản, hắn hiện tại tự nhiên bị giam lỏng trong phủ.”

Lăng Duệ nghe vậy sắc mặt trắng xanh, như sấm bên tai. Thì ra là Lục Nghiễn Đình không phải là cố ý tránh mình, cũng không phải là bận bịu không rảnh đến xem mình, mà là bị giam lỏng! Minh lại ở đây cầu kinh. . . .

Lăng Duệ hồi hận đến ruột cũng xanh rồi, vừa thăm hỏi Lục Nghiễn Đình cái gì cũng không cùng y nói, này chẳng lẽ không phải là không tin mình? Ý nghĩ tới đây hận không thể lập tức chạy hướng phủ đệ Lục Nghiễn Đình, hỏi một câu hắn có thể bị nguy hiểm hay không, vì có gì chuyện gì cũng giấu diếm mình.

Lý Mộ Trạch lời vừa ra khỏi miệng liền thấy Lăng Duệ bị đá kích mặt tái nhợt, trong lòng đổ kị, thậm chí cảm thấy không có tư vị gì. Tiểu gia hỏa này cùng Lục Nghiễn Đình quan hệ nhất định không thường, nghe tình trạng Lục Nghiễn Đình liên mất hồn mất vía, nhưng mình cũng không biết Lục Nghiễn Đình cùng Lăng Duệ có quen biết.

Lý Mộ Trạch hồi tưởng lại lời nói Lục Nghiễn Đình mấy tháng trước, đem thiếu niên ban đầu Lục Nghiễn Đình nhất thời buông phòng bị tương giao cùng Lăng Duệ liên hệ cùng một chỗ.

Lăng Duệ tính bỏ lại Lý Mộ Trạch lập tức chạy đi tìm Lục Nghiễn Đình, nhưng Lý Mộ Trạch tựa hồ xem không hiểu tâm tư của y, ý vị mãnh liệt cuốn lấy, thường ngày đã cảm thấy người này sẽ không nhìn sắc mặt người, hôm nay mới biết được Lý Mộ Trạch căn bản là người mù, mình về mặt phiền não, hắn lại thì làm như không thấy, hết lần này tới lần khác lại là khuôn mặt tươi cười đối với mình, làm cho y không nỡ hạ thủ đánh, cũng không nỡ nói ra lời nói nặng.

Một bữa cơm Lý Mộ Trạch cố ý kéo dài ăn túc túc nửa canh giờ, Lăng Duệ bị hắn chọc giận đến ngay cả khí lực để mắng y cũng không có, cũng chỉ một lòng một dạ mong mỏi chờ hắn nhanh lên một chút đi để cho mình đi tìm Lục Nghiễn Đình.

Chờ Lý Mộ Trạch hài lòng rồi đi, đã là đêm khuya.

Lăng Duệ vội vã hương phủ đệ Lục Nghiễn Đình tới.

Đi tới phụ cận phủ đệ Lục Nghiễn Đình, Lăng Duệ tìm địa phương vắng vẻ lần một vòng, biến trở về thân xà, lặng lẽ từ trong khe cửa sau đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lục Nghiễn Đình gặp ác mộng, hắn giống như trượt chân tiến vào trong hầm băng, lạnh đến cả người phát run, chỉ có thể liều mạng chạy trốn trên con đường hai bên toàn băng, song vô luận hắn chạy bao lâu, dải băng này tựa như không có điểm dừng.

Không biết qua bao lâu, hắn giật mình một cái, rốt cục mở mắt kết thúc ác mộng này.

Lục Nghiễn Đình thật dài thở phào một cái, cảm thấy ngực bị cái gì đó lạnh như băng đè ép. Khẽ khởi động thân thể, nhìn thấy tiểu xà nhiều ngày không thấy.

“Duệ nhi!?” Lục Nghiễn Đình vui mừng thấp giọng hô.

Lăng Duệ vốn thân thể cuộn thành một đoàn, nghe hắn ôn nhu vui mừng kêu gọi mới từ từ ngẩng đầu lên. Tiểu xà tuyết trắng dùng con ngươi đen lúng liếng nhìn Lục Nghiễn Đình một cái, sau đó từ từ nằm xuống đem mình cuộn thành một đoàn, đối Lục Nghiễn Đình vờ như không thấy.

Lục Nghiễn Đình kinh ngạc, Lăng Duệ vô luận làm một tiểu xà hay là làm người, cũng là rất có sức sống tinh thần phần chần bồng bột hài tử, lúc này làm sao lại giữ yên lặng nhỉ?

Hắn tự tay vuốt ve tiểu xà thân thể trắng mịn lạnh như băng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vén lên đầu tiểu xà, làm cho tiểu xà nhìn mình, ôn nhu dụ dỗ nói: “Sao thế? Giận ta sao? Ta gần đây không thể đi ra ngoài mới không đến thăm ngươi, sau này ta dẫn ngươi đi chơi có được hay không?”

Tiểu xà nghe vậy, tựa hồ rất tức giận, tê tê kêu hai tiếng, dùng đỉnh đầu nho nhỏ khà ả đụng đụng tay Lục Nghiễn Đình đang vuốt ve đầu của nó .Lục Nghiễn Đình bị tiểu xà dùng đầu cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là ngược lại đi vuốt ve thân thể tiểu xà đang cuộn mình,tiểu xà lập tức xoay người lại ,tiếp tục kiên nhẫn dùng đầu xô đẩy tay Lục Nghiễn Đình ,một bộ kiên quyết không để cho Lục Nghiễn Đình đụng vào người nó.

Lục Nghiễn Đình không hiểu chút nào, “Duệ nhi,ngươi làm sao vậy?”

Lăng Duệ vừa tê tê kêu hai tiếng, bỗng nhiên liền từ trên lồng ngực Lục Nghiễn Đình nhanh chóng bò xuống, oạch một cái chui vào trong chăn. Lục Nghiễn Đình bất đắc dĩ, chỉ có thể vén lên góc chăn,nào biết đâu rằng tiểu xà mới nhìn thấy đầu hắn,lập tức lại vén lên cái chăn trong hang ổ chui vào,một chút liền không thấy bóng dáng.

Lục Nghiễn Đình cảm thấy nhức đầu, vừa không nỡ đối Lăng Duệ lớn tiếng,vì thế chỉ có thể nhẫn nại — bắt xà.

Một trận nhân xà truy đuổi Lục Nghiễn Đình nắm chặt thân thể tiểu xà phòng ngừa nó lần nữa lẩn trốn, vừa đem chăn mền của mình toàn bộ đẩy tới cuối giường đoạn tuyệt tất cả đường lui của tiểu xà.

Hắn tựa vào đầu giường,dem tiểu xà đặt trên lồng ngực mình muốn cùng hắn nhìn nhau,tiểu xà tựa hồ quyết định chủ ý không cùng hắn làm bất kỳ hình thức trao đổi nào,lập tức hướng trong vật áo hắn chui vào.

Tiểu xà tốc độ cực nhanh, Lục Nghiễn Đình tay mất lạnh lẽ cũng chỉ kịp kéo cái đuôi của nó, tiểu xà đã vùi đầu vào trong y phục của hắn.

Lục Nghiễn Đình vừa xoa cái trán đau ,vừa không nỡ mắng vật nhỏ này bốc đồng , chỉ có thể dùng phép khích tướng nói: “Ngươi đây là đang phi lễ(dê xôm=]])) với ta sao?”

Quả nhiên tiếng nói vừa dứt, tiểu xà liền chui ra,ngẩng lên đầu tức giận tê tê kêu hai tiếng.

Lục Nghiễn Đình lập tức không nượng Lăng Duệ đau mà túm lấy đầu tiểu xà, cười nói: “Vật nhỏ, còn bắt không được ngươi?”

Tiểu xà bỗng nhiên bị túm đầu,ngây ngốc sững sốt một chút mới kịp phản ứng mình bị bắt rồi, nhưng ngay sau đó lớn tiếng kêu kháng nghị.

Lăng Duệ đích xác đang cúi kính,ngày hôm qua hấp tấp chạy tới phủ đệ Lục Nghiễn Đình,vốn cho là hắn cuộc sống nước sôi lửa bỏng, buồn bực không vui lẫn lộn khó ngủ, nào đâu biết rằng Lục Nghiễn Đình cái gì cũng trôi qua hảo hảo ,nằm phịch ở trên giường một đêm mộng đẹp.

Lục Nghiễn Đình ngủ yên nhưng lại làm Lăng Duệ trong lòng bất bình,y cảm giác mình lo lắng ngu ngốc,vừa tức Lục Nghiễn Đình cái gì cũng không nói,làm cho y chẳng hay biết gì ,cho nên trả thù ,mang theo tâm tư đùa dai lẳng lẽ bỏ lên lồng ngực Lục Nghiễn Đình,cuộn lại trong ngực hắn,có chủ tâm muốn cho Lục Nghiễn Đình gặp ác mộng.

Còn có , phát hiện tình cảm của mình đối với Lục Nghiễn Đình, nghĩ đến biến trở về người không biết làm sao cùng hắn chung đụng, Lăng Duệ liền duy trì bộ dạng tiểu xà,miễn phải lúng túng,quyết định chờ lấy hết dũng khí mới biến trở về người.

Lục Nghiễn Đình dụ dỗ tới dụ dỗ lui Lăng Duệ cũng không phản ứng với hắn, vẫn cứ duy trì bộ dạng tiểu xà, mỗi lần hắn muốn nói chính sự giải thích mấy ngày này xa cách , Lăng Duệ dứt khoát nghe cũng không nghe bỏ đi,nếu không phải Lục Nghiễn Đình tay mất lạnh lẽ túm được nó, cũng không biết tiểu xà này bây giờ đang ở góc phòng nào.

Được rồi được rồi, hiện tại xà cục cưng đang nóng nảy nhất,Lục Nghiễn Đình cũng chỉ có thể nhận mệnh làm trâu làm ngựa hầu hạ nó.

Một người một xà dùng qua đồ ăn sáng, Lục Nghiễn Đình cho người lui ra, đem cái ghế cảm quyền sách,mang tiểu xà Lăng Duệ đang nằm úp sấp trên bả vai mình đến viện tử phơi nắng.

Lăng Duệ nhìn sách trên tay kia thật dày ,cũng nhìn hơn phân nửa, suy đoán trong khoảng thời gian này Lục Nghiễn Đình cũng phơi nắng xem sách nhân nhả đi chơi mà Lục Nghiễn Đình xem sách sẽ không quản y rồi,Lăng Duệ không khỏi nín thở, dùng sức dùng đầu cọ mặt Lục Nghiễn Đình ,rất có đáng tiểu hài tử làm nũng có ý gây sự hấp dẫn chú ý.

Lục Nghiễn Đình lấy tay trấn an vỗ vỗ Lăng Duệ ,đầu cũng không hạ xuống, ánh mắt dính trên quyền sách ,khỏe miệng nhưng khế loan độ cung.

Lăng Duệ giằng co một lúc lâu, Lục Nghiễn Đình cũng không còn làm sao chú ý y,liền biết điều một chút nằm xuống trên vai hắn nghĩ chuyện giữa mình và Lục Nghiễn Đình.

Sau khi ăn cơm trưa xong thêm thiếp chốc lát,Lục Nghiễn Đình cùng Lăng Duệ tiếp tục kéo dài hoạt động buổi sáng ,một người một xà an tĩnh thư thích vượt qua một ngày.

Buổi tối,Lục Nghiễn Đình vì Lăng Duệ trải tốt vải mềm trong rõ để cho Lăng Duệ nghỉ ngơi,Lăng Duệ chết sống không chịu vào,chỉ muốn trên giường Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình thấy tiểu xà cuộn thành một đoàn, sau đó ngẩng đầu, con ngươi xoay tròn nhìn mình lom lom, một bộ ta cứ lù lù ở đây, bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng. Hắn thoát ngoại sam,nằm xuống kéo chăn, chỉ chốc lát sau liền ngủ,nhẹ nhàng phát ra tiếng ngáy.

Lăng Duệ dọc theo chân giường bò tới mặt đất, ngay tại chỗ lẩn một vòng biến trở về hình người,y ngẩng đầu nhìn cửa sổ, trăng sáng ngày mười lăm treo

trên bầu trời đêm đen nhánh ,giống như Dạ Minh Châu mượt mà nhu hòa .Bầu trời cổ đại bao la không giống bầu trời hiện đại nhiều quang hại, hiện giờ đầy ánh sáng của tinh hà, Lăng Duệ nghe hô hấp đều đều của Lục Nghiễn Đình cảm thấy vô cùng an lòng.

Y vừa ở trên mép giường ngồi xuống, người vốn nên ngủ say bỗng nhiên mở mắt, đôi phượng nhãn ban đêm cũng có thể nhìn ra trong đó có nụ cười nhu hòa cùng thu hoạch lớn .Lăng Duệ thấy hoa mắt, đã bị người kẹp chặt,thuần thực thoát ngoại sam nhét vào trong chân.

Lăng Duệ còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra người cũng đã ở trong ngực Lục Nghiễn Đình rồi,y vùng vẫy mấy cái,không cần thận mở chân gió lạnh suu suu thổi vào,y lập tức đánh cái hất xì vang dội ,biết điều một chút lùi về trong ngực Lục Nghiễn Đình khăn trương không nhúc nhích.

Lục Nghiễn Đình cười cười, một tay áp tốt chân,tay sờ đỉnh đầu tiểu xà ,cười nhẹ nhàng.

“Ồ chỗ này cả ngày,Túy Nguyệt lâu bên kia làm sao bây giờ?” Lục Nghiễn Đình thấp giọng hỏi.

“Thiết, từ chức rồi! Quá mệt mỏi ,lão tử không làm nữa!” Lăng Duệ hắc một tiếng, có chút lo lắng , dù sao đó là công việc Lục Nghiễn Đình giới thiệu cho y.Lăng Duệ ban đầu nghe nói Lục Nghiễn Đình bị giam lỏng liền lập tức quyết định nói thôi việc với lão bản,chạy về chỗ Lục Nghiễn Đình,bất quá chuyện mất mặt như vậy y sẽ không khai ra.

Vất vả? Lục Nghiễn Đình dĩ nhiên biết không có thể, trên thực tế Lăng Duệ được làm tiểu nhị vui đến quên cả trời đất. Bất quá hẳn dĩ nhiên sẽ không chọc phá lời nói dối của tiểu xà,cái chút ít tâm tư Lục Nghiễn Đình làm sao sẽ đoán không ra , nhất định là lo lắng cho mình nên tới đây phụng bồi .

“Nghe nói cha ngươi tạo phản rồi, ngươi làm sao a,có thể hay không tru di cửu tộc?”Lăng Duệ nhớ tới trước kia xem phim,cả đám tạo phản liền bị tru di cửu tộc, vô luận trung gian một cũng chạy không thoát.

Lục Nghiễn Đình theo ánh trăng thấy tiểu xà bộ dạng khăn trương hề hề , nhớ tới hài tử này nói với hắn cuộc sống trước kia không có chuyện người phạm tội cả nhà vạ lây,không khỏi thanh âm mềm vại phản: “Yên tâm, không có chuyện gì. Ta cùng người nam nhân kia đã không có quan hệ. Ta cùng Mộ Trạch là ngồi cùng một thuyền,hắn tính toán thừa dịp binh loạn cho thỏa đáng,diệt trừ thế lực khác, cũng làm được thất thất bát bát rồi, hoàng đế hẳn làm đã định rồi.Nếu không ngươi cho rằng, ta có thể chỉ bị giam lỏng mà thôi sao? Hiện tại bất quá là làm dáng một chút cho người khác nhìn thôi.”

“Hừ.” Lăng Duệ rất không chấp nhận: “Người kia vô lại như vậy , ai biết có phải là thật tâm đối với ngươi hay không.Đến lúc đó một người phi điều tần, tàng lương cung , thỏ giảo tử, tàu cầu phanh(*), ngươi muốn khóc cũng không kịp!”

(飞鸟尽, 良弓藏: khi chim chóc đã bị bắn hết (飞鸟尽 phi điều tần) thì cây cung tốt (良弓 lương cung) cũng bị đem xếp xó.

狡兔死, 走狗烹: khi con thỏ khôn ranh đã chết (狡兔死 giảo thỏ tử) thì chó săn ko còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt (走狗烹 tàu cầu phanh – 烹 phanh nghĩa là nấu)

Tóm lại, ý nói khi người hay vật gì đó đã hết giá trị sử dụng hoặc giá trị lợi dụng thì sẽ rơi vào kết cục bị vứt bỏ hoặc thủ tiêu.)

Lăng Duệ vô cùng ghi hận cái thái tử vô lại ban đầu khích bác quan hệ giữa y và Lục Nghiễn Đình,cho nên lần này cũng theo dạng hồ lô đem Lý Mộ Trạch hướng vô si mãnh liệt thái một trận.

“Phi điều tần, tàng lương cung, thỏ giảo tử, tàu cầu phanh? Ha ha, Duệ nhi,ngươi khi nào học được vẻ nho nhã như vậy rồi?” Lục Nghiễn Đình bật cười.

“Cút! Chúng ta bên kia bất quá năm ngàn năm văn hóa người ta còn nói thì sao?” Lăng Duệ giận dữ.

Lục Nghiễn Đình là một người phi thường thức thời, hẳn dĩ nhiên sẽ không giống Lý Mộ Trạch trêu chọc Lăng Duệ đến khi y trở mặt,ưu điểm của hắn là có chừng mực.

Thấy Lăng Duệ không vui ,Lục Nghiễn Đình lập tức đem đề tài cũ trở về :“Yên tâm, Mộ Trạch còn không đến trình độ này,huống chi ta sờ cầu cũng không nhiều, chưa chạm đến phạm vi thế lực của hắn.Nhưng nếu hắn là người như vậy,ta lúc đầu làm sao sẽ cùng hắn hợp tác?”

Lăng Duệ nghe hắn nói chắc chắn như vậy,mới hạ xuống tâm đã treo cao hồi lâu.Nhưng nghĩ lại, ban đầu Lý Mộ Trạch ở trước mặt Lục Nghiễn Đình nói xấu,người này cũng không có che chở , tình cảnh giống như trước đối đãi bất đồng ,Lăng Duệ chợt cảm thấy rất không tự vị, lập tức tự nhấn mặt,ăn đấm chua .

“Hừ, như vậy tín nhiệm hắn!” Lăng Duệ chua chua nói.”Hừ hừ, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm!”

Lục Nghiễn Đình trong nội tâm mừng rỡ, tiểu gia hỏa này đang ghen.

Hắn ôm chặt Lăng Duệ, từ từ cùng Lăng Duệ nói chuyện cũ của mình .Từ mẫu thân thân phận thấp kém như thế nào tranh thủ tình cảm, đến chuyện mình bị đưa tới kinh thành làm chất tử, rồi như thế nào cùng Lý Mộ Trạch liên kết ,bọn họ trong lúc hiệp nghị cái gì ,đầy đủ mọi thứ nói hết,Lăng Duệ nghe được trọn mắt hốc mồm

Y vốn tưởng rằng Lục Nghiễn Đình là nam nhân ôn nhu như thế nhất định sinh trưởng trong thư hương môn đệ, có nghiêm phụ từ mẫu, nào biết đầu rằng nghiêm phụ có từ mẫu nhưng không có, còn trở thành công cụ khắp nơi .Chính y trưởng thành hoàn cảnh vô cùng hạnh phúc, có thể nào nghĩ đến còn có như vậy,lập tức trong lòng không khỏi ưu tư ,chủ động chui vào trong ngực Lục Nghiễn Đình , đưa tay đi ôm Lục Nghiễn Đình ,muốn an ủi hắn một chút ,nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Trái lại Lục Nghiễn Đình, về mặt cố ý giả vờ vài phần đau buồn, trong lòng nhưng vui mừng chết đi được, tiểu gia hóa lần đầu tiên chủ động ôm hắn, tư vị thật sự là tốt. Thừa dịp lúc này, cúi đầu mình mục tương đảm (chẳng kiêng nể) hôn mấy cái, Lăng Duệ quả nhiên biết điều một chút mặc hắn hôn.

Lục Nghiễn Đình đã qua tuổi lưu tâm, kể từ khi gặp được Lăng Duệ thành thật, lại càng sớm nghĩ thông suốt, vì vậy hắn cũng không hy vọng Lăng Duệ vì mình tổn thương tinh thần, liền cúi đầu dụ dỗ nói: “Cho nên chờ Mộ Trạch đẹp yên Bình Hoài Vương làm phản, ta cũng không có gì cái gọi là ủng hộ kẻ giết dây rồi, tự nhiên uy hiếp hắn không được, hắn làm sao có công phu đối phó ta?”

Lăng Duệ nghe hắn tin tưởng Lý Mộ Trạch như vậy, cực kỳ không vui, y giả vờ dựa mấy cái, khề thanh châm chọc nói: “Thì ra là nguoi cầu kết tên vô lại kia, khó trách tin tưởng hắn như vậy.”

Lục Nghiễn Đình dở khóc dở cười, thâm nghĩ vuốt ve y trong lòng ngực là mình, ngủ trên giường chính là y, động thủ động cước trừ y ra căn bản không có người khác, muốn “Thông đồng” hắn là chỉ hai người bọn họ mới đúng chứ, lấy Lý Mộ Trạch ghép thành đôi, thử nghĩ xem cũng cảm thấy đủ ôm.

Hắn lay lay Lăng Duệ, cười nói: “Vậy còn nguoi, nếu không tin Mộ Trạch sẽ không làm hại ta, làm sao còn chạy tới? Không sợ bị liên lụy?”

Lăng Duệ cau mày suy nghĩ, cảm thấy là một cơ hội tốt để tỏ tình, nhưng “Ta yêu nguoi nha, cho nên muốn tới cùng nguoi đồng cam cộng khổ” lời như thế là ở trong miệng y mọc rễ rồi, y căn bản không nhổ ra được. Nghĩ nửa ngày, mới mơ mơ hồ hồ không đầu không đuôi nói: “Àn, bởi vì ở bên cạnh nguoi rất an tâm.”

Lời này của Lăng Duệ chính là uyển chuyển tỏ tình: ở bên cạnh nguoi rất an tâm = nghĩ muốn bên cạnh nguoi = muốn cùng nguoi ở đây cùng nhau = ta thích nguoi = ta yêu nguoi.

Đôi người khác có lẽ nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng Lục Nghiễn Đình thông minh vừa hiểu rõ con người Lăng Duệ, đầu vòng vo mấy vòng lập tức liền hiểu rõ ý tứ trong lời nói, trong lòng nhất thời mừng rỡ như điên, song mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, chỉ nhàn nhạt “Nga” một tiếng.

Tiểu gia hóa da mặt vô cùng mỏng, bình thường muốn hôn trực tiếp hôn là được, một khi hơi ra lời, mười lần có chín lần sẽ bị thẹn quá thành giận mà cự tuyệt, còn phải bị đánh. Lục Nghiễn Đình sớm đã đem Lăng Duệ nặng mấy cân mấy lượng ước lượng được rõ ràng rồi, mình được y tỏ tình, vụng trộm vui mừng là được, tội gì nói ra để cho tiểu gia hóa xấu hổ, đến lúc đó y biến trở về tiểu xà, mình van xin cũng không được.

Lăng Duệ thấy Lục Nghiễn Đình tuyệt đối nghe rõ lời của mình, nhưng đợi hồi lâu lại chỉ nghe một tiếng “Nga” không liên quan, lập tức nổi giận, vừa muốn chửi ầm lên, bỗng nhiên thân thể bị lật ra, nằm ngửa, Lục Nghiễn Đình áp trên người y, trên khuôn mặt tràn đầy tiểu ý.

Lăng Duệ một trận tim đập, đang muốn nói, Lục Nghiễn Đình đã cúi người xuống hôn lên.

Lục Nghiễn Đình ngoài vẫn ôn nhu nhưng trong lại mạnh mẽ, Lăng Duệ trước kia cũng từng hôn qua nữ sinh, đều là do y chủ đạo, lúc ấy còn ngây thơ, nhưng chưa mãnh liệt như vậy, bắt đầu còn vô cùng không phục cổ gắng bắt kịp Lục Nghiễn Đình, muốn cướp đoạt quyền chủ đạo, song rất nhanh Lục Nghiễn Đình dần dần hiển lộ cường thế cùng kỹ xảo cực cao mà đi vào, từ từ không còn khí lực, cả thân thể cũng mềm nhũn.

Chờ Lục Nghiễn Đình buông y ra, nhãn thần y đã mê mang, miệng thờ hồn hển, trong óc trống rỗng, không có chú ý tay ấm áp chắc nịch của Lục Nghiễn Đình đã dò vào bên trong y sam của mình, bắt lấy trung tâm khoái cảm, mềm nhẹ trêu đùa xoa nắn.

“Àn. . . . Không. Buông tay.” Lăng Duệ còn chưa có lấy lại tinh thần, thân thể đã bị Lục Nghiễn Đình trêu chọc nhảy cảm không dứt, phát hiện dục vọng mình ở trong tay Lục Nghiễn Đình từ từ ngạnh lên, cảm thấy hỗn loạn vừa thẹn vừa mãnh liệt khoái cảm làm Lăng Duệ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy một luồng sóng điện từ nơi Lục Nghiễn Đình xoa nắn đi ra, từ xương sống chui lên đầu, vỡ tung trong đầu một mảnh trống không.

Chưa từng trôi qua khoái cảm như vậy làm Lăng Duệ vừa sợ vừa mong đợi, hai tay không tự chủ được chạm tới lòng ngực Lục Nghiễn Đình, mà không ra nửa phần khí lực, như tiểu miêu cào cào làm cho Lục Nghiễn Đình nổi lên ý xấu tăng nhanh lượt động trên tay.

“Thoải mái không. . . .” Lục Nghiễn Đình cúi đầu ôn nhu hỏi, hơi thở nóng rực cố ý phun bên tai Lăng Duệ, dẫn đến tiểu gia hóa từng đợt run rẩy.

Lăng Duệ cắn răng ngăn cản rên rỉ tràn ra, chỉ có thể cuồng loạn lắc đầu, Lục Nghiễn Đình cười cười, dùng một cái tay khác nhẹ nhàng cạy mở khớp hàm thiếu niên cắn chặt, thiếu niên mang theo giọng mũi cùng khóc lóc rên rỉ điềm nị lập tức đứt quãng tràn ra.

Lục Nghiễn Đình thường thức về mặt Lăng Duệ khả ái ngây thơ vô ý toát ra quyến rũ, kim lòng không đâu muốn nhìn nhiều hơn, muốn chạm vào nhiều hơn, liền đem ngón tay thăm dò vào trong miệng Lăng Duệ.

Khoang miệng thiếu niên nóng rực mềm mại, Lục Nghiễn Đình có chút mê say nhẹ nhàng dùng ngón tay khuấy động khoang miệng mềm mại Lăng Duệ, dụ dỗ cái lưỡi mềm mại cùng ngón tay của mình chơi đùa. Cái lưỡi bắt đầu tránh né, sau lại từ từ liếm liếm ngón tay Lục Nghiễn Đình, vô cùng phiến tình.

Lục Nghiễn Đình động tác trên tay tăng lên, thân thể Lăng Duệ nảy lên một chút, rên rỉ phóng thích trong tay Lục Nghiễn Đình. Sau khi phóng thích xong Lăng Duệ kịch liệt thờ hồn hển, ngực yếu ớt phập phồng lên xuống, Lục Nghiễn Đình áp xuống vọng động muốn hôn tới, mặc dù dục vọng muốn tiểu xà phi thường cường liệt, hạ thân cũng đã trưởng đau, nhưng vẫn là bỏ đi ý niệm mây mưa cùng Lăng Duệ trong đầu.

Thật ra thì Lục Nghiễn Đình mới vừa chỉ là muốn hôn hôn mà thôi, sao biết mùi vị Lăng Duệ nỡ diệu như vậy, mình muốn ngừng mà không được, không tự kìm hãm được muốn trêu chọc y. Lăng Duệ mặc dù động tình trong tay mình rồi, nhưng cuối cùng là vẫn không được, hắn không muốn không có sự đồng ý của Lăng Duệ mà thừa dịp Lăng Duệ hiện nay có chút trạng thái mơ hồ mà xuống tay với y.

Vì vậy Lục Nghiễn Đình chỉ một chút liền dừng lại,nhìn xuống dục hóa đốt người ,cúi đầu hôn Lăng Duệ ,nói: “Người trước nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài chốc lát.”

Lăng Duệ sững sốt một chút, mới hiểu được Lục Nghiễn Đình muốn đi làm cái gì. Y mới vừa phóng thích xong,nhưng Lục Nghiễn Đình vẫn chưa,chi mình mình sung sướng,cũng quên mất Lục Nghiễn Đình .

“Chờ một chút!” Y nhìn Lục Nghiễn Đình xoay người rồi giường, vội vàng một tay kéo vạt áo của hắn.

Lục Nghiễn Đình dừng lại chốc lát, quay đầu lại cười cười nói: “Ngoan,buông tay.”

Lăng Duệ mắt thấy Lục Nghiễn Đình muốn rời đi, nóng nảy, quát to: “Lão tử gọi người trở lại người phải trở lại, không được cãi!”

Lục Nghiễn Đình nhất thời dờ khóc dờ cười, này tiểu tử tổng, biết mình muốn y,không biết còn tưởng rằng Lăng Duệ cường bạo hắn.

Hắn bắt đắc dĩ, thấy Lăng Duệ vẻ mặt không tốt,rõ ràng sinh khí , chỉ có thể nằm xuống.

Lăng Duệ thấy Lục Nghiễn Đình biết điều một chút nằm xuống, ngược lại lần này không biết làm sao , mặt búp bê y liền đỏ lên,lúng túng bấu môi.

Này thật làm khó Lục Nghiễn Đình ,người mình muốn đang ở trước mặt mình, nhưng không động đậy được, lại không thể đi ra ngoài tự mình giải quyết, còn phải đau khổ ghen lại ra về ung dung, để tránh làm sọt tiêu hài nhi này ,thật sự là khó không thể tả.

Lăng Duệ thấy Lục Nghiễn Đình mặc dù mang theo nhàn nhạt cười sùng nịch nhìn mình, do y hồ nháo, nhưng trên trán mồ hôi như mưa, rõ ràng cho thấy cố nén, trong lòng bất giác thất vị tạp trần, là áy náy, là ngọt ngào.

Cuối cùng y cắn răng một cái,kéo chăn che kín đầu,Lục Nghiễn Đình hiếm thấy ghen hống nhìn trần trối,biết nên khóc hay nên cười, rời giường đi ra ngoài cũng không được,tiếp tục sỏa hồ hồ nằm nghiêng cũng không xong.

Đang lúc Lục Nghiễn Đình ai thán , từ trong chăn từ từ vươn một cái tay, thăm dò tiểu tâm dục dục sờ qua nắm lấy dục vọng trưởng to của Lục Nghiễn Đình.Lục Nghiễn Đình thở hốt vì kinh ngạc, hiểu ra Lăng Duệ không đành lòng để hắn khó chịu, rồi lại xấu hổ chỉ có thể chui vào trong chăn giúp hắn giải quyết.

Nghĩ tới đây,Lục Nghiễn Đình đáy lòng khó khăn áp chế dâng lên vô hạn yêu thương.

Lăng Duệ trước kia từng tự an ủi qua,tự nhiên hiểu được động tác như thế nào .Nhưng y cũng là lần đầu tiên nắm lấy dục vọng người khác ,hơn nữa người nọ là người làm mình động tâm,cho nên y khẩn trương cùng mới vừa rồi Lục Nghiễn Đình trêu chọc y hiểu ra ,tựa hồ cả ngón tay cũng không động.

Vật trong tay Lăng Duệ nóng đến cơ hồ bị phỏng,dùng ngón tay có thể cảm nhận được hình dáng ,trong chăn suy nghĩ cùng thiếu không khí làm Lăng Duệ nhìn không được run rẩy lên.

Lục Nghiễn Đình cũng từng được nữ tử hầu hạ qua,động tác Lăng Duệ không có một chút kỳ xảo, chẳng qua là thuần túy xoa nắn.Nhưng là nắm lấy dục vọng mình trong tay vuốt ve trúc trắc nhưng ôn nhu , mang theo rất nhỏ run rẩy, lại làm cho Lục Nghiễn Đình cảm thấy mãnh liệt khoái cảm, hắn tưởng tượng thấy vẻ mặt Lăng Duệ trốn trong chăn khả ái ngượng ngùng ,bèn không chế không được mình, hô hấp từ từ nặng nề,từ từ tiết ra.

Lục Nghiễn Đình dù sao cũng là người từng trải qua phong nguyệt ,lực bền bỉ tự nhiên so với Lăng Duệ tốt hơn rất nhiều, Lăng Duệ làm hồi lâu mới tiết ra. Lục Nghiễn Đình hít thở sâu mấy cái, bình tức chút ít, thấy trên tay Lăng Duệ vật của mình,cô tay cũng không nhúc nhích, Lục Nghiễn Đình cảm y sam bên giường cẩn thận giúp Lăng Duệ lau khô sạch sẽ .

Lau sạch thấy Lăng Duệ còn buồn bực ở trong chăn không nhúc nhích,chỉ thấy y buồn bực hừ hừ liền kéo chăn y dụ dỗ y đi ra ngoài, Lăng Duệ nhưng kéo chặt chăn không để cho hắn động.

Lục Nghiễn Đình thở dài, cố gắng vén chăn lên. Chỉ thấy Lăng Duệ cuộn thành một con tôm nhỏ,hắn nhẹ nhàng nâng cầm Lăng Duệ,thấy hai gò má màu hồng, trong mắt mê mang thủy động,hoảng sợ nhìn mình,răng cắn môi thật chặt.

Lục Nghiễn Đình nhất thời hiểu chuyện gì, cẩn thận kéo Lăng Duệ ra, Lăng Duệ vùng vẫy một chút,cuối cùng bởi vì thoát lực bị túm mờ hai tay. Lục Nghiễn Đình dò lấy dục vọng Lăng Duệ,quả nhiên là vừa động tình .

Lăng Duệ cắn chặt đôi môi, cảm thấy then cùng Lục Nghiễn Đình vuốt ve phân thân mình khoái cảm hỗn tạp ở chung một chỗ đánh thẳng vào suy nghĩ hỗn loạn của y,khoái cảm quá cường liệt làm y cơ hồ muốn khóc lên,y dùng tay che mặt,từ giữa kẽ tay tràn ra tiếng khóc nức nở cùng tiếng rên rỉ bị đè nén .

Thật mất thể diện, bất quá giúp Lục Nghiễn Đình lấy tay giải quyết thoả cái,mình lại hưng phấn. Lục Nghiễn Đình có thể hay không cảm giác rất không biết thẹn a?

Lục Nghiễn Đình mỉm cười lấy tay trấn an sờ sờ đầu của y,”Có cái gì xấu hổ , tiểu sỏa qua,ta cao hứng cũng không kịp a, ngoan.”

Mặc dù thật cao hứng mình đối với y có ảnh hưởng, nhưng Lục Nghiễn Đình không làm y xấu hổ nữa,cho nên không tiếng động lần nữa lấy tay đặt lên dục vọng thiếu niên ,ôn nhu vừa giúp y vừa nhẹ nhàng dùng môi hôn mặt của y.

“Tiểu sủa qua làm sao bây giờ nha, sau này tổng yếu lúc nào cũng làm chuyện này a.” Dọn dẹp sạch sẽ xong,Lục Nghiễn Đình ôm Lăng Duệ bởi vì mệt mỏi mà rất nhanh đi ngủ ,yêu thương thờ dài một tiếng.

Người đáng yêu như thế ,ta làm sao có thể buông tay? Cả đời cũng không thể .

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngày kè, Lăng Duệ sau khi tỉnh lại phát hiện mình bị ôm trong ngực Lục Nghiễn Đình, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trên mặt lập tức xet đỏ,may là người ôm mình không có tỉnh, nếu không Lăng Duệ không biết phải làm sao đối mặt. Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút, biến trở về tiểu xà bò qua người Lục Nghiễn Đình men theo giường bò xuống.

Lục Nghiễn Đình mở hai mắt ra, trong nhãn mâu là tiểu ý.

Hắn đã sớm tỉnh, chỉ là sợ tiểu xà xấu hổ mới giả vờ ngủ,bất quá tựa hồ kết quả không thay đổi, tiểu gia hóa biến trở về thành tiểu xà ,muốn ôm lấy y thân mật cơ hội một chút cũng không có .Hắn thờ dài cũng chậm chậm rời giường xuyên y.

Lục Nghiễn Đình hiện tại hoàn cảnh đặc biệt,Lăng Duệ cũng biết, cho nên chỉ ở bên trong phòng hai người lúc chung đụng mới biến trở về người, bình thời liền lười biếng gục ở trên vai Lục Nghiễn Đình phụng bồi hắn phơi nắng đọc sách.

Cứ như vậy nhân nhả qua mấy ngày,Lăng Duệ trời sinh hoạt bát hiếu động lại không có cảm thấy một chút buồn bực, ngược lại cảm thấy rất thích thú vui vẻ, y buổi tối uốn tại trong ngực Lục Nghiễn Đình ,xuất thần nghĩ ,thì ra đây chính là cái gọi là tình yêu cùng cuộc sống .

Buổi sáng này, người hầu quý phủ Lục Nghiễn Đình náo loạn chút chuyện, hắn đi xử lý,Lăng Duệ không thể cùng đi,không thể làm gì khác hơn là một mình một người trong thư phòng đọc sách. Nhìn nhìn, chợt nghe được một trận cước bộ rất nhỏ từ xa tới, Lăng Duệ cho là Lục Nghiễn Đình ,đang muốn đứng dậy đón chào, lại bỗng nhiên nghe ra cũng không phải là tiếng chân Lục Nghiễn Đình,ngừng tay không mở cửa.

Không biết đối phương là ai,Lăng Duệ hóa thành tiểu xà,nhưng còn chưa kịp ẩn thân cửa liền bị mở ra.

Lý Mộ Trạch mở cửa nhìn thấy tiểu xà cuộn thành một đoàn, ngẩng lên thân thể nhìn hắn, tựa hồ rất kinh ngạc, sủa hồ hồ không động.

Hắn vốn là có chuyện quan trọng cùng Lục Nghiễn Đình thương nghị, nhưng chính trị thời buổi rối loạn, không tiện quang minh chính đại,nên ai cũng không có thông báo, lặng lẽ đi vào nghỉ Lục Nghiễn Đình trong thư phòng chờ hắn. Vừa mới vào, liền thấy được vật nhỏ một bộ dáng chờ cửa , lập tức mặt mày hớn hở.

Lăng Duệ lấy lại tinh thần, mỗi lần thấy thái tử cũng biết không có chuyện gì tốt, tóm lại thấy người này là rầu rĩ, Lăng Duệ cũng lười cùng hắn so đo, đánh không lại vẫn không thể trốn sao?

Lý Mộ Trạch từ mấy tháng trước khích bác Lăng Duệ cùng Lục Nghiễn Đình ,Lục Nghiễn Đình mặc hắn như thế nào hồ nháo cũng không chịu mang tiểu xà tới nữa,Lý Mộ Trạch bắt đắc dĩ, sau lại tình thế khẩn trương,tự nhiên không có tâm tư vui đùa .

Hôm nay hắn bí mật tìm đến Lục Nghiễn Đình ,trừ thương lượng chính sự ngoài cũng chứa mấy phần tâm tư muốn đi đùa bỡn tiểu xà,làm sao có thể để cho tiểu xà chạy trốn, lập tức sẽ dùng khinh công nhào tới tóm lấy Lăng Duệ,đem nó đặt ở trên bàn.

Lăng Duệ mới vừa xem sách,bị tiếng bước chân Lý Mộ Trạch làm cho sợ đến nỗi y cũng chưa kịp dọn dẹp,cứ như vậy bày tại trên bàn.Lục Nghiễn Đình vì không để cho Lăng Duệ cảm thấy buồn bực, liền vơ vết rất nhiều tiểu thuyết ma quái cho y,hợp ý, cũng dụ dỗ được Lăng Duệ vui vẻ.

Lý Mộ Trạch biết cuộc sống Lục Nghiễn Đình vô cùng quy luật, thư phòng cho tới bây giờ cũng là thu thập sạch sẽ , chưa từng đem sách để loạn như vậy,định thần nhìn lại vừa phát hiện nội dung sách này cùng nội dung Lục Nghiễn Đình thích cực khác,không khỏi nắm tiểu xà vô tâm cười trừ nói: “Chẳng lẽ là người vật nhỏ này đang đọc sách? Người xem hiểu không?”

Lăng Duệ nghe vậy kinh hãi, không biết Lý Mộ Trạch biết bí mật mình không,cho nên hồ nghi nhìn chằm chằm hắn. Nhìn một lát cảm thấy người này chẳng qua là nói giỡn mà thôi, liền ngược lại dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn chằm chằm hắn, xem thường thái tử này hành động đầu trộm đuôi cướp , lại thừa dịp Lục Nghiễn Đình không có ở đây quậy phá.

Lý Mộ Trạch tự nhiên sẽ không để ý tới một tiểu xà kỳ thị mình, hắn hăng hái bưng bưng trên cọt Lăng Duệ,một lát đem nó quăng lên,một lát lại đem thân thể nhỏ của nó làm một loạt các loại tư thế tức cười ,làm Lăng Duệ giận tím mặt,liên tiếp nghĩ muốn há mồm tạt cắn.

Chơi một lúc lâu, Lý Mộ Trạch thấy tiểu xà hành hạ sao cũng không để ý mình, mất hứng thú, ngược lại nghĩ lấy lòng lấy lòng vật nhỏ, để cho nó chủ động cùng mình chơi đùa, cho nên liền đem cốc rượu mình từ trong cung mang đi ra vốn muốn đưa Lục Nghiễn Đình, mở ra.

Rượu kia là cốc rượu, hương vô cùng thuần, rất mê người, người đã cảm thấy say lòng người. Lăng Duệ ở kiếp trước uống rất tốt, chẳng qua là ngại nghề nghiệp cảnh sát mà thỉnh thoảng ít uống. Huống chi trước kia y còn mới mẽ xã hội, mới ra đời không có nhiều tiền, chỉ có thể chấp nhận bia bình thường, chưa từng gặp qua rượu ngon thơm như vậy.

Lý Mộ Trạch thấy tiểu xà mắc câu, lập tức dương dương đắc ý, hần cười nói: “Đây cũng không phải là rượu bình thường, là Giang Bắc bên kia tiến cống mà đến, khắp thiên hạ cũng là chỉ có một trăm bình mà thôi, có muốn hay không ném thử?”

Lăng Duệ nghe nói là tiến cống, một người được một trong một trăm bình trong thiên hạ, lập tức nuốt nước miếng tới. Y suy nghĩ một chút, cảm thấy vô lại đáng hận, rượu ngon lại không thể lãng phí, thích thú cảm thấy lấy lòng Lý Mộ Trạch một chút cũng không sao.

Lý Mộ Trạch nhìn ra tiểu xà con người đen thui nhất thời sáng, biết có thể đùa, lập tức chủ động đưa tay lên cái bàn. Quả nhiên tiểu xà lập tức bò đi qua, nhẹ nhàng dùng thân thể lạnh như băng trắng mịn cọ, Lý Mộ Trạch lần đầu tiên được tiểu xà chủ động thân cận, trong lòng vui thích, dùng cái tay còn lại gãi đỉnh đầu khả ái của tiểu xà, Lăng Duệ mặc dù không vui, nhưng vì rượu ngon cũng là biết điều nhịn mặc hần sờ, không có giống thường ngày giương nanh múa vuốt phản kháng.

Chờ Lý Mộ Trạch đủ nghiện, hài lòng cảm qua bôi từ trên bàn sách, rót đầy một bôi đầy tới trước mặt tiểu xà.

Lăng Duệ ba lạng bò qua, trước cho đầu đến dọc bôi từ dùng sức mà ngửi, phát giác thật là rượu ngon, quả nhiên không uống công y cực khổ làm trò tiêu khiển cho kẻ khác! Người đủ, thật cẩn thận hạ đầu xuống, vươn ra lưỡi để liếm, vào miệng quả nhiên hương thuần say lòng người! Cuối cùng Lăng Duệ đem trọn đỉnh đầu cũng chôn ở trong bôi từ uống hết, chỉ hận không được hóa người cảm bình uống.

Lý Mộ Trạch không ngờ được tiểu xà này lại là tiểu tử quý, tử lượng còn không nhỏ. Thân thể nho nhỏ của nó, một chén hần là đã rất nhiều, song uống đến thấy đầy, lại còn hăng hái bùng bùng bò tới cọ tay mình xin uống, bộ dáng một chút cũng không có say!

Cho nên Lý Mộ Trạch chỉ sợ thiên hạ bất loạn, vừa rót đầy một bôi cho Lăng Duệ. Cứ như vậy, Lăng Duệ liên tục uống sáu, bảy chén, rốt cục say.

Lý Mộ Trạch nhìn tiểu xà bò bò ngã trái ngã phải, bò tới bên cạnh bàn cũng không biết ngừng, còn sủa hồ hồ bò tới, nửa thân thể cũng lộ ra. Lý Mộ Trạch vội vàng đem tiểu xà túm lại, tiểu xà chống mặt trở lại trên bàn lại bắt đầu chung quanh làm loạn, nghe mùi thơm tìm tới vô rượu, nó cố gắng muốn bò lên, nhưng bởi vì cái vô rượu bóng loáng mà tuột xuống.

Lý Mộ Trạch bắt đắc dĩ, chỉ đành phải đem cái vô rượu xuống mặt đất, vì phòng ngừa tiểu xà rơi xuống cái bàn, lấy tay chung quanh ngăn cản. Tiểu xà lần đụng vào tay Lý Mộ Trạch, cũng tức giận dùng đầu mà đùn đùn, muốn cái chướng ngại vật này tránh ra. Lý Mộ Trạch thấy tiểu xà say rượu, định cùng nó chơi trốn tìm, kết quả một không bắt, lại để cho tiểu xà phanh một cái ngã trên bàn.

Lý Mộ Trạch sợ hết hồn, xong đời, Lục Nghiễn Đình sùng ái vật nhỏ này như vậy, bị mình cố ý đánh cho quá chén còn ném lên mặt đất, mà tốt xấu gì vẫn không thể đem mình lột da hủy đi cốt a!

Nghĩ tới đây lòng tự dưng đứng, liên tục không ngừng khom lưng muốn nhặt tiểu xà.

Nào biết đâu rằng mới đề hạ thân, lại thấy tiểu xà trên người bạch quang chột lóe, nhìn lại lúc đầu còn bộ dạng tiểu xà, bây giờ là người thiếu niên.

Thiếu niên kia nằm lăn trên mặt đất, co lại thân thể nhìn không thấy mặt mũi, Lý Mộ Trạch không dám tin ngay ngốc một chút, dần dần tiếng hít thở đều đều của thiếu niên truyền đến, rõ ràng cho thấy cũng đã say ngủ.

Lý Mộ Trạch dù sao kiến thức rộng rãi, sau khi khiếp sợ liền hồi phục thái độ bình thường, hần nín hơi ngồi xổm xuống, tiểu tâm dục dục đem thiếu niên trở mình ôm vào trong ngực, rõ ràng phát hiện là tiểu nhị Lăng Duệ trong Tụy Nguyệt lâu không bao giờ cho mình sắc mặt tốt cũng như vui vẻ.

Trong lòng hần nửa là mừng rỡ, nửa là ưu thương. Chuyện lúc trước chuỗi lại với nhau, khó trách ở Tụy Nguyệt lâu Lăng Duệ không từng cho mình sắc mặt tốt, chắc là trước kia mình đều là khi dễ y, vừa khích bác quan hệ y và Nghiễn Đình, mới như thế. Ngày thứ nhất nhìn thấy Lăng Duệ, cùng y đi chính là cái “Biểu ca” chắc là Nghiễn Đình đã dịch dung, khó trách ngày đó Nghiễn Đình bị giam lỏng. Lăng Duệ nhất thời sắc mặt khó coi không yên lòng.

Lý Mộ Trạch nội tâm đau khổ, đã biết một hai tháng tới mọi cách lấy lòng, nhưng ra là chưa từng đi vào trong lòng thiếu niên này nửa bước.

Lăng Duệ phẩm rượu rất tốt, uống rượu say náo loạn như vậy lập tức biết điều một chút ngủ ngay. Lý Mộ Trạch ôm y, thiếu niên trong ngực an tĩnh ngủ, thường ngày cho tới bây giờ đối với mình không có nửa phần nụ cười khuôn mặt thanh tú khả ái lộ ra vẻ vô cùng biết điều, trên gương mặt trắng nõn bởi vì men say mà phỉm đỏ ửng, thật giống như hai đoá hoa đào nở rộ. Lý Mộ Trạch nhìn nhìn, thế nhưng cảm giác mình cũng có chút say. Cứ như vậy ôm y bình yên ngủ say, Lý Mộ Trạch có loại cảm giác tốt đẹp chính là thiếu niên này.

Cảm nhận được hơi thở Lăng Duệ, Lý Mộ Trạch kim lòng không đậu cúi đầu, đem môi dán tại trên môi mềm mại của Lăng Duệ.

Đang hôn hết sức say mê, cửa bỗng nhiên bị mở ra, ngay sau đó một tiếng ho khan tràn ngập cảnh cáo vang lên, Lý Mộ Trạch cả kinh lập tức buông ra Lăng Duệ.

Chỉ thấy Lục Nghiễn Đình đứng ở cửa, trên gương mặt tuần tú không có một tia tâm tình, một đôi phượng nhãn nhưng lóe ra sắc bén quang mang. Lý Mộ Trạch trong bụng lại bị hần nhìn vậy có chút chột dạ.

Lục Nghiễn Đình thấy thế chỉ thờ dài, tiến lên đem Lãng Duệ từ trong ngực Lý Mộ Trạch ôm ra ,nói: “Duệ nhi mới vừa làm phiền thái tử .”Nói xong, hắn là đem Lý Mộ Trạch nhét vào bên trong thư phòng, thẳng đem Lãng Duệ ôm trở về gian phòng.

Lục Nghiễn Đình đem Lãng Duệ đặt ở trên giường, gặp người bị chiếm tiện nghi mà còn không biết gì cả,Lục Nghiễn Đình trên mặt không chút biểu tình trong lòng lại có nhiều giận dữ. Hắn cúi đầu cùng Lãng Duệ hôn sâu mới giúp y dịch tốt chân.

“Ngô, còn muốn rượu.” Lãng Duệ một thanh bất được y phục Lục Nghiễn Đình nói mớ.

Lục Nghiễn Đình bắt đắc dĩ vỗ vỗ y , đưa tay nhét trở về trong chăn, “Tiểu tửu quỷ, sau này đều không cho ngươi uống rượu.”

Chờ Lãng Duệ sau khi tỉnh lại, trời đã đen thối. Y cảm thấy đầu có chút choáng,người vừa kéo vừa đau —— từ trên bàn té xuống,y mới vừa ngồi dậy, Lục Nghiễn Đình liền đẩy cửa mà vào .

Lãng Duệ vịn cái trán, ngáp một cái: “Tên vô lại đầu?”

Lục Nghiễn Đình đem khay thức ăn nóng hổi đặt ở trên bàn, “Sớm đi, đây cũng không phải là Đông cung hần ,còn không có thể ở lại a.”

Lãng Duệ kinh ngạc nhìn hần một cái, lần đầu tiên nghe được Lục Nghiễn Đình người ôn văn như vậy lại nói ra loại châm chọc ý tứ hàm xúc này.

“Mau tới đây ăn cơm, cũng đói cả ngày rồi.”

“Nga” Lãng Duệ gãi gãi mái tóc rối bời,xuyên ngoại sam qua.Ánh nến trên bàn,một đầu ánh lửa chấp chòn, đặt ở hiện đại vậy thì giống ánh nến bữa ăn tối rồi, đáng tiếc Lãng Duệ cảm thấy ánh mắt sắc bén Lục Nghiễn Đình,y như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than như kim sau lưng,căn bản là thực không biết vị.

Ăn một lát, thật sự ra mồ hôi lạnh, không thể làm gì khác hơn là để đĩa xuống nói: “Cái gì Nếu như ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng tốt lắm, lão nhân gia người nhìn ta như vậy, ta nơi nào nuốt trôi a.”

Lục Nghiễn Đình bắt đắc dĩ, đem chuyện tình buổi sáng sơ lược kể lại,Lãng Duệ nghe,càng thêm ăn không vô .

Y choáng váng một chút, “Không thể nào, hần biết rồi?”

Lãng Duệ phiền não lòi tóc đã loạn,buồn rầu đứng lên: “Rượu! Cũng là rượu làm hại!”

Lục Nghiễn Đình nhìn hành động “Tự mình hại mình” ,trong bụng cũng không chịu được,ngược lại an ủi y:”Lần sau không nên như vậy là được.Mộ Trạch cũng không phải là ngoại nhân, biết rồi sẽ biết.”

Lãng Duệ vô cùng xem thường lớn tiếng nói: “Mới không phải cái gì chuyện nhỏ, ngươi không biết tên kia cớ nào vô lại, cớ nào giáo hoạt, cớ nào khôn kiếp! Không biết hần nắm nhục điểm ta muốn chơi ta thế nào!”

Lục Nghiễn Đình cười không nói, yên lòng, cầm qua chiếc đĩa Lãng Duệ giúp y chia thức ăn. Lý Mộ Trạch cùng hần thương nghị hoàn chính sự cũng hàn huyên một chút chuyện Lãng Duệ,Lục Nghiễn Đình mới vừa biết một, hai tháng qua Lý Mộ Trạch người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp liền tiếp chạy đi nhìn sắc mặt Lãng Duệ .Nếu nói là trong lòng không ăn đảm đó là gạt người , chẳng qua là nhìn tiểu gia hỏa trị độn về mặt ghét bỏ, không thể biết tâm ý Lý Mộ Trạch , Lục Nghiễn Đình biết y sẽ chỉ là của mình .

Lý Mộ Trạch đúng là không hợp với Lãng Duệ, hần vốn không tự chủ được khi dễ cùng trêu chọc người mình thích, càng thích càng khi dễ, Lãng Duệ tính tình nhưng bướng bỉnh, chút nào chịu được người khác khi dễ trêu chọc. Buổi tối Lục Nghiễn Đình nằm ở trên giường ôm Lãng Duệ không yên lòng nghĩ tới.

Chẳng qua là người kia từ trước đến giờ cường thế, muốn đồ cũng không chọn thủ đoạn, Lục Nghiễn Đình cau mày, ôm Lãng Duệ tay nắm thật chặt,trong lòng thủy chung không quên được tình cảnh buổi sáng mờ cửa thấy Lý Mộ Trạch ôm Lãng Duệ ,còn có ánh mắt Lý Mộ Trạch nhìn Lãng Duệ ẩn nhẫn sâu thẳm .

Lãng Duệ bị hần ôm không nhúc nhích được, bỗng nhiên buột miệng cười: “Ngươi có phải hay không đang ghen?”

Lục Nghiễn Đình bị trúng tim đen,rất là lúng túng, dứt khoát trực tiếp đoạt lấy môi tiểu oan gia, lúc này đến phiên Lãng Duệ thẹn thùng.

Lục Nghiễn Đình hòa nhau một trận hải lòng, rồi lại chuyển niệm nghĩ đến kẻ từ khi mình và tiểu xà này ở chung một chỗ , vốn là tính tình trầm ổn cũng không còn,bất tri bất giác lại cũng lấy tính trẻ con của tiểu gia hỏa này,mình trước kia nơi nào hiềm lạ loại cổ chấp này?

Lãng Duệ bình phục hô hấp, nhếch miệng cười một tiếng nói: “Ngươi lo lắng cái gì, ta không thích tên vô lại kia,hần yêu thích ta là chuyện của hần ,liên quan gì ta?” Sau đó rộng lượng vỗ vỗ Lục Nghiễn Đình,một bộ dáng thành khẩn.”Yên tâm yên tâm, ta sẽ không một cước đạp hai thuyền !”

Lục Nghiễn Đình nói: “Ngươi biết tâm ý Mộ Trạch?”

Lãng Duệ liếc hần một cái, “Ta cũng không phải là người mù, hần liền tiếp chạy đến tìm ta, cho hần sắc mặt thế cũng đuổi không đi, còn cầm đồ đến cho ta vui mừng, không phải là thích chẳng lẽ ăn no rồi việc muốn ăn đòn?Ta không phải là không hiểu, bắt quá là không vạch trần,nếu không mọi người

không tự nhiên a.”

“Người a.” Lục Nghiễn Đình gõ gõ cái trán Lăng Duệ, buồn cười nói: “ Bao nhiêu người nghĩ muốn hấn yêu, người còn ghét bỏ.”

Lăng Duệ giật mình, sờ sờ cánh tay đem da gà nổi lên dề xuống.”Kính nhờ,cũng không phải là nữ, còn muốn làm Thái Tử Phi ?Tha cho ta đi! Huống chi sau này hấn tự có hấn hậu cung ba nghìn mỹ nữ, chẳng lẽ còn muốn treo cổ ta ở đây khảm cổ lên a...”

Lục Nghiễn Đình nghe y nói buồn cười, không khỏi mặt mày cũng giãn ra, trên mặt nhẹ nhàng cười. Lăng Duệ nhìn ,cũng cười cười theo.Lục Nghiễn Đình vuốt mặt của y nói: “Bản thân ta là nguyện ý người treo cổ ở ở đây coi tiền như rác.”

Lăng Duệ giãn tái mặt,liếc hấn một cái, nói: “Đó là vinh hạnh của người!”

Đang mang theo xấu hổ cùng giận dữ,lại có chút điểm nộ,dưới ánh trăng ngoài ý muốn phong tình vạn chủng. Lục Nghiễn Đình thấy vậy hô hấp hơi chậm lại, chỉ cảm thấy hạ phúc dần dần nóng lên, hấn trở mình ngăn Lăng Duệ nói: “Duệ nhi, cho ta đi.”

Lục Nghiễn Đình thường ngày thanh âm nhu hòa hôm nay tràn đầy mê hoặc, trầm thấp dễ nghe phảng phất một loại chú ngữ làm cho người ta ý loạn tình mê .Lăng Duệ ngẩng mặt thấy Lục Nghiễn Đình áp trên người mình , nhìn mình bằng nhăm mầu tối tăm,cảm thấy cả người thật giống như muốn chìm đắm vào đó.

Thật lâu y mới từ trong suy nghĩ Lục Nghiễn Đình trở về,Lục Nghiễn Đình chưa nhận được câu trả lời của y ,cũng rất quân tử chẳng qua là áp y cũng chẳng động đậy.Lăng Duệ nhất thời vừa thẹn vừa giận, y tức giận nghĩ mình làm sao đáp ra miệng, chẳng lẽ muốn “Hảo,cứ làm ta “ như thế?

Cực tuyệt sao, người này áp mình bộ dạng mình động cũng không động vừa nhìn cũng biết là tình thế bắt buộc .

Nhưng là mình thật ra thì cũng rất khó chịu , người mình thương ở bên mắt thấy nhưng tay không động cũng sẽ không thỏa mãn dục vọng a. Bất quá mình không thể nào nguyện ý bị thượng, lên thượng người thì sao,không nói đến mình có thể hay không,Lục Nghiễn Đình có chịu hay không cũng là vấn đề.

Lục Nghiễn Đình thấy Lăng Duệ vốn là xấu hổ mang ánh mắt e sợ dần dần phiêu viễn rồi,biết y vừa đi vào cõi thần tiên ,không biết nghĩ đến ai,không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, thẳng cúi người hôn y,cay mở môi y,lưỡi hấn dẫn đến một trận kịch liệt dây dưa, cuối cùng đem hôn vật nhỏ này trở về trên người mình. Sau đó Lục Nghiễn Đình tiếp tục dù bận vẫn ung dung chờ đáp án Lăng Duệ đang vừa thẹn vừa giận,thương thức bộ dáng khả ái của y.

Thật ra thì hấn cùng Lý Mộ Trạch tính tình có chút tương tự, chẳng qua là Lý Mộ Trạch khi dễ rõ ràng,Lục Nghiễn Đình thích thăm khi dễ, khi dễ Lăng Duệ khi Lăng Duệ phát hiện mình bị bị khi phụ ,tiếp tục vạn bản nhu tình,tiểu sỏ qua thua bởi trên tay hấn đúng là cũng không sai.

Lăng Duệ cam chịu đưa ôm cổ Lục Nghiễn Đình,ngẩng đầu dùng cái hôn để thay thế trả lời. Lăng Duệ dù sao kinh nghiệm không nhiều lắm, cũng không đúng phương pháp, cộng thêm trong lòng vừa xao động, hơi kém cẩn trọng môi Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình không dám nghĩ cứ như vậy phóng túng tiểu xà,môi của mình hay không còn có thể bình yên vô sự, chỉ có thể cầm lại quyền chủ đạo, hôn một hồi lâu, chờ buông ra Lăng Duệ hai mắt đã tràn đầy tình dục .

Lục Nghiễn Đình nhẹ nhàng giải khai y sam Lăng Duệ, từ từ lộ ra thân thể mềm dẻo của thiếu niên,ánh trăng trong đêm,Lăng Duệ da thịt trắng nõn nhàn nhạt màu ngà hiện ra mê người , xúc cảm trong tay bền chắc trắng mịn, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Lăng Duệ cảm giác được ngón tay thon dài Lục Nghiễn Đình từ từ vuốt ve cổ của mình, lồng ngực cùng bụng, tay âm áp mang theo chai sạn mang đến mãnh liệt khoái cảm, song Lục Nghiễn Đình dường như từ từ thương thức, cho nên thả chậm tốc độ, nhưng chính là cái chậm chạp vuốt ve này,mang đến mãnh liệt khoái cảm, dẫn đến Lăng Duệ từng đợt run rẩy, trên người từ từ hiện lên một tầng nhàn nhạt đỏ ửng.

Lăng Duệ chịu đựng không nổi loại cảm giác này như cảm thấy thẹn, trong đầu của y đã loạn thành một đoàn, mơ mơ màng màng hai mắt thấy Lục Nghiễn Đình mỉm cười ,trong lòng quật cường không chịu thua .y tức giận khẽ cong lên đầu gối, cọ xát khó hạ Lục Nghiễn Đình,Lục Nghiễn Đình dục vọng thoáng chốc trưởng đại .

Lục Nghiễn Đình bị y trêu chọc như thế ,hít vào thở ra một hơi, hô hấp lập tức nặng nề,động tác trên tay không tự chủ được trở nên mãnh liệt.

Lăng Duệ đối với hấn giáo hoạt cười cười, phi thường hài lòng thì ra là mình đối với nam nhân ôn nhu này ảnh hưởng lớn như thế, cũng không phải là chỉ có mình bị dục vọng hành hạ.

“Người là đang đùa với lửa.” Lục Nghiễn Đình vì Lăng Duệ cười mà dừng lại một chút, nhưng ngay sau đó cúi người cắn lỗ tai của y dùng thanh âm khàn khàn bao hàm tình dục nhẹ nhàng nói.

Lăng Duệ còn chưa mở miệng phản bác, hạ thân đã bị nắm lấy.Lục Nghiễn Đình kỹ thuật cao siêu,Lăng Duệ dần dần mê loạn , khi hấn xoa nắn liền tiết ra ngoài.Lục Nghiễn Đình dùng dịch thể dính dính kia, nhẹ nhàng mở ra thân thể Lăng Duệ .Ngoại vật xâm nhập làm Lăng Duệ một cái giật mình, đôi mắt mang theo nước mắt đáng thương nhìn Lục Nghiễn Đình ,nhưng Lục Nghiễn Đình bị nhìn trúng ngón tay lập tức tăng nhanh động tác trừu sáp .

Ngón tay ở trong nội bích mềm mại nóng ẩm ẩn vào,Lục Nghiễn Đình đã có thể tưởng tượng khi vào bên trong cực lạc thế nào, trên người dục vọng kêu gào muốn đi vào, bởi vì thương tiếc mà cố gắng duy trì lấy tay lý trí để cho hấn ôn nhu nhưng cường thế tiếp tục mở rộng, để tránh Lăng Duệ lúc tiếp nạp hấn bị thương.

Lăng Duệ chưa từng bị kích thích như vậy,khoái cảm cùng cảm giác đau đớn làm y không biết làm sao,bản năng thân thể co lại muốn tránh xa,không biết làm thế nào bị Lục Nghiễn Đình ấn xuống ngay một chút cũng không có nơi có thể trốn, rên rĩ mang theo mấy phần khóc nức nở.

Lục Nghiễn Đình xem chừng đã không sai biệt lắm, liền từ từ đem dục vọng của mình đẩy vào,Lăng Duệ đau đến há miệng kếm chút hít thở không thông,Lục Nghiễn Đình tiến vào địa phận mềm mại, cũng không khỏi than thở một tiếng, nếu không phải người phía dưới trọng yếu vô cùng, hẳn liền muốn liều lĩnh động đây .

“Ngô, đau quá. Đi ra ngoài. Không cần.” Lăng Duệ không chịu nổi loại ngọt ngào này hành hạ, khóc lên.

“Ngao. . . .” Lục Nghiễn Đình trấn an hôn môi y,thanh âm khàn khàn trầm thấp rõ ràng rung động: “Người sẽ thích.”

Đội Lăng Duệ chậm chạp bình tĩnh,Lục Nghiễn Đình liền bắt đầu động,từ động tác trừu tượng nhẹ nhàng đến phát cuồng ,Lăng Duệ cũng dần dần cảm nhận được lạc thú, rên rĩ áp cũng không được,hai chân cũng quắn lên ngang hông Lục Nghiễn Đình .

Một phen mây mưa hành hạ đến sau nửa đêm mới nghỉ ngơi. Lăng Duệ một ngón tay cũng không nhúc nhích được rồi, toàn thân cũng là mồ hôi, cứ như trong nước mới vớt ra .Lục Nghiễn Đình ôm y đến dục thất trong phủ đệ ,trong lúc rửa sạch không nhịn được lại muốn một lần,Lăng Duệ mềm nhũn gục ở trên vách dục trì,chỉ có thể mặc cho hắn hành hạ, rên rĩ cũng nhột nhột yếu ớt, thanh âm đã sớm khàn khàn.

Chờ Lục Nghiễn Đình giúp y chuẩn bị sạch sẽ, ôm y trở về phòng Lăng Duệ đã sớm ngủ như chết.Hai người lui vào trong chăn, Lục Nghiễn Đình ôm chặt y,bất đắc dĩ vừa áy náy hôn mặt Lăng Duệ.Tiểu gia hỏa này nhất định buồn bực lắm rồi,mình nguyên chỉ là muốn cổ trong lần đầu tiên của y mà tiết chế chút,nhưng không ngờ thì ra là tâm ý tương thông tư vị hai người kết hợp lại tuyệt vời như vậy,không nhịn được liền liên tục muốn y,chỉ hận không thể nuốt cả người y vào bụng mới thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ngày kè,Lăng Duệ vẫn ngủ thẳng tới xế chiều mới tỉnh lại, trong bụng thiên quân vạn mã reo hò kháng nghị, trên người thật giống như bị xe cán qua bần rùn vô lực. Lăng Duệ rên rĩ một hồi nhớ tới chuyện đêm qua , đỏ mặt lên, thấy Lục Nghiễn Đình đi vào lập tức chui vào trong chăn làm con nhím. Lục Nghiễn Đình sợ y buồn bực ,nụm cười chui vào chăn,Lăng Duệ xấu hổ nổi giận bực phát lên người Lục Nghiễn Đình.

Lục Nghiễn Đình cũng thức thời, châm trà dâng com hầu hạ, còn cẩn thận giúp Lăng Duệ xoa bóp. Lăng Duệ hưởng thụ cấp phục vụ của đế vương ,cộng thêm Lục Nghiễn Đình thỉnh thoảng nói lên hai câu tình thoại, không nhiều lắm một hồi liền dụ dỗ được Lăng Duệ một chút.

Sau mấy ngày, hai người thật giống như tiến vào hủ mật,mặc dù nơi nào cũng không thể đi, nhưng thời thời khắc khắc đều ở chung một chỗ nhưng cũng vui vẻ tựa như thần tiên. Dĩ nhiên, đối với loại tính tình Lăng Duệ, nếu phạm vi hoạt động có thể lớn hơn nữa một chút thì càng hoàn mỹ.

Lăng Duệ mặc dù không có nói ra, nhưng Lục Nghiễn Đình tâm tư tinh tế,làm sao có thể nhìn không ra hải tử kia con mắt cứ lóe sáng nhìn ra viện tử,mặt trông mong.Hắn mặc dù bị giam lỏng ở trong phủ đệ, song mình cũng tuyển Lý Mộ Trạch người cũng thường truyền lại tin tức cho hắn, hiện tại Bình Hoài Vương làm phản đã căn bản không chế được rồi, trong triều đình thái tử cùng Trần Vương đấu nhưng vẫn là giằng co. Lục Nghiễn Đình cũng chỉ có thể an ủi Lăng Duệ ,hơn nữa đồng ý xong chuyện,mình liền dẫn y ra kinh thành du ngoạn.

Lăng Duệ nghe Lục Nghiễn Đình giải thích, liền bắt đầu ngày ngày hy vọng.Y cũng không còn hứng thú biết những chuyện này, phụng bồi Lục Nghiễn Đình ở trong phủ đệ, tự nhiên không biết phía ngoài mưa gió cả thành.

Ban đêm,Lăng Duệ trở mình, bỗng lung phát hiện cái ôm ấm áp bên cạnh không có, liền mơ mơ màng màng mở ra Thụy Nhân,phát hiện trong đêm tối Lục Nghiễn Đình đang chỉnh lý y sam, một bộ dạng muốn đi ra ngoài.

“Đánh thức người?” Lục Nghiễn Đình vừa chỉnh lý y sam bên cười cười: “Ngủ tiếp một chút đi, ta có việc muốn đi ra ngoài.”

Trên căn bản trừ chuyện thái tử vô lại kia,Lục Nghiễn Đình cũng không việc bận gì.Thiệt là, cho dù hắn là Bill Gates cũng không thể khiến nhân viên tạm thời không ngủ mà phụng bồi hành hạ ! Không tuân theo luật lao động a,Lăng Duệ trong nội tâm oán thầm.

Lục Nghiễn Đình trầm mặc hạ xuống, ngồi vào bên giường, ôm Lăng Duệ ,suy đi nghĩ lại dặn dò: “Nghe, sáng mai người biến trở về là tiểu xà,không để người khác gặp người, ta có thể phải hai ngày nữa mới trở về, người hết thấy cẩn thận. Giả như có người tới xét nhà, người.”

“Có phải hay không xảy ra chuyện gì?” Lăng Duệ chặn lại lời của hắn, lo lắng nói.

“.” Lục Nghiễn Đình hôn mặt của y một cái,”Tai mất Mộ Trạch đặt ở bên cạnh Trần Vương truyền đến tin tức, nói Trần Vương cố ý ở nơi này hai ngày ,Mộ Trạch quyết định tiên hạ thủ vi cường, tối nay canh tư. Bức vua thoái vị.”

Bức vua thoái vị? Lăng Duệ thất kinh, thiếu chút nữa thét chói tai .Trong ấn tượng y vua thoái vị đại biểu chính là không thành công tiện thành nhân,

huynh đệ phụ tử nghiêng đoạt,Lục Nghiễn Đình lại muốn đi tham dự những chuyện nguy hiểm? Y cũng không quên mất biến cố trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy Huyền Vũ Môn .

“Không được! Người điên rồi, ta không để cho người đi!” Lăng Duệ lập tức gắt gao ôm lấy thất lưng Lục Nghiễn Đình.”Lý Mộ Trạch muốn làm hoàng đế để cho chính hắn đoạt đi,không cho phép người cùng làm việc xấu!”

Lục Nghiễn Đình thấy Lăng Duệ lo lắng cho mình, trong lòng không khỏi nổi lên một tia ấm áp, hắn trấn an vỗ vỗ đầu của y,khiến y chôn ở trong lồng ngực mình, hôn mấy cái: “Yên tâm, tuy nói là đột nhiên khởi sự, nhưng Mộ Trạch đã chuẩn bị lâu rồi, không có nguy hiểm.”

“Nói nhảm, không có nguy hiểm người tại sao nói sẽ có người tới xét nhà!”

“Đây chẳng qua là vạn nhất, tiểu sỏ qua.” Lục Nghiễn Đình bắt đắc dĩ, bình thường vật nhỏ rất mơ hồ , lúc này cũng nhanh trí rồi.

“Người nhất định phải đi?” Lăng Duệ nhìn chằm chằm hắn.

Lục Nghiễn Đình vỗ vỗ mặt Lăng Duệ.”Người nói xem? Tốt lắm, ngoan,buông tay.”

Hắn vừa dứt lời, Lăng Duệ Suru” một tiếng không thấy bóng dáng,Lục Nghiễn Đình kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy một tiểu xà cắn chặt vạt áo y phục của mình , thân thể lạnh như băng trắng mịn vịn lồng ngực mình,con người đen bóng tiểu xà kiên định nhìn chằm chằm hắn.

Lục Nghiễn Đình vừa nhìn cũng biết Lăng Duệ muốn cùng hắn đi, hắn kéo tiểu xà,tiểu xà trong miệng cắn chặt y phục mình,chết sống không buông miệng, lồi nẩy cái Lục Nghiễn Đình cũng cho y cắn nát .Lục Nghiễn Đình không dám lực mạnh đẩy y ra,sợ làm đau Lăng Duệ,bắt đắc dĩ chỉ có thể đem tiểu xà nhét vào trong ngực của mình, vỗ vỗ đầu tiểu xà:”Người a. Biết điều một chút không cho lộn xộn!”

Tiểu xà hiển nhiên nhắm mắt làm ngơ, dương dương đắc ý ngẩng lên đầu lắc lắc,miệng kêu hai tiếng đáp ứng.

Lục Nghiễn Đình dùng khinh công ra khỏi phủ đệ, Lăng Duệ từ trong vạt áo ló đầu ra,chi thấy trước phủ đệ đã có mười Hắc y nhân đợi,Lăng Duệ mới hiểu được cái gì gọi là”Mặc dù là tạm thời nây lòng tham nhưng đã chuẩn bị đầy đủ” .

Chỉ nghe Lục Nghiễn Đình đình từng cái phân phó nhanh chóng Hắc y nhân đi tìm vị đại quan kia,điều động bao nhiêu người vào cửa cung ,người đi vây quanh đại điện, hắn điều động chính là mấy ngàn người,Lăng Duệ sơ sài tính toán có hai ba vạn binh lính.Y đáy lòng âm thầm giật mình, Lục Nghiễn Đình thì ra thuộc phe cánh Lý Mộ Trạch cũng coi như được giao trọng binh. Thật ra thì chính vì hắn cùng Lý Mộ Trạch quan hệ không ai biết,vì vậy Lý Mộ Trạch đem một nửa lực lượng giao cho Lục Nghiễn Đình trên tay mê hoặc địch nhân.

Lục Nghiễn Đình phân phó xong, vừa vận khởi khinh công thẳng vào Hoàng Thành. Lý Mộ Trạch đã sớm ở Đông cung chờ chực, thấy Lục Nghiễn Đình trao đổi cái ánh mắt liên hướng tâm cung hoàng đế đi tới.

Hai người bọn họ thẳng đi vào tam cung, dọc theo đường đi bọn thái giám thế nhìn thấy bọn họ thế nhưng cũng không lên tiếng thông báo, nói vậy sớm đã bị thu mua, khi bọn hắn đi tới trước điện, Đại thái giám bên cạnh hoàng đế thậm chí thấp giọng cùng Lý Mộ Trạch mật báo nói bệ hạ bí mật triệu kiến Trần vương, nói vậy không khác liền đến.

Lý Mộ Trạch hơi vuốt cằm, nhẹ nhàng mở ra cửa điện cùng Lục Nghiễn Đình lặng lẽ lên vào. Lăng Duệ ló ra, phát giác tam cung này thật không lớn, long sần sau bình phong ,Lục Nghiễn Đình Lý Mộ Trạch ẩn vào hoàng đế thế nhưng không biết gì cả.

Hai người ẩn thân ở trong bố幔 dây cộm nặng nề tĩnh tâm chờ chực . Bỗng nhiên, trên long sàng truyền đến một trận kịch liệt ho khan, Lý Mộ Trạch vén lên một góc bố幔 nhìn, Lăng Duệ từ trong khe thấy lão hoàng đế từ trong giấc mộng thức tỉnh, nhưng ngay sau đó ôm ngực, vẻ mặt thống khổ, sắc mặt trắng đến hồng, mắt thấy là bệnh phát. Mà xem một chút vẻ mặt Lý Mộ Trạch,phát hiện hắn mới đầu kinh ngạc, trên mặt cánh từ từ nổi lên một tia nhợt nhạt nụ cười.

Lăng Duệ nhìn đến đây sợ hãi,y biến thành tiểu xà vốn không có nhiệt độ, nhìn một màn này trong lòng lạnh như băng .

“Có ai không, khụ. Trẫm.” lão hoàng đế đã không thể động thân,hai tay khô gầy run rẩy vuron ra đệm chăn, hướng tầm điện, ưỡn.Song phía ngoài cung nhân nhận được ý tứ Lý Mộ Trạch ,không một ai đi vào.

Lăng Duệ không đành lòng, xem không được lão nhân bộ dáng thê lương ,nó bất an uốn éo người,Lục Nghiễn Đình phát hiện, cúi đầu, thấy Lăng Duệ con người đen lúng liếng là cầu xin, chỉ có thể khê than thở, nhẹ nhàng vỗ vỗ nó, đối với nó lắc đầu, mang trên mặt một chút bắt đắc dĩ. Lăng Duệ không đành lòng nhìn lại, chui vào trong ngực Lục Nghiễn Đình .

Đang lúc này, bỗng nhiên phía ngoài một tiếng hô to: “Trần Vương điện hạ giá lâm——”

Lão hoàng đế nghe được thông báo, trong mắt vẫn đục tuyệt vọng rốt cục hiện lên một tia hi vọng. Lý Mộ Trạch ẩn thân chỗ tối cùng Lục Nghiễn Đình thần sắc ngưng trọng, tay đề ở trên chuỗi kiếm vận sức chờ phát động.

Lăng Duệ nghe được vội vàng thăm dò nhìn lại, thấy một thanh niên oai hùng đi tới ,mặt mày cùng Lý Mộ Trạch có chút tương tự, song ánh mắt lăm lăm thật giống như một đầu mãnh thú. Trần vương bước vào tam điện, hắn nện bước rất lớn,khiến khỏi y sam xào xạc,thật có mấy phần phong thái đế vương .

“Phụ hoàng, nhi thần.” Trần vương mới hành lễ,liền nhận thấy được trên long sàng khác thường, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy lão phụ thân

của mình vịn bộ ngực từng ngum từng ngum thờ, sắc mặt màu đỏ tím, hai mắt dữ dội đột, thấy hấn đi vào, dùng sức dứt quãng nói: “Kính nhi
Thuốc, trên bàn.”

Trần vương lúc ban đầu kinh ngạc rất nhanh lui tẩn, thay vào đó là tỉnh táo đến gần như thần sắc lãnh mạc , hấn nhanh chóng đem bình bạch ngọc trên bàn cầm đi qua, song đi tới long sàng , nhưng không có cho hoàng đế, mà là giờ lên cao cao, thần nhiên nói: “Phụ hoàng, di chỉ kế vị ở đâu ?”

Lão hoàng đế dường như không dám tin, hấn thở hổn hển mấy cái: “Ngươi, ngươi. . . . thì ra. . . .”

“Phụ hoàng, ngươi nói cho nhi thần, di chỉ ở đâu , nhi thần liền đem thuốc cho ngài.” Trần Vương như mây ôn nhu dụ dỗ , nhưng thanh âm kia như lãnh vào cốt.

Lý Mộ Trạch mắt thấy hoàng đế muốn nói, lập tức lời ngọc bội trên cổ phóng nội lực ném ra ngoài, khó khăn lắm đánh trúng bình trên tay Trần Vương , nhất thời bình Bạch Ngọc vỡ thành mảnh nhỏ, được hoàn bên trong lăn đầy đất.

“Là ai! ?” Trần Vương quát lên một tiếng lớn.

Lý Mộ Trạch thân hình bạo khởi, rút ra bội kiếm nhu thân đánh tới, Trần Vương nghiêng người giống như trước rút ra bội kiếm ngăn cản, cười lạnh nói: “Nguyên lai là thái tử điện hạ, thế nào cổ ấn thân tâm cung, sẽ không sợ bị người chê cười?”

Lý Mộ Trạch nói: “Ta và ngươi thì đều như nhau, ngẫm hiểu , cần gì nhiều lời.” Nói xong một kiếm thẳng đến chỗ yếu hại của Trần Vương.

Bên kia hoàng đế thấy thái tử vẫn ẩn thân tâm cung cũng không tới cứu mình, không khỏi một trận chọc giận, hỗn tạp tuyệt vọng cùng bị ai, một hơi thở gấp không ra thể nhưng bạch nhãn nhất phiến liền băng hà .

Trần Vương thấy thế gào to một tiếng, bên ngoài tâm cung lập tức truyền đến mơ hồ tiếng đánh nhau. Lý Mộ Trạch hừ lạnh một tiếng: “Xem ra Tứ ca đều có chuẩn bị a!”

“Nói hay lắm!” Trần Vương giờ kiếm ngăn trở phía sau Lục Nghiễn Đình tiến lên trợ giúp Lý Mộ Trạch công kích, hai kiếm đánh nhau phát ra điện quang hỏa thạch leng keng thanh âm, “Ngũ đệ cũng vậy, nếu không Bôn vương vì sao ở bên ngoài thật lâu không vào?”

Lăng Duệ treo ở trong ngực Lục Nghiễn Đình , thấy trước mắt là đao quang kiếm ảnh, y lần đầu tiên nhìn thấy động võ dù chân ướt chân ráo cũng nhìn ra được ba người này là lấy sinh mệnh vật lộn độ sức, không khỏi kinh hãi đảm chiến, nhưng một cử động cũng không dám, sợ làm Lục Nghiễn Đình phân tâm, để cho hấn nhất thời bị thương.

Ba người này võ công vốn là không phân cao thấp, Lý Mộ Trạch nhưng có Lục Nghiễn Đình tương trợ , không lâu lắm Trần Vương liền rơi xuống hạ phong, trên đầu vai vết máu đem y sam áo nhuộm thành đỏ tươi, mắt thấy sắp thua.

Lúc này, cửa sổ lại bỗng nhiên bị phá mở, năm, sáu người chu y (áo đỏ) vọt đi vào, vây bắt Lý Mộ Trạch cùng Lục Nghiễn Đình. Trần Vương thối lui khỏi chiến cuộc, thở hổn hển một hơi cười to nói: “Ha ha, xem ra Ngũ đệ nhân mã của ngươi không kịp Bôn vương a!”

Lý Mộ Trạch giận dữ, một kiếm chặt đứt cổ một tên chu y gần người, nhất thời máu tươi phun ra ngoài. Bên này Lục Nghiễn Đình cẩn thận ứng đối, mặc dù không bị thương , nhưng một địch ba, cũng dần dần thấy trật .

Triền đầu chỉ chốc lát, Lục Nghiễn Đình biết rõ có cổ cũng là hòa mẫn Trần Vương , liền nổi lên ý niệm tốc chiến tốc thắng trong đầu, hấn thủ thế yếu đi, tăng thế công, hấn là sử dụng đả pháp liễu mạng. Lăng Duệ trong ngực hấn trừng lớn nhãn tình thủy nhuận, liền tiếp thấy Lục Nghiễn Đình đón kiếm của đối phương mà lên, trước một khắc bị thương nhanh chóng công kích, liền cũng biết Lục Nghiễn Đình tính toán hiểm trung cầu thắng, không khỏi gấp đến độ mồ hôi lạnh ứa ra. Chỉ thấy Lục Nghiễn Đình đánh chốc lát, một kiếm đâm chết một tên chu y, bên trái lộ sơ hở, tên chu y cao lớn bỏ tới, Lăng Duệ không kịp quán nhiễu, lập tức từ vạt áo của hấn xông ra, khăn giọng kêu to.

Người nọ chợt thấy một tiểu xà thoát ra kiếm vịn hướng mình kêu, nhận ra là kịch độc Tây Vực Tuyết Xà, hoảng sợ , dừng lại , Lục Nghiễn Đình xoay người đâm gã.

Đang lúc này, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến từng tiếng reo hò, Lục Nghiễn Đình cùng Lý Mộ Trạch cẩn thận vừa nghe, bên nhìn nhau cười, người mình rốt cuộc đã tới. Trần Vương thấy đại thế đã mất, biết đã mất lực xoay chuyển thế cục, liền dẫn vết thương nhảy lên, xông về phía Lục Nghiễn Đình gần đó.

Võ công của hấn cùng Lục Nghiễn Đình tương đối, nhưng hiện nay nhãn tình đỏ hoét cũng điên rồi ra hết sức công kích, hơn nữa vẫn còn một tên chu y, Lục Nghiễn Đình lập tức rơi xuống hạ phong, bắt đầu thất thế.

Một đao một kiếm đem Lục Nghiễn Đình lui về phía sau, lui tới bên tường lúc mắt thấy tên chu y vung đao chém tới, bất đắc dĩ chỉ có thể nghiêng về hướng Trần Vương. Nhưng né tránh tên chu y thì Trần Vương kiếm đã xé gió lao tới, Lục Nghiễn Đình giương mắt, chỉ thấy kiếm kia nhắm thẳng vào tim của hấn

Trần Vương trong lòng đã biết hôm nay dữ nhiều lành ít, căm giận không cam lòng, một kiếm này có thể lòi Lục Nghiễn Đình chôn cùng, thật cũng không uổng, chẳng biết lúc nào trên người Lục Nghiễn Đình xuất hiện một thiếu niên, kiếm của mình hung hăng đâm vào không phải Lục Nghiễn Đình, mà là bà vai thiếu niên kia .

Lục Nghiễn Đình mắt thấy chạy không khỏi một kiếm kia, lại bỗng nhiên cảm giác người mình bị đẩy đi, sau đó chính là thanh âm Lăng Duệ buồn bực hừ

nhe, kịp phản ứng kiểm Trần Vương đã cầm ở trên bả vai Lăng Duệ .

“Duệ nhi!” Lục Nghiễn Đình thất thanh kêu thảm thiết, Trần Vương rút kiếm ra, trên vai Lăng Duệ nhất thời phun ra huyết dịch nóng rực. Lục Nghiễn Đình tâm thần đều sợ hãi, một tay ôm chầm Lăng Duệ, một tay hết sức giết chết tên chu y. Lý Mộ Trạch bên kia quay đầu thấy tình cảnh này, trong nội tâm hơi khựng lại, một cước đạp tên chu y vương vãi liền nhào qua Trần Vương cùng Lục Nghiễn Đình bên kia.

Lúc này, cảm vệ quân cùng binh sĩ Lục Nghiễn Đình mang đến xông vào đại điện, sau một trận hỗn chiến, đem đám người Trần Vương một lưới bắt hết.

Thống lĩnh cảm vệ quân vốn không phải người của Lý Mộ Trạch, song thấy tầm điện, tình thế bên trong, lấy làm kinh hãi, dừng lại một chút, chống lại ánh mắt Lý Mộ Trạch nghiêm nghị đang đứng chấp tay, thức thời quỳ xuống hướng về phía Lý Mộ Trạch hô to: “Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, làm bệ hạ chấn kinh!”

Phía sau một đám binh sĩ ở lúc ban đầu một trận hỗn loạn, cũng quá sợ hãi địa quỳ rạp xuống đất, kinh hoàng hô to: “Tham kiến bệ hạ.”

Lý Mộ Trạch tâm phiền ý loạn phát phát tay, tâm thần chỉ ở trên người hai người góc tẩm cung. Hắn nhìn người quỳ đầy đất, giận nói: “Truyền thái y! Nhanh, Thái y trong Thái Y Viện cũng truyền đến!”

Lục Nghiễn Đình ôm Lăng Duệ, phong mấy chỗ đại huyết cầm máu, nhưng tác dụng không lớn, trên vai Lăng Duệ vẫn không ngừng chảy ra huyết thủy, đưa nửa người cũng nhuộm ướt. Lục Nghiễn Đình tay vẫn run rẩy, hắn chưa từng có sợ hãi như vậy, dường như nhiệt độ cùng tính mạng cũng theo máu Lăng Duệ chảy ra.

Người trong ngực sắc mặt trắng bệch, môi hơi mở ra tựa hồ muốn nói cái gì nhưng đã không có khí lực.

Lăng Duệ cảm thấy bả vai đã đau đến chết lặng, thân thể tựa hồ dần dần lạnh đi, nhiệt độ trên tay của Lục Nghiễn Đình nắm lấy y là thứ duy nhất có thể cảm giác được. Y cố gắng đem tầm mắt tan rã tập trung nhìn mặt Lục Nghiễn Đình, trong thoáng chốc nhìn thấy Lục Nghiễn Đình từ trước đến giờ vẫn đậm phong khinh thần sắc đều biến mất, run rẩy đôi môi hô cái gì đó, tựa hồ là tên mình, trông mặt hiện đầy tơ máu. Sau đó, có giọt nước nóng hổi trên mặt mình, theo mặt chảy vào trong miệng, thật chất.

Rõ ràng bị thương chính là mình, thấy người nam nhân này đang khóc, cảm thấy khó chịu.

Lăng Duệ giật giật môi, khó khăn mở miệng: “Đừng khóc.”

Lục Nghiễn Đình cảm tay lạnh như băng của y, tay hắn đầy tiền huyết của Lăng Duệ, lạnh như vậy, nóng như vậy. Hắn đã không kịp có mặt chỗ binh sĩ, không nhìn được cúi đầu, từng chút từng chút dùng đôi môi hôn gò má tái nhợt của Lăng Duệ, lại nghe đến thanh âm yếu ớt mang theo một chút xiu nụ cười cùng nghịch ngợm ngày thường Lăng Duệ nói:

“May là ta đi theo ngươi tới nơi này. Thật tốt .”

May là ta đi theo ngươi, nếu không. Ta ở trong phủ ngươi, vĩnh viễn chờ cũng không thấy ngươi trở lại.

Cho nên.

May là, kiếm Trần Vương đâm là bờ vai của ta mà không phải tim của ngươi .

May là, người bị thương chính là ta.

May là, ngươi bình yên vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lăng Duệ khi mở mắt ra, choáng váng một hồi lâu mới nhìn rõ ràng mọi thứ xung quanh. Y giật giật môi, trong cổ họng khô khốc như hỏa thiêu, không khỏi rên rỉ một tiếng.

Lập tức liền có một thiếu nữ xinh đẹp bưng nước trà tới đây, cười dài nói: “Công tử, ngài rốt cục tỉnh, đã ngủ bảy ngày rồi, uống nước trước đi.”

Lăng Duệ được thiếu nữ giúp đỡ từ từ uống nước trà, cuối cùng cảm thấy trong cổ họng thư thái rất nhiều. Y nhìn gian phòng lớn nghi ngờ nói: “Đây là nơi nào?”

“Thanh Lương điện a, công tử.” Thiếu nữ nháy mắt mấy cái nói.

Không đứng mình tại sao còn đang trong cung? Không phải là ngủ bảy ngày sao? Lục Nghiễn Đình cũng nên đem mình bàn hỏi phủ nì!

“Lục Nghiễn Đình ở đâu?” Lăng Duệ tức giận hỏi.

“Bởi vì phạm tội mưu nghịch bị giam ở Thiên Lao a.” Thiếu nữ kia nói.

“Mưu nghịch! ? Thiên Lao! ?” Lăng Duệ sùng sốt một chút , hoài nghi mình nghe lầm, Lý Mộ Trạch không phải là đem Trần Vương bắt được rồi sao? Chẳng lẽ là Trần Vương phản kích thành công, hoặc là hoàng tử khác đem Lý Mộ Trạch đánh bại, nếu không Lục Nghiễn Đình làm sao trở thành tội phạm mưu nghịch bị giam ở đại lao?

“Hiện tại hoàng đế là ai?” Lăng Duệ nói.

“Là trẫm” Thanh âm quen thuộc từ cửa điện truyền đến, Lăng Duệ ngẩng đầu, thấy Lý Mộ Trạch ngẩng đầu bước vào trong điện, phía sau còn đi theo chút ít thị vệ cùng thái giám.

Lý Mộ Trạch đã sớm thay long bào, mặt mày vẫn như dĩ vãng, nhưng nhiều hơn uy nghi. Lăng Duệ thấy vậy sùng sốt, một hồi lâu mới kịp phản ứng, đem ly trà trên tay nhắm ngay Lý Mộ Trạch ném qua, nổi giận mắng: “Ngươi đã là hoàng đế sao lại đưa hân nô tì vào đại lao rồi? Ngươi là đồ hỗn trướng qua sông rút cầu!”

Một ít chúng cung nhân cùng thị vệ bình sinh thù kiến chẳng những thấy y không hành lễ, thậm chí còn nói hoàng đế “Hỗn trướng” hơn nữa công khai hành hung người, mọi người cũng trợn mắt hốc mồm, sau một lúc lâu mới tỉnh lại, bùm bùm tụt quỳ trên đất, cúi đầu lạnh run, sợ tân hoàng bệ hạ này muốn giết chớ đánh mề trên người bọn hắn.

Lý Mộ Trạch đã quen tính tình Lăng Duệ cùng mặt lạnh, thật cũng không để ý. Huống chi Lăng Duệ bộ dạng bưng bưng sức sống như thế, so với nằm ở trên giường hôn mê làm cho hắn vui mừng nhiều lắm. Vì vậy Lý Mộ Trạch mặc dù thiếu chút nữa bị ly trà văng vào đầu, thật cũng không tức giận, hắn phát tay một cái để cho cung nhân đem cháo nóng đặt ở trên bàn sau liền để cho bọn họ toàn bộ lui ra ngoài.

Hắn tự mình đem cháo nóng bưng đến trước mặt Lăng Duệ, ở trên mép giường ngồi xuống, hơi mỉm cười nói: “Bây giờ cũng không có ăn gì ngon, đói bụng chưa.”

Lăng Duệ hôn mê bảy ngày, cả người gầy một vòng, vốn khuôn mặt búp bê tròn trịa liền thay đổi, hiện ra mấy phần bệnh yếu gầy gò. Lý Mộ Trạch tay sờ sờ mặt của y, đem tóc mai vén sau tai, thờ dãi một tiếng nói: “Đều ngủ đến gầy, ăn chút cháo đi.”

Lăng Duệ cũng không đưa tay đi đón chén cháo, cũng không nói chuyện, chỉ lấy cặp mắt đen giần giần theo dõi hắn, nói rõ không ăn mềm cũng không sợ cứng, muốn Lý Mộ Trạch nói cái công đạo.

Lý Mộ Trạch bắt đắc dĩ, “Ngươi ăn chén cháo này, ta nói cho ngươi.”

Lăng Duệ nghe vậy, lập tức đoạt lấy chén cháo nóng, càn quét trong miệng, Lý Mộ Trạch nhìn y ăn ác liệt như vậy, từ từ vỗ lưng của y sợ y sặc.

Chỉ chốc lát sau, chén đã thấy đáy. Lăng Duệ đem chén đặt mạnh tại đầu giường, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Mộ Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ăn xong rồi, ngươi nói đi.”

Lý Mộ Trạch nhìn y một hồi lâu, từ từ nói: “Không phải mới vừa nghe người khác nói, hân là tội mưu nghịch sao?”

“Nếu như hân mưu nghịch, làm sao ngươi có thể làm hoàng đế!” Lăng Duệ mắng to.

“Hân là không có mưu nghịch, nhưng là phụ thân hân Bình Hoài Vương phản, theo như triều đại luật lệ nên tru di cửu tộc. Hân là nhi tử Bình Hoài Vương, cũng phải tru di.”

“Ngươi!” Lăng Duệ không dám tin, “Ngươi quả nhiên qua sông rút cầu liễu. Khốn kiếp!”

Y nhìn Lý Mộ Trạch vẻ mặt vân đạm phong khinh, chỉ cảm thấy một cỗ hỏa vô danh dưới đáy lòng chui lên, Lục Nghiễn Đình tín nhiệm người này như vậy, tại sao có thể bị phản bội? Lăng Duệ nghĩ tới đây, giận dữ một quyền hướng Lý Mộ Trạch bên giường đánh qua.

Đáng tiếc y mới vừa tỉnh lại, khí lực không có, Lý Mộ Trạch không có ý tứ tránh né, tùy ý để quả đấm của y đánh vào người. Lăng Duệ không có thể đem Lý Mộ Trạch đánh đau, cũng là bởi vì động tác quá lớn mà động tới vết thương, bạch y nhất thời tiết ra tiên huyết.

Lý Mộ Trạch đưa y kéo vào trong lòng ngực của mình ôm chặt, chế trụ y giãy dụa, “Thật vất vả mới chữa được, không nên làm rách vết thương.”

Lăng Duệ quả thật không còn sức, giãy dụa không ra bị ôm trong ngực, y tâm tư quay cuồng, suy nghĩ hồi lâu, mới cứng rắn nặn ra một câu: “Đưa hân thả ra.”

“Không được.” Lý Mộ Trạch nhàn nhạt cự tuyệt, song giọng nói để ý tất cả đều là kiên định.

“Cút.”

“Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.” Lý Mộ Trạch thờ dãi một tiếng thả lại trên giường, cẩn thận dịch tốt chăn.

“Cút.” Lăng Duệ trở mình, quay lưng về phía hắn, vô luận Lý Mộ Trạch như thế nào dằn dò, thủy chung đều chỉ có một chữ nguội lạnh như vậy.

Lý Mộ Trạch đứng bên giường y hồi lâu, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười khổ sở ,thờ dài một tiếng: “Chẳng lẽ ta một chút cũng không đáng giá được người tin tưởng sao?”

Sau hôm đó Lý Mộ Trạch vẫn bình thường,Lăng Duệ đối với hắn hai loại thái độ,một là khuôn mặt lãnh mặt không nhìn lơ đi, một là lãnh thanh âm nói một câu: “Người chừng nào thả hắn ra?” Không nhận được đáp án,liền không hề lên tiếng nữa.

Đại khái là phòng ngừa Lăng Duệ biến thành xà len lén rồi đi, Thanh Lương điện bố trí cực kỳ đơn sơ, căn bản không có góc chết,tất cả địa phương thấy được rõ ràng. Huống chi Lăng Duệ bị thương nặng chưa lành cả người không còn chút sức lực nào, trong lúc nhất thời cũng khó mà rời giường,cho nói chi là muốn đi ra ngoài .

Cung nhân đều được Lý Mộ Trạch ra lệnh, nghiêm cấm tiết lộ ra tin tức Lục Nghiễn Đình.Lăng Duệ mỗi lần hướng cung nhân dò thăm, cung nhân đều không để ý y,nếu không thì liền phịch một tiếng quỳ xuống đất mẫn liệt dập đầu, tới tới lui lui thật giống như máy móc “Xin công tử không nên làm khó tiểu nhân. Bệ hạ mệnh lệnh không được đối công tử nói. Bệ hạ trách tội tiểu nhân .” Mấy câu nói đó, nghe được Lăng Duệ cũng không dám lại tiếp tục hỏi tới .

Cứ như vậy không minh bạch qua một tháng,vết thương trên người Lăng Duệ cũng khá bảy tám phần, cho nên liền bắt đầu bày kế trốn đi.Không biết làm thế nào Lý Mộ Trạch thật trong kĩ,giăng co ba bốn ngày, đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ mà cũng không có, giận đến Lăng Duệ những ngày qua cũng không quản cái gì thí Vua không thí Vua rồi, vừa thấy Lý Mộ Trạch liền ném đồ.

Liên tiếp náo loạn mấy ngày, Lý Mộ Trạch sắc mặt vẫn bình thản ung dung, không hề bị ảnh hưởng. Lăng Duệ thật sự không có biện pháp rồi,chi có thể bắt đầu tuyệt thực. Những cung nhân biết Lý Mộ Trạch vô cùng sùng ái vị Tiểu công tử này,tự nhiên không dám chậm trễ, tuyệt thực một ngày, bị làm cho sợ đến trước mặt Lăng Duệ vừa quý vừa cầu .Lăng Duệ hạ quyết tâm, hàng ngày hờ hững, đối phương báo tin Lục Nghiễn Đình mới ăn cơm.

Cung nhân bị y náo loạn một ngày, rốt cục không chịu nổi, trải qua Lăng Duệ bảo đảm tuyệt đối không tiết lộ ,mới vừa ngáp ngừng nói: “Lục Nghiễn Đình. . . Ngày hôm trước đã bị yêu trảm. . .”

Lăng Duệ sùng sốt, sắc mặt nhất thời trắng xanh, y run rẩy bắt được y sam cung nhân ,đôi môi run lên mấy cái mới phát ra âm thanh tới : “Không. Không thể nào. Người gạt ta, hắn không có chết!”

Cung nhân nói:”Công tử, thật sự. Hành hình thị chúng,kinh thành mọi người ai cũng thấy hắn bị chém. . . .”

Lăng Duệ như bị sét đánh, trong óc ầm ầm rung động, khí lực toàn thân y bị những lời này rút đi rồi, cả người nhuyển đảo trên người cung nhân .Cung nhân bị làm cho sợ đến luống cuống, vội vàng đem y nửa đỡ nửa bế lên giường.

Lăng Duệ kéo chăn đem mình co thành một đoàn, hướng bên trong giường .Y nghi không ra mình ban đầu liều mạng đi cứu người, làm sao thoảng cái không còn.Hắn đi làm chuyện bức vua thoái vị nguy hiểm như vậy, mình đi theo hắn, y không phải là giúp hắn cản một đao rồi sao, giờ sao lại chết. . . .

Lăng Duệ hỗn loạn , trong đầu từ từ hiện lên khuôn mặt tươi cười của Lục Nghiễn Đình,y còn nhớ rõ bàn tay khoan hậu ấm áp Lục Nghiễn Đình,mắt của hắn nhìn mình luôn là mang theo ôn nhu cùng sùng nịch, vô luận mình như thế nào cẩu kinh, hắn cũng sẽ không so đo. Người này cũng thường khi dễ y, thích xem y xấu hổ, thích xem y quần bách, nhưng là mỗi khi y tức giận, hắn làm mọi cách ôn nhu dụ dỗ, thật ra thì tự mình biết hắn tại trong tối khi dễ mình, nhưng là mỗi lần thấy hắn bởi vì mình lộ ra xấu hổ quần bách mà ánh mắt trở nên càng thêm ôn nhu cùng yêu thương cung chịu ,mình sẽ nguyện ý lần nữa cùng hắn tranh cãi.

Hắn không phải nói, chờ chuyện này xong ,liền mang mình đi khắp thiên hạ sao?

Hắn không phải nói sau này cứ như vậy vẫn ở bên cạnh mình sao?

Hắn không phải nói, không lừa gạt mình sao? Hiện tại nì?Chẳng lẽ lời hứa trước kia cũng là lừa gạt mình ?

Lăng duệ cảm thấy cả người trống rỗng,trái tim từng đợt đau đớn.Y ngây ngốc núp ở trong chăn, kinh ngạc nghĩ tới hết thầy ấm áp vui vẻ trước kia ,sau đó nhớ tới người cho mình vui sướng đã bị xử tử tàn khốc ,đã mất.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người dùng sức mở chăn ra.Đồng dạng tình cảnh trước kia cũng từng phát sinh quá, Lăng Duệ hoảng hốt nhớ lại trước kia Lục Nghiễn Đình vén lên chăn của mình, cười dài nói: “Lại muốn làm tiểu ốc sên nữa?”

Y mừng rỡ ngẩng đầu, song trong ánh nền nhìn qua cũng là khuôn mặt lo lắng của Lý Mộ Trạch.

Lý Mộ Trạch xoa lệ trên mặt Lăng Duệ, nói: “Tại sao, nghe cung nhân nói người cả ngày không ăn”

Lăng Duệ đã hận người này đến không còn cách nào hận nữa,y cắn chặt môi dưới, cố gắng đem mình rứt về lại.

Lý Mộ Trạch nhìn môi y cắn ra máu ,một tia máu đỏ theo cằm chảy xuống, nhìn thấy mà giật mình. Hắn khẽ dùng sức cạy mở môi của y,Lăng Duệ nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Hắn đã chết,người đã đem hắn giết. . .”

Lý Mộ Trạch nhất thời hiểu ,hắn tức giận nói: “Rốt cuộc là người hỗn trưởng nào nói cho người!”

Lăng Duệ bỗng nhiên tự tiểu phi tiểu nhìn hần một cái, trong cái nhìn kia đầy hận thù, lại là châm chọc, lại là tuyệt vọng, thấy vậy Lý Mộ Trạch lòng tràn đầy thê lương. Bỗng nhiên, Lăng Duệ bắt tay Lý Mộ Trạch hung hăng cắn xuống.

Tay đứt ruột xót, Lý Mộ Trạch nhất thời cảm thấy đau vào nội tâm. Hần cúi đầu nhìn thiếu niên này thật giống như con thú chỗ phát tiết, mặt chảy đầy mồ hôi cùng nước mắt, chỉ chuyên tâm cắn tay của mình, trong lòng liền đau đến lợi hại.

Hần thoát hài xoay người lên giường đem Lăng Duệ kéo vào trong ngực, Lăng Duệ thẳng đem tay Lý Mộ Trạch cắn đến huyết nhục mơ hồ mới thoát lực buông ra.

Lý Mộ Trạch đưa mặt y đặt tại trong lòng ngực của mình, nói: “Xin lỗi, cũng là ta ích kỷ. Để cho ta ích kỷ một lần cuối cùng này đi.”

Nói xong, hần nâng mặt Lăng Duệ, nhẹ nhàng trân trọng ấn xuống một cái hôn lên trên môi của y, sau đó lại như mới vừa rồi ôm vào ngực.

Dần dần, Lý Mộ Trạch cảm giác được trước ngực mình long bào dần dần ướt một mảnh, nước mắt của người hần ôm lãnh đến trong lòng Lý Mộ Trạch.

“ Nguyên lai là ta hại chết hần” Lăng Duệ bỗng nhiên nhàn nhạt nói.

Lý Mộ Trạch nổi lên một nụ cười khổ, “Thì ra là người vẫn biết.”

Qua một hồi lâu, Lý Mộ Trạch bỗng nhiên nói: “Người có thể đối với ta cười không?”

Lăng Duệ nhưng không có trả lời.

Lý Mộ Trạch thở dài một tiếng

Mình biết nụ cười thiếu niên này cỡ nào tốt đẹp, thuần túy, sạch sẽ, ngây thơ, thẳng thắn. Mình chưa từng có, chưa từng thấy qua nụ cười tốt đẹp này thuộc về mình.

Thế mà, y không đối mình cười

Từ một khắc ban đầu nhìn thấy y, đến bây giờ.

Hần chưa từng có một nụ cười nào là dành cho mình.

Một lần, cũng không có.

Lăng Duệ không biết mình tối hôm qua là như thế nào ngủ, nhưng khi tỉnh lại tựa hồ đã không có ở trên giường. Phía dưới rất xóc nảy, thật giống như đang trên xe ngựa, trên mặt thoa khăn lông lạnh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Lăng Duệ đưa tay muốn lấy khăn lông xuống, nhìn tình hình, tay lại bị người đè xuống, người nọ cười nói: “Không nên cầm, cũng khó thành cây hạch đào rồi, không sợ làm sợ người sao?”

Lăng Duệ nghe ra là thanh âm Lý Mộ Trạch, liền không hề nói, cũng không nữa so đo mình ở phương nào, đang đi đến đâu.

Lý Mộ Trạch chẳng qua là vỗ vỗ tay của y, cũng không có nhiều lời.

Xe ngựa không biết đi bao lâu rồi, chung quanh dần dần an tĩnh lại, nghe không được phía ngoài chợ náo nhiệt. Vừa đi chốc lát, xe ngựa ngừng, Lý Mộ Trạch ôm lấy Lăng Duệ xuống xe, hần thô lỗ đá đá cửa, cao giọng hô to: “Đây, mở cửa mở cửa, cũng đưa hàng tới cửa rồi, còn chưa thu?”

Chỉ chốc lát sau, Lăng Duệ nghe được cửa mở ra. Người mở cửa nói: “Tới, đi! Duệ nhi? Làm sao người dẫn y tới, không phải nói qua ba ngày nữa chờ ta chuẩn bị xong đón hần sao?”

Ngay sau đó, Lăng Duệ đã cảm thấy mình được đón vào trong lòng ngực quen thuộc mà ấm áp. Y khăn trương thân cứng còng, không dám động cũng không dám lên tiếng, sợ thức tỉnh mộng đẹp.

Lý Mộ Trạch giờ tay lên cười nói: “Tay của ta cũng bị y cắn nát rồi, nếu không dẫn y, không biết y muốn làm sao hành hạ ta.”

Lục Nghiễn Đình đối với tiểu tình nhân kia tính tình rõ như chỉ chương, lập tức trầm mặt nói: “Người là chọc y sao.”

Lý Mộ Trạch cười mỉa nói: “Ha ha, không phải là che giấu một ít chuyện mà thôi.” Nói xong, chột dạ vội vàng cáo từ lên xe ngựa, còn không đợi Lục Nghiễn Đình hỏi tới, đã bảo phu xe lái hướng kinh thành chạy.

Hần lặng lẽ nhấc lên màn xe, thấy Lục Nghiễn Đình ôm Lăng Duệ vào sân. Hần thật dài thở dài một hơi, một lần cuối cùng, sau này chính là đế vương rồi, không thể tùy hứng nữa.

Thật ra thì, hần là thật muốn mạnh mẽ giữ Lăng Duệ ở bên người, nhưng là nước mắt Lăng Duệ đem long bào của mình cũng làm ướt, mình rốt cuộc là không đành lòng lừa gạt.

Lục Nghiễn Đình đem Lăng Duệ ôm vào phòng,kính ngac tiểu gia hỏa từ trước đến giờ hoạt bát hiếu động lại không nhúc nhích an tĩnh uốn tại trong lòng ngực của mình. Hắn mở ra khăn lông trên mắt Lăng Duệ, thấy y mất sưng thành quả đào nhất thời thờ hốc vì kính ngac, tâm đau

Lăng Duệ cố gắng đem mắt sưng đỏ mở ra một đường nhỏ, nhìn qua quả nhiên là bóng dáng quen thuộc tư niệm đã lâu , nhất thời vòng tay ôm hắn, Lục Nghiễn Đình bị y khiến cho không giải thích được, mặc y ôm thật chặt, một hồi lâu nói: “Eo của ta cũng muốn bị ngươi cắt đứt ,biết điều một chút buông ra, cho ta xem vết thương ngươi .”

Lăng Duệ bị cái kia câu”Thất lưng cũng cắt đứt” làm cho sợ đến hồn phi phách tán, ba chân bốn cẳng buông hắn ra, đưa tay phải đi nín nín y sam của hắn, Lục Nghiễn Đình bất đắc dĩ, nhìn bộ dạng sợ hãi không đành lòng ngăn cản y. Chỉ thấy tiểu gia hỏa nín y sam của mình, nắm thật lâu,bỗng nhiên thật to thở phào một cái, vừa ôm y thật chặt, rầu rĩ nói: “Ngươi, ngươi không có chuyện gì! Ta nghĩ ngươi bị Lý Mộ Trạch yêu trăm(*). . . .”

(*)chém ngang lưng (hình phạt tàn khốc thời xưa, chém ngang lưng thành hai đoạn)

Lục Nghiễn Đình sùng sốt, mới hiểu được tới đây, nhớ tới lời Lý Mộ Trạch,giận đến nghiến răng ,cái này gọi là một chút chuyện nhỏ sao? Cũng đem Lăng Duệ của hắn hù dọa thành hình dáng này.Hắn niết niết cầm Lăng Duệ,sờ mặt của y,phát hiện Lăng Duệ không chỉ ánh mắt khóc đến sưng đỏ, sắc mặt còn trắng như giấy,môi khẽ run rẩy, thấy vậy hắn cũng đau lòng cực kỳ.

Song Lục Nghiễn Đình không đành lòng đi trách cứ cái tên thái tử điện hạ cùng mình cùng nhau lớn lên . Hắn hiểu được nguyên do Lý Mộ Trạch làm như vậy ,cuối cùng vẫn là cười đem thân Lăng Duệ bên cạnh mình.

Hắn sẽ là minh quân,Lục Nghiễn Đình nghĩ, hắn lấy lên được, cũng thả xuống được.

Lục Nghiễn Đình thở dài một tiếng, cầm khăn lông muốn đi thấm nước, Lăng Duệ lại tự nhiên chết cũng không buông hắn ra, cả người giắt trên người Lục Nghiễn Đình.Lục Nghiễn Đình chuẩn bị khăn lông ướt,đem Lăng Duệ ôm vào trong ngực cẩn thận lau mặt, lại đem cái khăn khác thoa mặt y.

Lăng Duệ ôm tay hắn thật chặt,mang theo chút khóc âm nói: “Ta ngày hôm qua nghe nói ngươi bị yêu trăm,cho sợ đến cũng không biết mình phải làm sao Ô. Ta cho là ta mất ngươi rồi. . . .”

Lục Nghiễn Đình hôn một chút trán của y,nói: “Cái người bị yêu trăm kia là tù nhân dịch dung thành bộ dáng của ta chết đi .Ta không phải là đáp ứng ngươi, muốn dẫn ngươi đi đi khắp thiên hạ ư, cho nên đã kể tặc cùng Lý Mộ Trạch diễn,hiện tại rồi bỏ thân phận kia.”

“Ngươi khi đó bị thương nghiêm trọng như vậy, ta cũng phải trong lao ngồi xồm chờ ngày hành hình,sợ ngươi chịu khổ, liền đem ngươi ở lại trong cung để cho ộ Trạch chiếu cố ngươi, ai biết hắn không có nói cho ngươi biết nguyên do.”

Lăng Duệ đang muốn lên án công khai Lý Mộ Trạch mấy tiếng, bụng nhưng kêu cầu nhàu to lên, mới nhớ tới mình đã hơn một ngày không ăn,không khỏi đỏ mặt .

Lục Nghiễn Đình cười, đi ra ngoài lấy chút cháo cho y.Cả quá trình Lăng Duệ đều giắt trên người hắn, chết sống không buông ra, Lục Nghiễn Đình cũng chỉ có thể thuận y,Lăng Duệ về điểm thể trọng hắn còn gầy được, chẳng qua là cảm giác được y trong khoảng thời gian này thực tại nhẹ không ít, trong lòng âm thầm quyết định muốn đem y nuôi cho béo trở lại.

Lăng Duệ quét sạch một hơi ăn ba chén cháo, đem bụng chống tròn trịa , hài lòng ôm Lục Nghiễn Đình nằm ở trên giường, dùng cả tay lẫn chân giống con bạch tuột quấn tới.

Lục Nghiễn Đình hôn gương mặt y nói: “Mấy ngày nữa ta chuẩn bị xong đồ, chúng ta tự ra kinh thành có được hay không? Ngươi nghĩ đi nơi nào chơi chúng ta phải đi nơi nào.”

Nói hồi lâu, người trong ngực nhưng không có trả lời, cúi đầu vừa nhìn đã trầm trầm ngủ thiếp đi, phát ra tiếng lẩm bầm nhẹ nhàng ,khóe miệng khẽ nhếch lên .

Lục Nghiễn Đình cười, đưa y ôm vào trong ngực.

《 toàn thư hoàn 》

Ngoại truyện: nhất gia chi chủ

Nếu như hỏi ai là nhất gia chi chủ , Lăng Duệ nhất định kiêu ngạo vỗ lồng ngực nói:”Còn phải hỏi ư, đương nhiên là ta! Ngươi nhìn,đồ trong phòng này,loại nào không phải là ta chọn , đi ra ngoài ăn cơm, lần đó không phải là ta chọn món?Muốn đi đâu chơi, còn không phải là ta quyết định , ta không phải là nhất gia chi chủ, thì là ai?”

Muốn đem vấn đề này đi hỏi Lục Nghiễn Đình,hắn nhất định sùng nịch ôm Lăng Duệ , nhẹ nhàng hôn mặt y,nhàn nhạt cười nói: “Còn phải hỏi sao, đương nhiên là Duệ nhi (òì mẹ ư thì nó).Duệ nhi thích như thế nào liền như thế ấy,ta toàn lực ủng hộ tất cả quyết định của y.”

Quỳnh Châu là một nơi rất hảo,son thanh thủy tú khí hậu ôn hòa. Lục Nghiễn Đình mang theo tiểu xà của hắn chung quanh chơi hơn hai năm, rốt cục quyết định định cư ở Quỳnh châu.Lăng Duệ cùngLục Nghiễn Đình cùng nhau mở ra một gian tửu phường gọi”Văn hương lai”, dựa vào trí tuệ Lục Nghiễn Đình cùng Lăng Duệ đối với rượu ngon năng lực phân biệt không tầm thường, Văn hương lai một năm đã nổi danh toàn thành.

Lăng Duệ từ trước đến nay ăn Lục Nghiễn Đình, uống Lục Nghiễn Đình, mặc Lục Nghiễn Đình, ở Lục Nghiễn Đình, tóm lại Lăng Duệ cảm giác mình trên căn bản là được Lục Nghiễn Đình dưỡng thành tiểu bạch kiểm. Là một thanh niên lớn lên hiện đại có chí hướng, quan niệm yêu thương ngang hàng là thâm căn cố đế, mà trụ cột ngang hàng là có cơ sở kinh tế.

Vì vậy Lăng Duệ bởi vì Văn Hương Lai từ phường mà kiếm được món tiền đầu tiên, liền la hét muốn đi mua trạch từ mới, làm Lục Nghiễn Đình cũng dọn cho y.

Cho nên, có hai người Chu Văn Chu Vũ chương quỹ Văn Hương Lai gánh vác nhiệm vụ gian khổ giúp vị thiếu gia này tìm phòng ốc. Đi mười ngày cả thành loạn chuyển quan sát tí mĩ, hai huynh đệ tìm được hai trạch từ thích hợp, một chỗ ở thành đông, một chỗ ở Thành Tây.

Đệ đệ Chu Vũ nói: “Ta cảm thấy được trạch từ thành đông đối khá, gần phố xá sầm uất, rất thích hợp Tiểu Duệ tính tình thích náo nhiệt, khả năng được chọn tương đối cao.”

Ca ca Chu Văn xem thường: “Bản thân ta cảm thấy bọn họ mua thành Tây, Lục gia khẳng định thích. Thành đông nhiều thanh lâu như vậy, Lục gia sẽ không vui. Nếu là mẹ ngươi cũng ngày ngày ngó chừng anh tuấn nam tử chảy nước miếng, đổi lại ngươi cũng không vui lòng.”

Chu Vũ nói: “Ngươi chẳng lẽ không thấy được Lục gia đều muốn cung chiêu Tiểu Duệ lên trời, sự kiện mà không phải là tiểu duệ chú ý, mua trạch từ còn không phải tiểu Duệ quyết định?”

Chu Văn vỗ vỗ bả vai đệ đệ mình: “Chúng ta đánh cuộc đi, nếu là mua trạch từ thành đông, ngươi thắng, mua Thành Tây ta thắng. Người thua xuất tiền cho hoa khôi bồi người kia một ngày thế nào?”

Chu Vũ cười hưng phấn nói: “Đại ca kia đến lúc đó cũng không nên quít nợ rồi!”

Chu Văn bí hiểm cười, vỗ vỗ vai đệ đệ. Hóa Kế Ôn Hành Tẩu đi tới thương hại Chu Vũ nói: “A Vũ a, hoa khôi cũng tiện nghi a.”

Chu Vũ mang theo Lăng Duệ cùng Lục Nghiễn Đình đi xem hai trạch từ, Lăng Duệ quả thật đối với thành đông phi thường hài lòng, lôi kéo tay Lục Nghiễn Đình nói: “Nghiễn Đình, ta thích thành đông!”

Nhìn một chút trạch từ thành đông trong một mảnh phố xá sầm uất nhìn nhìn lại Lăng Duệ ánh mắt len lén phiêu hường mỹ nữ đi ngang qua, Lục Nghiễn Đình sắc mặt có chút bí hiểm rồi, nhưng vẫn đột nhiên cười mị mị nói: “Ngươi thích là tốt rồi.”

Ngày kế, Lục Nghiễn Đình lấy khảo sát nhà mới mang theo Lăng Duệ ở thành đông đi dạo một vòng, sau khi trở về Lăng Duệ rầu rĩ không vui.

Thì ra là Lăng Duệ thích xem mỹ nhân, mỹ nhân thích xem Lục Nghiễn Đình, mà thích xem Lăng Duệ chính là thẩm nãi nãi.

Làm mình bị thẩm thẩm nãi nãi chiếu cố, Lục Nghiễn Đình đứng ở bên cạnh mình dĩ vãng như nhau an tĩnh mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn tươi cười làm cho các mỹ nữ mặt đỏ tim đập, chân chính mãi lâu hồng tỵ, tức giận không dứt Lăng Duệ sau khi trở về bắt được Lục Nghiễn Đình chính là một trận cuồng cấn.

Hai người ở trên giường làm xong tiết mục vận động, Lục Nghiễn Đình ôm Lăng Duệ một bên nói: “Muốn mua trạch từ thành Đông?”

“..... Ân.” Lăng Duệ do dự một chút vẫn là gật đầu.

“Ài, ta đây không thể giúp ngươi ở trong nhà nhường tửu rồi, dù sao nơi đó thật giống như không quá thích hợp nhường tửu.” Lục Nghiễn Đình tiếc nuôi cau mày.

“Dì?”

“Cũng không có thể dẫn ngươi bơi hồ. Từ thành đi về hướng đông ngoại ô Dương Liễu hồ thật xa a.”

“Ô.”

“Đi leo núi thật giống như cũng không làm sao dễ dàng đây.”

“A?”

“Cũng không có thể.”

“Chờ một chút! Ai nói ta muốn trạch từ thành đông?” Lăng Duệ tức giận nói: “Ta muốn Thành Tây, Thành Tây!”

“Nhưng là. Ngươi ưa thành đông, không cần nhân nhượng ta.” Lục Nghiễn Đình buồn rầu nhìn Lăng Duệ

“Ta nói Thành Tây thật là tốt!” Lăng Duệ nhào tới trên người hắn: “Bên cạnh có vườn trái cây bốn mùa đều có trái cây ăn, vừa dễ dàng nhường tửu, còn có Dương Liễu hồ cùng Minh Kính sơn, xuân thiên đạp thanh hạ thiên du hồ, thật tốt! Thành Tây, ta muốn Thành Tây!”

Lăng Duệ nghĩ sinh hoạt tân gia tốt đẹp, hai mắt tỏa sáng, không nhìn được trên người Lục Nghiễn Đình cười khúc khích.

Gió lạnh thổi vào trong chăn, làm Lăng Duệ run mình một cái, nhưng y đối với cuộc sống tốt đẹp nhiệt tình không tha. Lục Nghiễn Đình mỉm cười đưa y nhét trở về trong ổ chăn ấm áp, nhẹ nhàng cắn lỗ tai của hắn: “Người thích là tốt rồi, ta không sao cả.”

Ngày kế, Lăng Duệ cùng Chu Vũ nói: “A Vũ ca, ta quyết định mua trạch từ thành tây rồi!”

Đêm qua còn cùng hoa khôi mỹ nhân ước hẹn mộng đẹp Chu gia đệ đệ nhất thời ngăn ra. Chu Văn vỗ vỗ hắn nói: “Nhìn sự vật không thể nhìn mặt ngoài a, A Vũ.”

Chu Vũ hồi lâu còn thần thờ, hắn nghi ngờ nhìn một chút Lăng Duệ đang vì Lục gia ôn văn nhã nhĩ chia thức ăn

Này. Rốt cuộc ai mới là nhất gia chi chủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Vi Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.